ALICIA THOMPSON

Mă tem să te iubesc

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICU APOSTOLESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Ridicându-se visători, ochii lui Fay întâlniră din nou figura plăcută a tânarului blond cu trăsături aspre, așezat pe bancheta opusă. Zîmbi distant, demonstrându-i că orice conversație ieșea din discuție și își îndreptă privirile spre fereastră. Peisajul accidentat prin care treceau era cu adevărat încântător, își spuse ea absentă, căutându-și o poziție mai comodă. Călătoria cu trenul era aproape un lux, după mizeria și nebunia traficului rutier londonez.

Ochii i se închiseră, datorită efectului soporific al vitezei trenului și își strânse în jurul gâtului gulerul de blană al hainei. Se simțea obosită și slabită – fără îndoială, avea nevoie de odihnă, departe de oraș, departe de necazurile cotidiene. Cu toate că își revenise complet după pneumonia care o ținuse la pat câteva luni, obosea ușor, se simțea extenuată și letargică și profitase imediat de șansa unei perioade de convalescență în minunata casă de la țară a mătușii.

Trenul opri într-o mică stație pustie, iar Fay aruncă o privire pe fereastră, căutând numele localității. La următoarea oprire va coborî. Bine. Abia aștepta s-o revadă pe Sophie.

Tânărul de pe cealaltă banchetă se ridică în picioare și luă din plasa de deasupra capului o valijoară de piele. Îi aruncă lui Fay un zâmbet dulce și plin de regrete și se îndreptă spre coborâre, iar ea îi răspunse

la fel, mulțumită că nu se arătase mai insistent. Aducea vag cu Sam – gândurile i se opriră asupra amintirii cu părere de rău, în vreme ce trenul se punea în mișcare.

În ciuda certei amarnice și supărătoare, Sam voise s-o ducă până în Yorkshire cu mașina, dar ea refuzase, simțindu-se vinovată pentru expresia dezamăgită ce apăruse pe chipul lui, încercând să-i explice că o despărțire imediată era cea mai bună soluție. Poate că scurta perioadă petrecută departe de viața de zi cu zi, o va ajuta să-și pună-n ordine sentimentele cam confuze față de Sam.

Familia Dailey era vecină cu cei din familia Drumond încă înainte ca Fay să se fi născut, iar amiciția dintre părinți făcuse ca Sam și Fay să crească împreună, să fie apropiați, prietenia evoluând natural în ceva mai puternic.

Sam îi demonstrase că dorea s-o ia de soție și, într-adevăr, ambele familii sperau un asemenea deznodământ, dar Fay simțise o reținere. Oare asta își dorea? se întrebase ea. Oftând, pricepuse că răspunsul era "nu". Îl îndrăgea pe Sam, desigur, dar simțea din instinct că era vorba mai degrabă despre o iubire frățească. Ajunseseră la statutul neoficial de logodnici mai ales fiindcă ea nu suporta ideea de a-l răni – lașitatea de a accepta cea mai simplă rezolvare. Poate că fusese vorba despre starea ei nervoasă, o deprimare provocată de boală, dar brusc reușise să vadă lucrurile într-o perspectivă corectă. Instinctiv, fugise din fața unui anunț public al logodnei și pricepuse imediat că-i va fi imposibil să se mărite vreodată cu Sam. Încercând să-i explice, se lovise inițial de refuzul lui de a o lua în serios și de tachinările blânde privind o presupusă teamă de a se așeza la casa ei. În cele din urmă, reușise totuși să-l convingă. Fusese cam dură, știa asta acum și urmase o caertă violentă. Din acest motiv acceptase oferta mătușii de a-și petrece o vacanță prelungită în Yorkshire.

În seara următoare, Sam își făcuse din nou apariția și o găsise împachetând. Cu toate că era palid și părea resemnat, când se oferise

s-o conducă, ea știuse că de fapt spera s-o recâștige. Îl cunoștea prea bine, așa că refuzase. Amintindu-și privirea îndurerată a lui Sam în vreme ce pleca din apartamentul ei, se întrebă amărâtă de ce onestitatea era atât de dificilă. Se simțea incapabilă atât de corectitudine deplină cât și de iubire din toată inima, temându-se mereu de o implicare profundă. Chiar și față de Sam fusese probabil relativ necinstită. Avea încredere în el, deoarece îl cunoștea de o viață, iar el era la curent cu toate temerile ei. Fusese soluția cea mai comanodă, iar acesta era motivul pentru care îl lăsase să spere, ba chiar își permisese să creadă și ea că se vor căsători. Spre norocul ei, se retrăsese la vreme. Numai respectul pe care i-l purta îi învinsese temerile, iar ea pusese stop la timp acestei prefăcătorii.

Fay avea o neîncredere profund înrădăcinată în toți bărbații, izvorând dintr-o noapte groaznică, fatidică, de când avea doar doisprezece ani. Niciodată n-avea să uite cum stătea pe scară, trezită de zgomot, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, ascultând îngrozită țipetele și plânsul mamei, în vreme ce vocea mâniosă a tatălui ei recunoștea cinic o aventură cu altă femeie.

Universul sigur al lui Fay se destrămase. Neînțelegând deplin povestea, rămăsese cu amintirea mamei ei în lunile care au urmat, neobișnuit de tăcută, cu inima frântă. Pofta de viață și râsul muriseră în ea, mama era parcă altcineva, iar Fay confuză și teribil de amărâtă își jurase că n-o să-și ierte niciodată tatăl. Cruzimea și trădarea lui o șocaseră și rămăsese bănuitoare, marcată pe viață de acel episod.

Cu toate că părinții ei se separaseră o vreme, mama îl reprimise acasă pe tată, spre uimirea lui Fay, iar lucrurile reveniseră aproape la normal, deși atmosfera fericită, lipsită de griji dispăruse pentru totdeauna. Mama devenise mai rece, mai detașată, cumva diferită.

Fay se străduise, dar nu reușise niciodată să-și schimbe atitudinea față de bărbați. Le bloca automat avansurile, atacându-l feroce pe acela care ar fi încercat să-i încalce barierele de protecție. Nu va accepta

niciodată să pățească ceea ce se întâmplase cu mama ei. Inima îi era neatinsă și avea de gând s-o păstreze așa.

Cugetând încă la propriile slăbiciuni, observă că trenul încetinea. Era stația ei, așa că sări în picioare, trase din plasă cele două valize și se chinui să le ducă până la coborâre. Oare Sophie îi venise în întâmpinare? Un lucru era sigur, n-avea cum să-și transporte bagajele de una singură.

În vreme ce trenul se pusese iar în mișcare, Fay fu străbătută de un fior. Peronul era aproape pustiu și începuse să ningă ușor, straniu, în lumina cenușie, deprimantă a după-amiezii de iarnă.

Fay se înfășură mai strâns în haina groasă și își puse mănușile îmblănite. Nici urmă de mătușă și, ridicol, lacrimile începură să-i înece ochii. Știa din proprie experiență că nu exista nici taxi, nici autobuz în micuța stație rurală de cale ferată, iar Sophie nu avea telefon, ceea ce era o adevărată nebunie în aceste vremuri, își zise ea iritată, străduindu-se să scape de lacrimile nedorite. Ce-i rămânea de făcut? Era absolut imposibil să meargă pe jos până la Lambrigg House, mai ales cărând și valizele. Inspiră adânc – trebuia să se adune. Imaginația ei o luase razna, simțindu-se părăsită. Sophie urma să apară într-o clipă, își spuse ea cu asprime. Probabil că întârziase din pricina zăpezii.

Drumurile erau proaste în această perioadă a anului. Privea împrejur sperând s-o zărească pe mătușă și făcându-și în același timp griji iraționale privind un eventual accident. Nici urmă, dar ochii îi căzură pe silueta înaltă a unui bărbat, neclară în lumina slabă a după-amiezii, sprijinindu-se indolent de zidul gării, în spatele ei. Urmărind-o. În vreme ce-l privea, bărbatul porni în direcția ei și, pentru o clipă, Fay rămase parcă vrăjită, fascinată de ușurința grațioasă cu care pășea. Apoi se întoarse repede. Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, să fie abordată de un străin într-o gară pustie de țară – chiar dacă se mișca atât de frumos. Privirea ei mătură din nou peronul, căutând degeaba un hamal, un controlor – orice angajat al

stației, înspăimântată de apropierea străinului. Deși își spuse că imaginația ei extenuată îi juca o nouă festă, era gata-gata s-o zbughească la fugă atunci când străinul i se adresă.

– Domnișoara Drummond? Avea o voce gravă, atrăgătoare și ușor batjocoritoare. El îi observă imediat teama întipărită pe chip, ochii mari ca de smarald, întrebători pe figura palidă, vulnerabilă. O privea cercetător, iar figura lui întunecată era indescifrabilă, în vreme ce aștepta un răspuns, dar ea nu reuși să scoată vreun cuvânt. Chiar în lumina aceea sărăcăcioasă, figura lui avea darul de a o împietri. Trăsăturile puternice, prelungi, umbrite și misterioase îi accelerară bătăile inimii. Își coborî ochii cu efort, roșind la gândul că-l fixase cu privirea și inspiră adânc.

– Cine ești dumneata? șopti răgușit, cuvintele parcă lipindu-i-se de gâtlej, incapabilă să-i înfrunte uitătura.

– Are vreo importanță? Mă tem că mătușa dumitale nu a putut să te întâmpine, așa că am venit în locul ei, răspunse el criptic, distant, parcă ușor plictisit. Considera că-și pierde vremea. Îi ridică valizele fără pic de efort.

– Mașina este aici, adăugă el scurt și, fără să mai aștepte, o luă înainte. Fay rămase pe loc o clipă, încercând să-și adune gândurile și continuând să-l urmărească din priviri pe străinul ce dispărea cu valizele ei. Cine naiba era? se întrebă ea ieșind după el din gară și apropiindu-se de Land Roverul parcat aproape.

Desigur, manierele lui lăsau de dorit, aprecie Fay, în vreme ce el îi făcea semn să urce, după ce așezase valizele pe bancheta din spate. Se supuse și luă loc privind fix înainte, mai mult supărată decât jignită, simțindu-l cum se urca la volan și auzind cum pornea motorul.

Fără să miște capul, îl urmări cu coada ochiului, printre gene. Avea un profil puternic și mândru și, cu toate că îi venea greu să admită, extrem de atrăgător, care-i stârni freamătul interior. Ar fi vrut să-l vadă în lumină, fiindcă întunericul înserării îi dădea un aspect dur, aproape

amenințător. Și fără veste, se simți brusc înspăimântată.

De ce nu putuse Sophie s-o întâmpine la gară? Dacă bărbatul acesta n-avea nicio legătură cu mătușa?

– De ce n-a venit Sophie și cine ești dumneata? bolborosi ea, incapabilă să se mai abțină. Uitând de jenă, Fay se întoarse spre el cuprinsă de teamă.

Bărbatul își luă ochii de pe drum pentru o secundă și-i aruncă o privire.

– Ți-e frică de mine? întrebă el, glasul trădându-i amuzamentul.

Ceva din vocea lui îi făcu inima să bată dureros de repede, ceva greu de precizat, dar instinctiv recognoscibil. Era un joc ciudat, iar ea nu dorea să fie prinsă în el. Inspiră din nou profund.

– Nu, replică ea ferm, nu mă tem de tine. Doar că… aș vrea să știu cine ești… izbucni ea mușcându-și buzele. Simțea că glasul o va trăda și nu dorea ca el să-și dea seama.

Land Roverul încetini brusc și se opri pe marginea drumului. Fay se cufundă în scaun, în timp ce el ridica mâna să aprindă plafoniera. Se întorsese parțial spre ea, așa că-i observă gestul temător și păru mai amuzat. O fixă îndelung cu privirea înainte de a deschide gura, iar ea îi susținu privirea, parcă vrăjită de strălucirea ochilor lui.

– Ce-i cu tine? întrebă el aspru. De ce te temi?

– Ți-am mai spus – roși, enervată că se lăsase speriată și că avea în față un bărbat atât de atrăgător. Nu mă tem…

– Mincinoaso. Întinse mâna spre ea și-i cuprinse bărbia între degetele puternice, cu un gest blând. Atingerea parcă îi provocă o arsură pe suprafața pielii, iar Fay începu să tremure, incapabilă să alunge din minte imaginea acelor mîini suple mângâindu-i trupul. Scutură din cap incapabilă să vorbească, șocată de aceste senzații tulburătoare, iar mâna lui îi eliberă bărbia.

– Tremurai când te-am atins, spuse el gânditor.

– Mi-e frig, atâta tot, replică ea înțepat. Și cred că ai niște apucături

groaznice domnule… ah! Omul surâse, iar ochii parcă i se umplură de lumină și, spre surprinderea ei, de căldură. Continuau să se privească fix, în lumina slabă, aproape intimă din mașină, pricepând că între ei lua naștere o legătură puternică – o atracție ciudată – înconjurându-i și legându-i unul de celălalt.

– Îmi pare rău. Am fost nepoliticos și n-am avut intenția să te înspăimânt. Știi că n-am să-ți fac niciun rău, nu-i așa? murmură el, privind-o printre gene, fără pic de amuzament. Inima ei începu din nou să galopeze.

– Da, se grăbi să răspundă, convinsă acum că acesta era adevărul.

– Mă bucur că am stabilit chestiunea asta, zâmbi el strâmb. Numele meu este Winter – Gabriel Winter. Sophie s-o fi întrebând pe unde umblăm. Drumurile sunt mult prea periculoase ca să fi venit chiar ea cu mașina, adăugă el pentru a-și explica prezența.

Porni din nou motorul și se înscrise pe drum. Ciudata lor discuție părea să se fi încheiat, iar Fay se relaxă, ceva mai liniștită, dar și oarecum dezamăgită. Acum ningea abundent și Gabriel Winter se concentra asupra drumului. Fay nu reușea să vadă prin parbriz decât hora fulgilor viscoliți, întrebând-se cum vor putea ajunge la Lambrigg House.

– Vrei să-mi dai o țigară? Acolo, dedesubt. Îi indică bordul, iar Fay se întinse după pachet.

Acum se simțea în siguranță, apărată în interiorul cald al mașinii. Îi întinse o țigară, zâmbindu-i.

– Pot să iau și eu una? îi ceru ea, întrebându-se dacă proceda bine, atât de curând după boală, dar simțind nevoia.

– Bineînțeles. Trebuia să-ți fi oferit, replică el politicos dar absent, încruntat, din cauza drumului întunecat și alunecos. Fay aprinse un chibrit și-l apropie de țigară, observând în lumina flăcării trăsăturile reliefate ale șoferului, precum și faptul surprinzător că avea ochi cenușii. Își aprinse țigara și trase fumul în piept cu nesaț. Păstra

tăcerea, conștientă că el avea nevoie de întreaga atenție pentru condus, dar se gândea la el. Gabriel Winter – un bărbat cu ochii la fel de cenușii ca iarna. Numele i se părea familiar, iar el îl pronunțase de parcă se aștepta să-i fie recunoscut, dar ea nu reușea să se lămurească. Era în mod clar un prieten al Sophiei, deși nu-și amintea să-l fi menționat în scrisori. Ei bine, avea să afle cât de curând.

Începu să tușască și strivi repede țigara, simțindu-se dintr-o dată extrem de obosită. Închise ochii pentru o clipă, sub efectul amețitor al vârtejului fulgilor de nea…

Se trezi tresărind și observă că Gabriel Winter se aplecase spre ea și o scutura ușor. O vreme îl privi fără să-l recunoască. Apoi, înțelegând că fruntea ei era sprijinită de umărul lui și simțindu-i respirația pe obraz, se înroși stânjenită.

– Am ajuns, declară el sardonic, coborând grațios din mașină.

Fay își scutură capul încercând să-și revină, apoi deschise portiera și se înfioră sub efectul valului de aer înghețat de afară.

Sophie stătea în ușa deschisă, înconjurată de lumina strălucitoare și primitoare, iar Fay alergă spre ea, conștientă că era urmărită de acei ochi cenușii și batjocoritori.

– Sophie, ce fericire să te văd din nou! strigă ea, îmbrățișându-și mătușa.

Sophie avea ochii umezi.

– Fay, draga mea, ai să îngheți! Intră în casă. Vai cît ești de slabă! exclamă ea. Fay zâmbi de îngrijorarea mătușii și se lăsă trasă la căldură, în hol.

– Trebuie să bei ceva, afirmă Sophie cu fermitate, apoi îi strigă peste umăr bărbatului ce rămăsese afară: Gabe – vrei să aduci valizele înăuntru, te rog! Fay auzi uimită aprobarea lui. Gabe – mătușa îl strigase Gabe! Părea un apelativ cam lipsit de respect – va trebui să descurce toate țițele afacerii.

Urmă silueta măruntă și vioaie a Sophiei prin holul prietenos,

lambrisat cu lemn de stejar, până în încăperea puternic luminată și încălzită de bușteni ce ardeau în cămin. Atrasă de strălucirea focului, se apropie cu mâinile întinse. Trecu în revistă încăperea mult îndrăgită. Nimic nu se schimbase. Văzu ferestrele înalte cu obloane în culori vesele, fotoliile de la geam și draperiile grele de catifea. Pereții deschiși la culoare, acoperiți de fotografii – hobbyul Sophiei – și covorul gros, oriental. Mobila ce scotea în evidență uriașul cămin sculptat și scaunele cu huse de creton. Era o cameră încântătoare.

– Scote-ți haina, Fay. Acum, vrei un ceai, o cafea, sau ceva mai tare?

– Un ceai ar fi perfect, Sophie – exact ce se cere după călătoria cu trenul, replică Fay, scăpând de greaua haină de blană.

Își netezi tunica de mătase brodată, pe care o asortase pentru călătorie cu niște pantaloni negri de velur acoperiți de cizme înalte și își scutură părul ciufulit, castaniu deschis. Nu reușea să scape de senzația că arată oribil, dar nu dorea să se gândească la motivul pentru care o preocupa aspectul în momentul acela.

– Pot să te ajut la preparatul ceaiului? întrebă ea, continuând să-și dezmorțească degetele înghețate. Sophie scutură din cap.

– Nu, este gata făcut – nu trebuie decât să-l turăm în căni. Stai jos, copilă, pari extenuată.

Fay se cufundă recunoscătoare în fotoliul moale, acoperit cu creton, din fața căminului.

– Cum o mai duci, Sophie? își chestionă ea mătușa, urmărind-o cu afecțiune cum își făcea de lucru cu serviciul pentru ceai.

– Minunat, draga mea, niciodată nu m-am simțit mai bine. Ceea ce e mai mult decît se poate spune despre tine, după cum arăți.

– Mi-am revenit complet, protestă Fay. Numai că obosesc ușor – dar asta va trece curând.

– Ești piele și os! continuă mătușa, înmânându-i o ceașcă de ceai. Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin la gară, dar n-am îndrăznit să conduc pe vremea asta – era periculos, iar Gabe s-a oferit, așa că am

profitat. Sper că nu te-ai supărat, iubito?

– Sigur că nu, o liniști Fay. Apropo, Sophie, cine este…?

Întrebarea rămase pe jumătate rostită, datorită apariției celui la care făcea referire. Bărbatul intră cu pas elastic, umplând încăperea cu prezența lui. Fay își coborî privirile și se concentră asupra ceaiului.

– Am lăsat pe hol valizele domnișoarei Drummond. Am să le duc sus mai târziu, rosti el tărăgănat, iar Fay îi simți privirea ațintită asupra ei de parcă ar fi atins-o fizic.

– Bei ceva? întrebă mătușa.

– Whisky scoțian, te rog, veni răspunsul serios.

– E chiar atât de prost drumul? V-a luat multă vreme să ajungeți, continuă Sophie, întinzându-i zâmbitoare paharul.

– Aproape impracticabil din cauza ultimelor căderi de zăpadă. N-aș fi surprins dacă vom rămâne izolați săptămâna viitoare. Tenta lenește dispăruse din glasul lui, iar Fay îi aruncă o privire rapidă. Dacă rămâneau înzăpeziți, măcar nu-l va mai avea prin preajmă. Prezența lui era mult prea neliniștitoare pentru pacea ei interioară și cu cât l-ar fi văzut mai puțin, cu atât mai bine.

Deocamdată, era adâncit în conversație cu mătușa, iar Fay profită pentru o inspecție amănunțită, dar discretă a celui care o intriga atât. Era foarte înalt – peste 1,86 m – și în lipsa hainei se putea observa că era bine făcut, foarte puternic și suplu. Înălțimea nu-i afecta cu nimic grația înnăscută, scoasă în relief de acea ținută sport. Se deplasa ca un animal uriaș de preerie, economic și fără zgomot, iar Fay simți că-și pierde respirația.

Cămașa de bumbac, în carouri se mula pe umerii largi și pe tors, punându-i în valoare tenul bronzat și părul de pe piept. Avea șolduri suple, abdomen plat și picioare puternice, a căror musculatură se reliefa prin pantalonii închiși la culoare.

Cercetarea ajunse apoi la chipul lui – chiar mai fascinant acum, la lumina puternică din încăpere. Părul negru și bogat ajungea până la

guler și încadra o figură mândră, prelungă. Sprâncenele groase umbreau ochii de un cenușiu-închis – cu adevărat remarcabili, își spuse Fay, la fel de clari și cenușii ca cerul crepuscular de iarnă. Pomeții proeminenți și ososi, precum și maxilarul puternic completau o figură parcă dăltuită. Buzele subțiri, dure și senzuale lăsau o ușoară impresie de cruzime. Nu era o frumusețe convențională, dar figura lui era greu de uitat și o atrăgea pe Fay ca un magnet. Chiar de la acea distanță, îi simțea agresivitatea. Trebuia să se țină departe de acest bărbat și se pomeni rugându-se ca Sophie să nu-l oprească la masă.

Continua să-l fixeze, uitând de regulile discreției, întrebându-se ce vârstă ar fi putut avea și estimând că probabil nu depășea treizeci și cinci de ani, când el se întoarse simțindu-se privit. Ochii li se întâlniră, ai lui îngustați și impenetrabili, ai ei larg deschiși, aproape temători. Pe figură îi reapăru cruzimea batjocoritoare, nelăsându-i nicio iluzie că n-ar fi observat examenul amănunțit la care frusese supus. Fay lăsă imediat ochii în pământ, iar obrajii ei palizi se colorară delicat, în vreme ce se blestema pentru că avusese o atitudine atât de ușor de descifrat. O făcuse să se simtă lipsită de tact, naivă – de ani de zile nu mai roșise și, iat-o acum, o femeie de douăzeci și cinci de ani reacționând ca o școlăriță de paisprezece.

Mânioasă pe sine și pe el, lăsă din mână ceașca de ceai și se ridică în picioare, simțindu-se dintr-o dată incredibil de obosită. Va face un duș înainte de cină și până atunci, Gabriel Winter ar trebui să plece. Se scuză politicos, ignorând privirea cercetătoare a ochilor cenușii și o întrebă pe mătușă care va fi camera ei. Era aceeași încăpere unde stătea de obicei, așa că se făcu rapid nevăzută.

Urcă la etaj și închise ușa în urmă, descoperind că tremura. Să-l ia naiba fiindcă o neliniștise într-atât!

Camera ei avea pereții crem, odihnitori. Covorul în nuanțe deschise contrasta cu mobila veche, închisă la culoare, iar patul era mare, moale și primitor, decorat cu tăblii sculptate la ambele capete.

Lumina blândă produsă de cele două plafoniere de sticlă producea o atmosferă pașnică, iar întregul era liniștitor, un adevărat balsam pentru nervii ei. Mătușa avea fără îndoială bun-gust, își zise ea apropiindu-se de fereastra cu ochiuri și privind afară. Continua să ningă la fel de abundent, așa că trase repede draperiile grele, bucuroasă că era înăuntru, la căldură.

Focul ardea vesel. Cu intenția de a intra sub duș, se dezbrăcă în apropierea sobei și se înfășură în halatul verde-pal ce o aștepta pe pat. Realiză dintr-o dată că valizele ei rămăseseră la parter. Dacă ar fi coborât acum, putea fi văzută. Oricum trebuia să facă două transporturi. Va aștepta ca Gabriel Winter să plece – nu se simțea în stare să mai dea ochii cu el – și apoi va coborî după valize. Prefera, pe cât posibil, să nu-l mai întâlnească. O să se întindă câteva clipe și va coborî când terenul va fi liber. Era atât de obosită…

Fu trezită de un zgomot ascuțit, lângă pat. Fără să deschidă ochii se întinse, arcuindu-și spatele și trecându-și mâinile prin păr. Era a doua oară că adormea astăzi; ce se petrecea cu ea? Deschise ochii încetișor, continuând să se întindă languros și… îl descoperi pe Gabriel Winter în picioare lângă pat, studiind-o în liniște.

O clipă rămase ca împietrită, apoi, în vreme ce mânia punea stăpânire pe ea, își strânse la piept halatul. De câtă vreme o observa oare? Ideea îi provocă un fior violent.

– Ce naiba cauți în camera mea? întrebă ea aruncând fulgere din ochii verzi. Ieși și lasă-mă-n pace!

Buzele lui se strânseră amenințător.

– Ți-am adus valizele, răspunse totuși calm. M-am gândit că o să ai nevoie de ele. Am bătut la ușă și n-am primit niciun răspuns – am crezut că poate ți s-a făcut rău. Glasul suna distant și politicos, dar furia lui era trădată de ochi.

– Nu era necesar să te mai deranjezi, replică Fay nerecunoscătoare, simțind că atacul era singura posibilitate de apărare împotriva

slăbiciunii ce-i cuprinsese membrele la vederea bărbatului, atât de puternic, de atrăgător, de înalt. Ieși afară!

Înainte de a mai adăuga ceva, mâinile lui o prinseră nemilos de umeri și o ridicară în picioare cu brutalitate.

– Ai nevoie de o lecție de bune maniere, vorbi el răgușit, scuturând-o ușurel, în vreme ce degetele puternice i se înfigeau în carne.

– Nu de la tine! șuieră ea printre dinți, străduindu-se să se elibereze din strânsoare. El se mulțumi să zâmbească.

– Ba chiar de la mine, murmură el moale, amenințător, trăgând-o mai aproape.

Fay se opri imediat, hipnotizată parcă de atingere, de mirosul lui pur masculin, de sclipirea argintie a ochilor ascunși de gene bogate. N-avea să se împotrivească, dar îi va demonstra că nu o putea intimida nicicum.

Buzele lui îi găsiră gura, iar sărutarea fu devastatoare. La început brutale, dezmierdările deveniră blânde și senzuale îndată ce o simți răspunzând la sărutare – reacție involuntară, în ciuda hotărârii ei de a se opune. Sărutarea se transformă într-o explorare amănunțită, profundă și lentă, iar mâinile lui îi eliberară brațele pentru a-i cuprinde obrajii.

Uitând de mânie și de ofensă, Fay îi cuprinse gâtul cu brațele, încurcându-și degetele în pletele lui, dorind parcă să nu-i mai dea drumul niciodată. Era invadată de pasiune, o dorință pe care nu o mai simțise pentru vreun alt bărbat. Buzele lui îi mângâiară ochii, obrajii, fruntea, fără grabă, înfometate, iar Fay pricepu șocată că năzuia să le simtă atingerea pe întreaga suprafață a trupului.

– Gabriel… murmură ea, încercând să spună ceva, dar neștiind ce.

El își ridică fruntea cu părere de rău și o privi cu ochii plini de dorință, iar mâinile îi căzură pe lângă trup, eliberând-o, dar lăsând-o parcă deposedată și înfrigurată. O clipă rămaseră pe loc, aproape

atingându-se, privindu-se unul pe celălalt, ambii conștienți de inevitabilitatea celor petrecute. Zâmbind, Gabriel ridică o mână și-i atinse ușor buzele.

– Mult mai bine așa, spuse el răutăcios, fără mânie. Se întoarse pe călcâie și porni spre ușă. Cina va fi gata la opt, adăugă liniștit și părăsi camera.

Multă vreme, Fay rămase pe loc, apoi cu un efort de voință reuși să se adune. Se simți dezgustată de felul cum se abandonase în brațele lui. Nu-l cunoștea și abia scăpase dintr-o relație nesatisfăcătoare. N-avea nicio intenție să se vâre în alta atât de curând. Oricât s-ar fi străduit, nu era capabilă să-și aducă în memorie figura lui Sam. Deja dispăruse, lăsând loc exclusiv neliniștitorilor ochi cenușii și acelei guri senzuale.

Scutură din cap furioasă, ca pentru a înlătura imaginile obsesive, apoi își aminti ultimele lui vorbe: "cina va fi gata la opt." Asta însemna că va fi prezent. Oare nu exista nicio scăpare? se întrebă ea cu disperare, începând să caute cele necesare pentru duș. Era aproape ora șapte, adică dormise două ceasuri și nu-i mai rămăsese prea mult timp. Despachetă rapid și intră în baie. Dușul fierbinte avu un efect liniștitor. Se șamponă viguros, bucuroasă să scape de murdăria călătoriei. Se înfășură iar în halat și se întoarse în dormitor. Își zvântă rapid părul cu foenul, apoi își îndreptă toată atenția spre propria figură. O vreme se privi în oglindă pe gânduri. Castaniu-deschis, bogat și strălucitor, părul îi cădea pe umeri și încadra ovalul feței cu aspect fragil – de când cu boala. Ochii de culoarea smaraldului – punctul ei forte – erau imenși și tiviți de gene bogate. Un nas obișnuit și o gură cu buze pline îi completau înfățișarea. Cu o grimasă, concluzionă că era un ansamblu atrăgător, dar cu siguranță nu răpitor.

Oftând, începu să se machieze. Folosi ceva mai multă culoare la pleoape, încercând să pretindă că n-o făcea din pricina lui Gabriel Winter. Aplică grijuliu rujul de buze, apoi își perie părul rebel.

Satisfăcută de rezultat, trecu la problema îmbrăcămintei.

Sophie se gătea întotdeauna pentru cină, tradiție la care nu era încă pregătită să renunțe, așa că Fay își alese ținuta cu mare grijă. În final se hotărî pentru o rochie din satin, croită simplu, cu guler înalt și cu mâneci lungi. Era foarte simplă, dar știa că-i stă bine. Se mula perfect pe toate rotunjimile trupului ei mlădios, chiar dacă în ultima vreme slăbise.

Își completă ținuta cu o broșă de aur, care fusese a mamei și cu niște cercei mari din același metal. Privindu-se în oglindă, se declară mulțumită de rezultatul eforturilor.

Își verifică ceasul de mână. Era opt fără zece minute, așa că își puse pantofii negri cu toc înalt, stinse lumina din dormitor și coborî, încercând să ignore golul din stomac, provocat de gândul că avea să-l revadă pe Gabriel Winter.

Intră nervoasă în salon, ca să descopere că era gol. Oarecum ușurată, se îndreptă spre tava cu băuturi aflată pe un scrin și își turnă o porție mică de vin de Xeres. O bău dintr-o înghițitură, sperând că-i va alunga neliniștea interioară. Fără efect. Tresări vizibil la intrarea mătușii.

– Ah, Fay – mă bucur că te-ai servit singură. Arăți minunat, draga mea.

– Mulțumesc. Să-ți aduc ceva de băut? întrebă nepoata, zâmbind.

– Am să gust puțin Xeres – simplu. Avem o groză de lucruri de discutat, Fay, trebuie să-mi povestești toate noutățile.

– Da – se întoarse pentru a turna băutura în pahar. Voiam să te întreb, Sophie, despre Gabriel Winter… Glasul i se stinse în timp ce el tocmai intra în cameră. Se întoarse – dar nu înainte ca privirile să li se întâlnească – și pricepu imediat că se amuza pe seama întrebării pe care n-ar fi trebuit s-o audă.

– Dacă tot sunt aici, mă poți întreba direct, tărăgănă el vorbale, vizibil bine dispus.

Inima începu să-i bată frenetic, dar spre norocul ei interveni Sophie

– Ei, Gabe, n-o mai necăji pe sărmana fată. Ce vrei să bei?

Gabriel slobozi un râs grav.

– Ai câștigat, Sophie, am să beau un whisky sec.

– Vrei să fii amabilă, Fay, dacă tot ești acolo?

– Desigur. Încercând să-și stăvilească tremurul necontrolat al mâinilor, Fay umplu un pahar cu whisky scoțian.

Îi dădu vinul de Xeres mătușii, apoi cu ochii în pământ îi întinse paharul lui Gabriel. Mâinile lor se atinseră, iar Fay se retrase ca arsă, în timp ce el îi mulțumea ironic.

Pe urmă se salvă, îndreptându-se spre celălalt capăt al încăperii pentru a-și recupera propriul pahar – avea nevoie disperată de tărie după evenimentele din ultimele minute.

Evită în bună parte conversația de la cină. Sophie părea vizibil îngrijorată de tăcerea ei, așa că pretinse că o durea capul. Nu era adevărat, desigur, dar nu-i putea mărturisi mătușii adevărul, ar fi fost ridicol. Era profund afectată de prezența bărbatului așezat vizavi de ea. Îi aruncă o privire, în vreme ce el discuta cu Sophie. Era fermecător de frumos, cu haina de velur negru, cu cămașa albă care-i scotea în evidență tenul bronzat. Ochii lui erau umbriți, cu o expresie ușor amuzată și se purta relaxat, spiritual și încântător. Doar privindu-l se simțea străbătută de o senzație amețitoare.

Masa fu absolut delicioasă – menajera Sophiei, doamna Bond, era o bucătăreasă desăvârșită, dar Fay nu se simțea în stare să-i aprecieze realizările la justa valoare în starea actuală. După câteva înghițituri de supă cremă, își împinse deoparte farfuria și refuză de asemenea mielul fraged cu legume, astfel încât Sophie întrebă alarmată:

– Te simți rău, Fay? Abia dacă te-ai atins de mâncare. Te doare atât de tare capul? Fay zâmbi nehotărât, conștientă de privirea cercetătoare a lui Gabriel.

– Îmi… pare rău, Sophie. Masa este excelentă, dar nu-mi este foame… probabil din cauza călătoriei… scuză-mă, reuși ea o explicație ezitantă.

– Nu trebuie să-ți ceri iertare, draga mea, nu e vina ta. Încă nu ți-ai revenit deplin după boală – vindecările nu pot fi grăbite.

– Ai fost bolnavă? Vocea gravă, atrăgătoare a lui Gabriel interveni în conversație. Ochii lui umbriți și gânditori erau fixați pe figura ei îmbujorată.

– Da, am avut pneumonie – dar mă simt bine acum! De vină a fost drumul – obosesc repede, deocamdată… Se opri brusc, dându-și seama că începuse să tremure. Sophie, te rog să mă ierți. Cred că aș face bine să mă duc la culcare. Se ridică în picioare nesigură. Mătușa aprobă imediat.

– Sigur că da, draga mea. Am să-ți aduc o ceașcă de ceai.

– Îți mulțumesc. Fay se aplecă afectuos și își sărută mătușa pe obraz. Noapte bună, Sophie – domnule Winter. Fără să aștepte răspuns, ieși din cameră, încercând să ignore privirea stăruitoare a ochilor cenușii. Urcă la etaj. Cel puțin scăpase și cu ceva noroc n-avea să-l mai vadă vreodată pe Gabriel Winter.

Îndepărtă toate gândurile legate de el, se spălă și se urcă în pat cu efort. Dar odată ajunsă la orizontală, gândurile i se îndreptară din nou spre bărbatul de la parter. O ciocănitură în ușă o trezi din reverie. Era mătușa cu ceaiul promis, iar Fay se ridică în capul oaselor.

– Îți mulțumesc, Sophie, aveam nevoie de așa ceva. Zâmbi. Îmi pare rău de cină…

– N-are importanță, o întrerupse mătușa. Ai venit aici să te odihnești și asta o să faci.

Sorbi grațios din ceaiul fierbinte, iar mătușa o privi gânditoare.

– Ce părere ai despre Gabe? întrebă ea dintr-o dată.

O vreme se așternu tăcerea.

– Cred că e foarte atrăgător, reuși ea să spună în cele din urmă,

sperând să nu lase să se vadă prea mult. Sunteți prieteni?

– Da – țin mult la el. Este un om bun și sper să vă înțelegeți bine.

Fay ridică din umeri.

– Locuiește aproape? întrebă ea detașat.

Sophie izbucni în râs și se arătă surprinsă.

– Stă chiar aici – n-am menționat în scrisoare? Cu vârsta am început să uit, spuse ea scuturând din cap. I-am închiriat etajul de sus – îți mai amintești că unchiul îl remodelase ca apartament pentru Judy și soțul ei. Ah, ce păcat de mariajul lor – iartă-mă, dar chiar dacă mi-e fiică, trebuie să recunosc, Arthur a cam răsfățat-o… Se opri puțin. Ce ziceam? Ah, da, este un apartament de sine stătător, dar Gabe coboară la masă. E mai convenabil pentru doamna Bond, iar mie îmi face plăcere compania lui, recunosc. Este un bărbat interesant. Ai citit vreuna din cărțile lui? Fay clătină din cap mirată. Sigur că da! Nicio minune că numele i se păruse cunoscut – era un scriitor cunoscut, multe dintre cărțile lui deveniseră best-sellere.

– Nu, n-am citit nimic scris de el, replică ea într-un târziu.

– Ei bine, va trebui s-o faci, declară ferm mătușa. Sunt extrem de bine scrise. Îi observă tăcerea și o puse pe seama extenuării. Iartă-mă, draga mea, că te țin de vorbă, când ești atât de obosită. Când mă pornesc… știi tu! Se ridică în picioare. Mai vorbim mâine, acum trebuie să te culci. Noapte bună. Se aplecă și își sărută nepoata pe obraz.

– Noapte bună, Sophie. E grozav să stau cu tine din nou, surâse Fay. Mătușa ieși din cameră, iar Fay rămase cu gândurile ei, întinzându-se din nou în pat și stingând lumina. Deci Gabriel Winter stătea acolo. Zâmbi în sine – gata cu ideea că nu-l va mai vedea niciodată, dar trebuia să admită că în secret se bucura. O intriga, o atrăgea, o neliniștea, iar ea era obligată să învețe să-și stăpânească emoțiile. Fusese o zi lungă și adormi curând. Visă un bărbat cu ochi limpezi, cenușii și cu niște buze care promiteau raiul.

Capitolul 2

Fay se trezi devreme în dimineața următoare, simțindu-se refăcută și bine dispusă. Dormise profund, mai bine decât i se întâmplase în ultimele luni. Coborî din pat, neluând în seamă aerul rece și se apropie de fereastră pentru a privi afară. Soarele strălucea slab, reflectat de pătura groasă de nea neîntinată. Pe mai mulți kilometri împrejur nu se vedea decât zăpadă. Deschizând fereastra, își umplu plămânii cu aerul rece și pur al dimineții.

Surâse, simțind dintr-o dată bucuria vieții. Aici urma să se pună pe picioare, își spuse ea fericită; aerul acela curat o să-i vindece trupul, iar frumusețea locului o să-i aline cugetul.

O bătaie ușoară în ușă o făcu să se întoarcă.

– Intră, Sophie, strigă ea, iar ușa se deschise.

Numai că cel care-și făcu apariția era Gabriel Winter, purtând o tavă încărcată. Pantalonii din denim îi scoteau în evidență suplețea, materialul decolorat mulându-se pe pulpele musculoase. Puloverul negru, pe gât îi dădu lui Fay senzația că era cam dezbrăcată în cămașa de noapte subțire, de mătase. Privirea lui i se păru insuportabilă. Apoi Gabriel zâmbi.

– Micul dejun, spuse el, arătând spre tavă. Sophie s-a gândit că în dimineața asta ai să fii obosită.

Fay îl observa suspicioasă, incapabilă să-și liniștească bătăile nebunești ale inimii, provocate de virilitatea izbitoare a acestui bărbat.

– Nu era nevoie să-mi aduci micul dejun în cameră, rosti ea pe un ton iritat.

Zâmbetul lui dispăru și strânse din buze. Când vorbi, vocea părea detașată.

– Sophie are încredere în mine, declară el cu înțeles. Se întoarse să plece, iar Fay simți că nu asta dorea, nu acum, de fapt niciodată. Se repezi să-l oprească, atingându-i brațul cu timiditate, exact când el ajunsese la ușă.

– Îmi pare rău, articulă ea cu respirația întretăiată, n-am vrut să fiu nepoliticoasă. Îți mulțumesc fiindcă te-ai deranjat.

Gabriel o privi o clipă. Ridică leneș din umeri, gestul atrăgând atenția asupra pieptului larg și puternic.

– Pentru nimic, murmură el liniștit, iar tonalitatea o făcu pe Fay să-i caute din nou expresia ochilor. Simți că i se uscaseră buzele.

– Ești foarte frumoasă – dar știai asta, nu-i așa? zise el, ridicându-i bărbia cu degete de fier, obligând-o să-i suporte privirea ochilor cenușii, prevestitori de furtună.

Fay scutură din cap, incapabilă să vorbească și dacă el avusese intenția de a mai spune ceva, se răzgândi, îi eliberă brusc bărbia, se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

Rămase cu ochii pe tăblia ușii, inima continuând să-i bată cu putere. Nu-i putea ține piept. Suspinând, ridică tava și se așeză în pat. Mâncă înfometată. Micul dejun se compunea din ouă fierte, pâine prăjită, gem și cafea, iar ea mâncă tot și bău trei cești de cafea neagră, tare.

Simțindu-se refăcută, făcu un duș și se îmbrăcă rapid cu niște pantaloni verzi de catifea reiată și un pulover gros, măsliniu. Renunțând la machiaj, își pieptănă părul bogat și coborî.

O găsi pe mătușă în camera de zi, citindu-și ziarul în fața focului.

– Bună dimineața, Sophie. Îți mulțumesc pentru micul dejun trimis la pat – a fost frumos din partea ta. Fay o sărută pe obraz. Mătușa zâmbi vesel.

– Nu știam dacă ai să te simți suficient de bine ca să cobori la masă – văd că m-am îngrijorat degeaba. Arăți minunat, draga mea.

– Mă simt minunat, replică Fay, dar trebuie să-mi promiți că n-ai să te mai îngrijorezi pe seama mea. Nu sunt bonavă – de fapt, în dimineața asta mă gândeam să ies la o scurtă plimbare. E atât de frumos afară. Mătușa aprobă din cap.

– Bună idee. Am să-l rog pe Gabe să-ți arate împrejurimile, au trecut câțiva ani de când n-ai mai trecut pe aici și lucrurile s-au mai schimbat.

– Nu… zău… nu-l deranja pe… domnul Winter. Prefer să merg singură, o întrerupse Fay în grabă. O plimbare cu Gabriel Winter era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Sophie o privi curioasă, observând imediat petele de culoare ce-i apăruseră în obraji.

– Dacă așa vrei, ai să mergi singură, se rezumă ea să spună. Dar înainte de a pleca, Fay, pune-mă la curent cu toate noutățile din Londra – ard de curiozitate!

Izbucnind în râs, Fay se așeză în fața mătușii și următoarele ceasuri le petrecură în mod plăcut cu povești de acasă. Nu că ar fi fost prea multe noutăți, dar Sophie voia să afle tot despre munca ei, despre apartament, despre părinți, despre Sam, precum și despre toate piesele de teatru și filmele pe care nepoata le văzuse în ultima vreme.

Fay o luă cu începutul, povestindu-i despre serviciul ei de asistentă și factotum al unui regizor tânăr și promițător. Era o muncă interesantă și-i plăcea enorm. Paul, șeful ei îi dăduse liber pe termen nelimitat, ca să-și revină, simțindu-se probabil vinovat, îi explică ea mătușii. Contractase pneumonia în vreme ce lucra pentru Paul, într-o zonă sălbatică din Scoția și, deși ea nu-l învinovățea pentru dezastrele

declanșate de îmbolnăvire, simțea că el se considera responsabil.

Îi povesti Sophiei și despre noul apartament, situat aproape de centrul Londrei, pe care avusese norocul să pună mâna. Mătușa dorea să afle amănunte despre zugrăveli, mobilă și vecini.

Apoi veni rândul veștilor despre părinți și despre Sam, iar Fay se văzu nevoită să recunoască îngrijorată că relația ei cu Sam scârțâia. Îi povesti mătușii ce se petrecuse, iar aceasta îi ascultă cu înțelegere toate neliniștile și temerile, asigurând-o că putea rămâne în Yorkshire cât de mult dorea, până ce avea să-și clarifice sentimentele.

În cele din urmă fură întrerupte de doamna Bond, care adusese o tavă cu cafele. Fay o asigură că masa din seara trecută fusese excelentă, explicându-i de ce mâncase atât de puțin și fu răsplătită cu zâmbetul larg al menajerei. Doamna Bond lucra de mult la Lambrigg House și se înțelegea foarte bine cu Sophie. Fay nu dorea s-o contrarieze cumva.

Sophie tocmai umplea ceștile de cafea când în salon intră nepăsător Gabriel Winter.

– Ah, am avut impresia că se simte aroma excelentă a cafelei făcute de doamna Bond, i se adresă el zâmbind Sophiei. Ea îi aruncă o privire.

– Ia loc, Gabe. Îți dau și ție o cană. Astăzi nu lucrezi?

El se așeză comod într-un fotoliu și își aprinse o țigară.

– Nu, nu mă pot concentra, declară el, întorcând ochii enigmatic spre Fay.

Sophie observă direcția priviri lui.

– După cafea, Fay o să iasă la plimbare. Poate că vrei să-i arăți împrejurimile? Fay înregistră aprobarea lui cu amărăciune. Oare ce mai urmărea Sophie acum – se juca de-a petitoarea? Dar nu se putea supăra pe ea. Mătușa era atât de drăguță, zâmbindu-le atât de naiv-vicleană. Atunci așa rămâne, decise ea, iar nepoata aprobă exasperată din cap și-i întoarse zâmbetul, deși forțat. Fay tocmai mă

punea la curent cu noutățile de la Londra, reluă Sophie, întorcându-se spre Gabriel. El surâse și trase din țigară, privind-o amuzat pe Fay.

Terminându-și cafeaua, aceasta se ridică în picioare evitându-i ochii.

– Mă duc să-mi iau haina și cizmele, declară ea, ca scuză adresată Sophiei.

– În zece minute, spuse tărăgănat Gabriel, ne vedem afară.

Fără să răspundă, Fay părăsi încăperea și urcă în fugă la etaj. Refuza să fie manipulată, chiar dacă era vorba despre Sophie. Nu se va plimba cu Gabriel; peste zece minute, va fi deja departe.

Se privi în oglindă – măcar parțial culoarea îi revenise în obraji. Sub ochi existau încă cearcăne întunecate, iar slăbiciunea îi accentuase pomeții, dându-i un aspect fragil. Fără să-și dea seama, căpătase și o frumusețe aparte, un aspect neajutorat. Se strâmbă la propria reflexie. Nu mai avea vreme să se machieze, își spuse cu amărăciune, încălțându-și cizmele și luând grăbită haina și mănușile.

Coborî în viteză, furișându-se pe lângă salon, de unde se auzea râsul grav și seducător al lui Gabriel Winter. Scuturată de un frison, deschise ușa de la intrare și ieși, închizând-o în urmă fără zgomot.

Traversă aleea și porni printre copacii ce înconjurau casa, încercând să se ascundă de priviri. Era o zi minunată – temperatura scăzuse sub zero, dar aerul proaspăt și strălucirea soarelui o încântau pe Fay, în vreme ce pășea prin zăpada ce-i trecea peste glezne. Era bucuroasă că scăpase de Gabriel Winter – se simțea bine singură, cu toate că se gândea mereu la el.

Făcându-și drum peste colina din spatele casei, ajunse în locul favorit al copilăriei, o cădere de apă mică și complet înghețată, pe versantul opus, care se vărsa în râul din vale. Se opri cu respirația întretăiată și ridică ochii spre cer. Norișori albi, străvezii pătau întinderea albastră – urma să ningă din nou, își aminti ea zâmbind.

Probabil că vor fi complet înzăpeziți – cu toți cei douăzeci și cinci de ani ai ei, perspectiva o entuziasma copilărește, așa că izbucni în râs, cercetând orizontul încântată. În aceeași clipă descoperi silueta înaltă, ușor de recunoscut a bărbatului ce începuse să coboare dealul și zâmbetul i se stinse pe buze. O urmărea, invadându-i singurătatea și, cu toate că era încă destul de departe, Fay distingea semnele mâniei pe figura lui.

Se întoarse și porni înapoi, urmărindu-și propria urmă în zăpadă, dorindu-și să ajungă cât mai iute acasă. Îl auzea apropiindu-se și grăbi pasul, dar nu avea nicio șansă, mai ales prin pătura groasă de nea. O prinse de braț, oprind-o pe loc. Trebuia să-și fi închipuit că avea s-o găsească. Se întoarse să-l înfrunte, cu amărăciunea înfrângerii întipărită pe chip.

Întâlnirea ochilor lui îi provocă obișnuitul șoc și accelerarea bătăilor inimii. Suspină. Părea dur, sigur pe sine și devastator de atrăgător, în lumina dimineții. Își coborî privirea așteptând ca el să vorbească primul, să-și reverse mânia asupra ei.

– De ce nu m-ai așteptat? întrebă el aspru, supărat, strângând-o dureros de braț.

– Nu doream să mă însoțești la plimbare, răspunse ea cinstit, privindu-l din nou provocator, dar speriată de lucirea neprietenoasă a ochilor lui îngustați.

– De ce te porți mereu atât de al naibi de respingător? murmură el printre dinți și o scutură, făcând-o să strige de durere și să-și piardă cumpătul. Încercă să se elibereze din strânsoarea degetelor de oțel, dar fără succes.

– Ce te face să presupui că ai fi irezistibil? îi strigă ea, luptându-se să nu cadă pradă slăbiciunii ce o cuprindea de fiecare dată în preajma lui. Ascultă-mă pe mine, nu ești! Te urăsc! Dă-mi drumul!

Cu brațul liber începu să-l lovească sălbatic, în piept și peste umeri. Gura lui căpătă o expresie crudă, îi prinse cu ușurință și cealaltă mână

și i le răsuci pe amândouă la spate, lăsând-o fără apărare, la mila lui. Fay îl privi cu ochii ei de smarald din care dispăruse mânia, înlocuită fiind de un amestec de teamă și dorință. Într-adevăr, de astă dată mersese prea departe. Un mușchi tresălta spasmodic pe grumazul lui, figura îi era încordată, o mască furioasă, iar ochii păreau niște hăuri negre sub genele dese.

O trase mai aproape de el, până ce între figurile lor nu mai rămaseră decât câțiva centimetri, iar respirația lui întretăiată îi încălzea obrazul.

– La dracu, Fay, mă provoci, scrâșni el sălbatic.

– Să te ia naiba! șopti ea slab, în vreme ce buzele lui se apropiau implacabil, incredibil de încet. Dorința o împingea spre el, neținând seama de durerea din brațe.

Prima atingere a buzelor avu efectul unei explozii. O pedepsea, dar și el era împins de aceeași năzuință înfometată, iar ea răspunse la sărutare. Cu un geamăt răgușit, o cuprinse în brațe, strecurându-și mâinile pe sub haina groasă de blană. Rămaseră înlănțuiți, singuri în zăpadă. Îl auzi murmurându-i numele, apoi buzele lui posesive îi stăpâniră din nou gura, cu pricepere incitantă. Îi mângâia umerii puternici și se arcui pe spate în vreme ce buzele fierbinți îi coborau pe gât.

Cuprinsă de un fel de amețeală, constată că și el era la fel de exaltat. Degetele lui puternice îi mângâiau trupul pe sub haina de blană; ar fi vrut s-o posede chiar acolo, imediat. Ar fi fost o experiență deplină, înălțătoare – ar fi învățat-o cum să-l satisfacă și, Dumnezeu îi era martor, nici nu dorea altceva. Niciodată nu-i mai provocase cineva asemenea senzații – nici măcar Sam, cu toate că fusese gata-gata să se mărite cu el.

Aceste gânduri umilitoare o readuseră la realitate. Mâinile ei căzură imediat de pe umerii largi ai lui Gabriel, iar ea se desprinse din îmbrățișare, lăsând în urmă o părticică din propria inimă și

străduindu-se să-și controleze instinctele trădătoare.

Privi spre bărbatul din fața ei. Trebuia să descopere o metodă de apărare împotriva propriilor sentimente. Gabriel respira accelerat, cu ochi somnoroși, dar nu făcu nicio tentativă de a o lua din nou în brațe. Oare aștepta ca ea să i se arunce singură la piept? Trebuia să ia inițiativa.

– Cum îndrăznești! izbucni ea furioasă. Să nu mă mai atingi niciodată. Sunt pe cale să mă mărit. Logodnicul meu o să te omoare, dacă află! Minciuna fusese prima idee ce-i trecuse prin minte și păru să aibă efect, deoarece observă cum o privire cinică pune stăpânire pe ochii lui plini de dorință, iar aceștia devin la fel de reci ca zăpada de sub tălpi. Privirea lui se opri asupra inelarului și zâmbi cu amărăciune.

– Dacă ai fi fost a mea, mi-ai fi purtat inelul. Nu te-ai mai fi uitat la alt bărbat, declară el brutal.

Vinovăția și ideea că-l lăsase să gândească rău despre ea, o îndemnară să replice mânios:

– Dar nu-ți aparțin – și asta n-o să se întâmple niciodată! Blestemat fie tremurul din voce, care o dădea de gol.

Gabriel ridică nepăsător din umeri.

– Ești convinsă? o necăji el cinic, parcă încercând să-i citească în suflet, obligând-o să-și plece ochii rușinată. Nu te cred, Fay. Când am să doresc, vei fi a mea și n-ai să te poți împotrivi. Râse nemilos. Și cu toate că știi asta foarte bine, intenționezi să te măriți cu alt bărbat – cum reușești să te păcălești singură astfel?

Confuză, Fay scutură din cap. Îl mințise ca să se protejeze, iar acum minciuna se întorcea împotriva ei. Citise în reviste despre asemenea legături – el era mistuit de dorință, dar nu iubea. Nu putea admite să devină încă una dintre cuceririle lui, dar nici nu găsea vreo apărare eficace. Parcă lua foc de fiecare dată când o atingea – minciunile l-ar fi putut ține la distanță, reprezentau singura ei șansă. Lacrimi de frustrare i se formară în ochi, amenințând să se prelingă pe obrajii

palizi.

– Nu… da… ah, nu știu! De ce îmi faci așa ceva? șopti ea cu disperare, rugător.

Gabriel oftă, trecându-și palma peste ceafă, fără pic de mânie.

– Deoarece doresc să devin obiectul năzuințelor tale, fiindcă te doresc – știi bine, iar gândul că ai putea ajunge în brațele altuia mă scoate din minți – ah, la naiba! Se întoarse, înjurând sălbatic și căutându-și țigările.

Fay îl urmărea curioasă. Era un bărbat ciudat, cinstit și interesant, iar ei începu imediat să-i pară rău că-l mințise. Dar era prea târziu să retracteze, iar neadevărul constituia singura ei protecție împotriva lui. Nu putea nega atracția puternică dintre ei, o atracție irezistibilă pentru ea, indiferent cât s-ar fi străduit. Își apăsă stomacul cu mâna, parcă încercând să potolească dorința ce o răvășea încă. Ce să facă? Era pregătită pentru o nouă relație? Poate că exista o singură modalitate de a afla adevărul.

– Sărută-mă, Gabriel, spuse ea clar, șocată de propriile cuvinte, cu inima bătând să-i sară afară din piept. Îl văzu împietrind și-i auzi respirația bruscă, dar bărbatul nu se întoarse spre ea.

– Gabriel… repetă ea moale.

– Te-am auzit, vorbi el, întorcându-se și dezvăluind o figură chinuită. Ce joc pervers este ăsta, Fay?

Se înfioră sub duritatea acelor cuvinte, dar răspunse imediat.

– Aveai dreptate, m-am mințit pe mine. Doresc să mă săruți din nou… Înghiți în sec, iar glasul i se stinse la vederea expresiei întunecate de pe chipul lui mândru.

Nu voise să-i spună așa ceva, dar acest bărbat puternic îi stârnea onestitatea, chiar atunci când îl mințea. Oare îl iubea deja? Cu o bruscă revelație, înțelese că ceea ce simțea pentru Gabriel Winter, nu va mai simți niciodată pentru altcineva.

El oftă din adânc, în vreme ce un mușchi îi juca incontrolabil pe

maxilar.

– Nu, Fay, habar n-ai ce-mi ceri, replică el în cele din urmă cu o voce gravă, atent controlată. Îi îndepărtă mâna de pe braț. Nu, repetă el răgușit.

Rușinată de respingere, Fay se întoarse pe călcâie și porni spre casă. Se umilise – vai cum avea să mai râdă de ea! își spuse cu amărăciune. O obligase să fie cinstită, onestitate atât de dificil de admis, doar pentru a o respinge. Doamne, ce se petrecea cu ea? Acest bărbat o cunoștea de numai două zile și reușise deja să-i dea peste cap viața și simțămintele. Astăzi deveniseră dușmani, iar ea nu dorea așa ceva. Ar fi supărat-o pe Sophie, iar situația era foarte dificilă fiind obligați să trăiască sub același acoperiș, să mănânce și să-și petreacă serile împreună. Trebuia să facă ceva.

– Fay, așteaptă-mă! Întinzând pasul, Gabriel o ajunse și i se alătură, cu mâinile în buzunare. Îi aruncă o privire furișă și suspină tăcut. Chipul lui se transforma rapid în singura figură importantă din universul ei și simțea că trebuie să reacționeze – să pună lucrurile la punct. Se opri din mers și se întoarse spre el, privindu-l direct.

– Gabriel, putem s-o luăm de la început? Să uităm ce s-a întâmplat și să fim prieteni? Zâmbea blând, cuprinsă brusc de încredere.

Ochii lui erau plini de căldură.

– Crezi că vom putea fi doar amici? îi întoarse el zâmbetul.

– Nu știu, recunoscu ea, dar putem încerca – da, sunt sigură că putem fi prieteni.

Gabriel își desfăcu brațele, iar ea primi îmbrățișarea cu bucurie. O ținu la piept câteva clipe, iar ea încercă să treacă peste efectul devastator al contactului. Se simțea atât de bine în brațele lui. Dacă ar fi fost pentru vecie, încă ar fi fost prea puțin.

Ochii lui îi căutară pe ai ei, schițând un zâmbet.

– Am luat-o de la capăt, murmură el, sărutând-o ușor pe frunte. Fay se simțea într-al nouălea cer.

– Într-adevăr. Acum putem merge la plimbare? întrebă ea fericită.

– Desigur – să mergem!

O luă de mână și porniră pe coasta dealului, spre cascada înghețată. Cerul se înnorase și reîncepuse să ningă puternic. Cu ochi strălucitori, Fay îi adresă un surâs fericit.

– Pot să te întreb ceva? Gabriel aprobă din cap. Ce vârstă ai? Îl privea inocent, iar el izbucni în râs.

– Treizeci și șase, replică el, relaxat și extrem de atrăgător.

– Eu am douăzeci și cinci, îi dezvălui Fay, candidă. Ești foarte bronzat; ai călătorit în străinătate?

– Până anul trecut am locuit în Sicilia, îi satisfăcu el curiozitatea cu amuzament.

– Ah. Fay memoră informația. De când stai aici, cu Sophie?

– De vreo patru luni. Aveam nevoie de o locuință – a trebuit să mă retrag o vreme. Din nou părea interiorizat, cu ochi reci și preocupați.

– Hai să construim un om de zăpadă, îl îndemnă ea, încercând să-l îndepărteze de gândurile negre. Când eram mică, îmi petreceam vacanțele aici și, împreună cu Judy – verișoara mea – ridicam oameni de zăpadă pe creasta dealului. Pun pariu că n-ai mai făcut așa ceva de ani de zile! îl șicană ea.

Gabriel râse din nou.

– Acesta-i purul adevăr, replică el, bine dispus.

Construiră un om de nea enorm, chiar în vârful dealului, iar Fay află mai multe despre el. Nu era căsătorit, călătorise foarte mult și scrisese. Începu să cunoască și amănunte privind personalitatea lui. În schimb îi povesti despre boală, despre munca ei și despre Sam, deși nu-i dădu prea multe amănunte despre acesta. Ar fi vrut să-i spună adevărul, că nu mai era logodită, dar nu reuși – vorbele i se poticniră în gât.

Gabriel o ascultă atent, privind-o concentrat, cu urme ale dorinței încă vizibile în ochi.

În cele din urmă, omul de zăpadă fu gata. Amândoi erau albi din cauza ninsorii abundente, ce nu dădea semne că s-ar putea opri.

– Sunt moartă de foame! Probabil că s-a făcut vremea prânzului, râse ea cu respirație gâfâită.

Gabriel își cercetă ceasul de mână.

– E trecut de ora unu, așa că masa trebuie să fie într-adevăr gata, aprobă el, râzător. O luă de mână și porniră înapoi spre casă, vorbind și râzând vesel ca niște copii.

Capitolul 3

Mai târziu în după-amiaza aceea, Fay se relaxă multă vreme într-o baie fierbinte cu săruri și reflectă asupra evenimentelor zilei. Prânzul fusese prima masă pe care o savurase din plin de la sosirea la Lambrigg House. Atmosfera veselă și relaxată îi permisese pentru prima dată plăcerea de a-l privi deschis pe Gabriel în timp ce mânca. Își întipărise în memorie cele mai mici detalii ale figurii, structura osoasă, mișcările specifice ale maxilarului puternic, precum și neliniștitoarele schimbări de nuanță ale ochilor de fiecare dată când o privea.

Până și Sophie observase schimbarea și le aruncase privi cercetătoare, pe rând.

Se spălă fără grabă, cugetând asupra ciudatei relații ce se înfiripase între ei. Niciodată nu mai întâlnise un bărbat ca Gabriel Winter, iar experiența era îmbătătoare. O afectase profund, nu putea spune exact cât de mult, iar faptul o neliniștea puțin. Se temea să nu se ambaleze mai mult decât el. O dorea, Fay știa asta, dar era aproape sigură că sentimentele sale nu mergeau mai departe. Pentru moment măcar erau prieteni, își spuse, hotărându-se să nu se mai gândească.

După masa de prânz, Sophie ațipise ca de obicei, iar Gabriel urcase în camera lui să lucreze, Fay rămânând singură. O vreme, stătuse în fața focului, răsfoind numeroasele albume de fotografii ale Sophiei,

poze de când era doar o copilă sfidătoare, iar amintirile plăcute o făcuseră să zâmbească. Singură la părinți, abia aștepta vacanțele petrecute cu mătușa Sophie și cu cele două verișoare, Judy și Lee, aici în peisajul sălbatic din Yorkshire. Ce vremuri fericite!

Încă nostalgică, Fay pusese deoparte albumele și se apucase să le scrie părinților. Le povestise despre ruptura dintre ea și Sam. Aveau să fie dezamăgiți, era convinsă, dar trebuia să le spună adevărul. Le scrise despre Sophie, despre Gabriel Winter și despre omul de zăpadă, dar nu intră în amănunte privind incidentele dintre ea și Gabriel. Nu-i plăcea nici să se gândească la ele, cu atât mai puțin să le descrie. Închise plicul și îi dădu scrisoarea doamnei Bond s-o pună la poștă pe drumul spre casă. Apoi cedă în fața oboselii ce-i invada membrele și urcă în dormitor.

Ieșind din cadă, se înfășură într-un uriaș prosop gros și începu să se șteargă. Oboseala dispăruse; era atât de bine să evadezi din Londra și din rutina zilnică. Calitățile magice ale acestui loc începuseră să-și facă efectul asupra ei. Zâmbind pentru sine, își uscă părul și se machie discret, înainte de a se îmbrăca. Pentru cină, alese o rochie de mătase verde. Se potrivea perfect cu nuanța ochilor ei, iar croiala îi ascundea slăbiciunea provocată de boală. Cobora până la genunchi și era tivită la poale cu broderie în culori vii. O îmbrăcă repede și părăsi camera.

Pe culoar se întâlni cu Gabriel, tulburător în jacheta sa de catifea și în pantalonii negri, strânși pe picior. Fay îi adresă un zâmbet nervos.

– Arăți minunat, murmură el răgușit, cu ochi îngustați, în vreme ce o măsura cu o privire mângâietoare. Îi luă brațul și coborâră împreună. Simțea parfumul discret, masculin al after-shaveului său. Se pregătea să iasă pentru cină, iar Fay înțelese că-i va simți lipsa. Oare avea întâlnire cu vreo femeie? Doamne, era geloasă! Ar fi vrut să-l întrebe, să capete o asigurare, dar nu se simți capabilă – nu era treaba ei.

Ajunseră în salon mult prea repede după gustul lui Fay, acolo unde Sophie stătea lângă foc și se desfăta cu un strop de Xeres ca aperitiv

înainte de cină. La apariția lor, se ridică în picioare. Cei doi păreau cuplul perfect.

– Ah – Fay, Gabriel. Ai vreme pentru un păhărel înainte de plecare? îl întrebă ea.

– Nu prea cred, Sophie, replică el privindu-și ceasul cu regret.

– Ei bine, să conduci cu grijă, afară e din ce în ce mai rău, zâmbi mătușa.

El părăsi încăperea cu pas elastic, urmărit discret de Fay, care-și veni în fire abia când Sophie îi înmână un pahar.

– Mă bucur atât de mult că acum păreți să vă înțelegeți, remarcă ea, privind-o cu atenție pe Fay.

– Da – acum suntem prieteni, cred. Știi cumva unde s-a dus? Încercase să dea impresia de nepăsare.

– Da, răspunse Sophie zâmbind, cred că e invitat la familia Baxter. Au o casă enormă la vreo douăzeci de kilometri de aici. Cred că nu-i cunoști, nu?

– Într-adevăr, numele nu-mi spune nimic, replică Fay, întrebându-se cum să obțină mai multe informații fără să-și dea în vileag gelozia. Îi cunoaște de mult?

Sophie îi aruncă o înțeleaptă și continuă:

– Gabe și John Baxter sunt prieteni vechi. John e mai vârstnic, iar fiica lui, Lucy – groaznică ființă! – este vizibil interesată de Gabe. A venit pe aici de câteva ori cu John desigur și n-a prea fost subtilă. Se opri văzând expresia nefericită de pe figura nepoatei. Dar nu-ți face griji, draga mea, sunt convinsă că el nu simte nimic pentru ea, cel puțin nu în același sens.

Fay se strădui să zâmbească, cu succes îndoielnic.

– De ce mi-ar păsa? Oricum, nu-i treaba mea, minți ea. Ah, Sophie, sunt atât de derutată! Are un efect teribil asupra mea. Ajunge să-l zăresc ca să-l doresc nebunește. Ce mă fac? Îi aruncă mătușii o privire torturată, incapabilă să mai păstreze aparența nepăsătoare.

Sophie o strânse de braț, încercând s-o îmbărbăteze.

– Nu te necăji, Fay, lucrurile se vor aranja între tine și Gabriel, în timp. Am observat cum se uită la tine – aș vrea să fiu cu treizeci de ani mai tânără! Ca să fiu cinstită.

Fay zâmbi trist.

– Așa spunea și el, dar mi-e frică. Știu că l-aș putea iubi, dar nu vreau să mă fac de râs din nou. Suspină din greu. Îmi pare rău că te împovărez cu toate astea…

– Nu-ți cere scuze, draga mea. Numai că nu știu ce să-ți spun. Nu te pot sfătui. Gabriel este un om bun – se va purta corect cu tine, sunt sigură.

– Știu – te rog nu te îngrijora. Le-am scris părinților după-amiază și le-am spus despre Sam. Cu el am fost cinstită cel puțin. Ah, hai să mergem la masă! Intrară în sufragerie braț la braț, Fay fiind hotărâtă să nu strice plăcerea cinei pentru amândouă. Nu mai rămânea nimic de spus, iar ea se bucura că i se destăinuise mătușii. Deocamdată, n-avea decât să-și plângă de milă.

Seara trecu într-o atmosferă plăcută. Fay află toate celelalte noutăți de la Sophie, iar după cina delicioasă se așezară în fața focului, ascultând la radio o piesă de teatru. Viața înainta domol, iar ea era fericită și mulțumită că reușise să și-l alunge din minte pe Gabriel Winter.

Puțin după ora unsprezece, mătușa se retrase la culcare, iar Fay rămase singură lângă cămin, cu gândurile ei. Încă nu-i era somn. Ațipise după-amiază și acum se simțea în formă. Lângă foc era bine, confortabil. Stinse luminile, cu excepția unei veioze de pe copertina căminului și deschise draperiile grele de catifea. Încă ningea, așa că se întoarse în fotoliu și rămase cu ochii fixați pe dansul fulgilor de nea. Nu-l aștepta pe Gabriel, își zise ea hotărâtă; ar fi fost ridicol. Pur și simplu, era prea devreme să se ducă la culcare.

Căderea fulgilor avu un efect aproape hipnotic. Era atât de adâncită

în gânduri, încât nu auzi ușa de la intrare și pașii ce traversau holul. Se trezi cu el în fața ochilor, privind-o întrebător, cu haina de catifea atârnată nepăsător pe un umăr.

– Te simți bine?

Câteva secunde înainte de a răspunde îl privi pierdută.

– Scuze, eram departe.

– Vreau să beau ceva, zâmbi Gabriel. Te atrage ideea?

– Un coniac ar fi grozav, mulțumesc, răspunse Fay, urmărindu-i mișcările în vreme ce umplea paharele. Părea obosit și se observa o oarecare rigiditate în ținuta lui.

– Cum e drumul? întrebă ea, fără să fie interesată, dar nesuportând liniștea. Își dorea să fi plecat la culcare înainte de apariția lui.

– Încă vreo două zile ca asta și vom fi înzăpeziți. Îi întinse paharul și se așeză pe canapea în fața ei. Își slăbise strânsoarea cravatei și descheiase nasturele de la gât. Așa așezat la câțiva metri distanță, puterea și virilitatea lui erau evidente, dar figura îi rămânea în umbră. Cu un gest tacticos, își aprinse o țigară și trase fumul adânc în piept.

– Doamne, dar obosit mai sunt! murmură el, sorbind dintr-o înghițitură conținutul paharului.

– Se vede, replică Fay încet. De când n-ai mai dormit?

– Două zile, poate, ridică el din umeri cu extenuare grațioasă și strivi țigara în scrumieră.

– Te preocupă ceva? Fay simțea nevoia copleșitoare să-l ajute, lucru de-a dreptul hazliu. Un bărbat ca Gabriel n-ar fi avut niciodată nevoie de ajutorul unei femei.

El surâse enigmatic.

– Vrei să-mi rezolvi toate problemele, Fay? întrebă el blând, iar ea lăsă ochii în jos, frământându-și mâinile în poală, stânjenită.

Când în cele din urmă ridică fruntea, el își sprijinise capul pe spătarul canapelei, cu ochii închiși. Ezită o clipă, apoi se ridică dorind să se retragă în dormitor. Dar împotriva dorinței, la îndemnul unui

imbold interior, se trezi în spatele lui privindu-i părul negru, iar mâinile ei se ridicară parcă singure și începură să-i maseze mușchii încordați ai umerilor. Prin bumbacul cămășii simțea căldura trupului, iar simpla atingere îi provoca palpitații.

Gulerul tare o împiedica să-i maseze ceafa și, întrucât el nu se mișca, își închipui că adormise și își depăși timiditatea, descheindu-i nasturii cămășii, cu grijă să nu-l trezească. Terminând această operație, își strecură mâinile pe sub guler și reîncepu masajul.

Simțea cum tensiunea acumulată în mușchii lui dispare, iar asta îi furniza o plăcere incredibilă. Degetele ei sensibile se delectau cu acea piele mătăsoasă, întinsă peste musculatura umerilor și cefei.

Brusc, Gabriel inspiră profund.

– Hmm… e bine, șopti el răgușit.

Mâinile ei înghețară parcă, paralizate de senzația de stânjeneală.

– Îmi pare rău… credeam că ai adormit… se poticni ea, mulțumind Cerului că roșeața din obraji era invizibilă pentru el.

– Nu te opri, veni comanda rugătoare. Ascultătoare, mâinile ei începură să se miște instinctiv, ezitant. Faptul că era treaz și că începuse să respire mai profund îi spori dorința provocată de atingere, iar mâinile ei începură să coboare mai mult spre pieptul larg, acoperit de peri. La început timidă, deveni tot mai îndrăzneață, până ce mâinile lui se animară și-i cuprinseră încheieturile. Îi mormăi răgușit numele și o trase, cuprinzând-o în brațe.

– Îți dai seama ce-mi faci? îi șopti el în ureche, ținând-o strâns la piept.

Fay scutură din cap năucită, fermecată de focul ce ardea în privirile lui.

– Mă scoți din minți, continuă el, pe același ton. Ridică brațele, iar degetele lui i se încurcară în părul des, trăgând-o mai aproape, în vreme ce buzele îi mângâiau figura cu o încetineală dureroasă, torturând-o și ademenind-o, până ce Fay nu mai știu de ea și răspunse

cu pasiune la sărutare.

Simțea că parcă i se înmuiaseră oasele sub presiunea înfocată a gurii lui, ce-i explora acum gâtul și umerii. Îi murmură numele, iar unghiile i se înfipseră în umerii lui.

– Ești splendidă, rosti el pasionat, și te doresc, Fay – vreau să te am acum.

N-avea cum să reziste glasului și ochilor acelora înfometați.

– Strânge-mă în brațe, îi ceru ea, ridicând mâinile într-o încântătoare promisiune. I se oferea cu toată inima. Era copleșită și nu se putea opune sentimentelor pe care i le inspira.

Dar în vreme ce vorbea, îl văzu înfiorându-se și-l simți îndepărtându-se, punând distanță între ei ca să-și recapete stăpânirea de sine. Stătea în fața ei, înalt, puternic. Se priviră câteva clipe până ce brațele ei căzură pe lângă trup. Umilită, își îndreptă rochia de culoarea smaraldului, simțindu-se aproape indecentă, în fața ochilor lui cenușii care o sfredeleau intens. Gabriel nu scosese niciun cuvânt și îl urî câteva clipe. Tremurând necontrolat și rugându-se să reziste până va ajunge în propria cameră, se ridică ezitant în picioare. Privi încă o dată spre omul din fața ei, de pe al cărui chip dispăruse orice urmă de pasiune. Pe gât îi pulsa violent o arteră și o privea printre gene. Apoi se întoarse repede și porni orbește spre ușă.

– Fay – nu pleca. Cererea răgușită o făcu să se oprească, în sine ducându-se o luptă crâncenă.

O parte din ea dorea să fugă, să scape definitiv de el, iar cealaltă, trădătoare, ar fi preferat să se întoarcă în brațele lui bronzate. Îi venea să râdă de ideea că ar fi putut rămâne prieteni. Acum înțelegea că ar fi fost imposibil. Dușmani, sau iubiți – nu existau decât două variante, iar ea înclina spre prima. Pe viitor, va avea grijă să nu se mai pună în situația de a fi umilită astfel.

Dintr-un pas, Gabriel fu lângă ea, cu un soi de înfrângere ciudată în ochi și o întoarse spre el.

– Nu mă atinge, șopti ea, ferindu-se, dar incapabilă să-și ia ochii de la el. Era încă perfect capabil s-o rețină doar din priviri, iar conștiința acestui fapt avu darul s-o înfurie.

– Cum ți-ai permis? începu ea acuzator, nereținându-și lacrimile. Am avut încredere în tine și m-ai trădat… m-ai atras…

– Nu, Fay, scutură el din cap, obosit. Îi aparții altuia, spuse el fără intonație.

Ea se întoarse și ieși în fugă, în vreme ce cuvintele lui continuau să-i reverbereze în urechi. Ah, de ce-l mințise în privința logodnei? La momentul respectiv, motivele i se păruseră perfect juste și acceptabile. Acum însă o înăbușeau regretele.

În noaptea aceea nu prea reuși să doarmă, singura satisfacție fiind că-l auzea și pe Gabriel umblând prin camera de deasupra. În mod clar, nici el nu putea închide ochii. Zvârcolindu-se în așternuturi, ajunse la concluzia că-l acuzase pe nedrept de comportament nepotrivit, că se mințise singură. Purtarea lui fusese aproape fără cusur. Îl chinuise cu mângâierile până când nu mai putuse rezista. Fusese gata să i se ofere și ar fi făcut-o fără îndoială dacă el nu se retrăgea în ultima clipă. I se aruncase în brațe și practic îi cerșise dragostea. Scăpă un geamăt nazal, acoperindu-și figura cu palmele. Obrajii îi ardeau de rușine. Pretinzând că aparținea altuia, îl obligase practic să-o refuze. Nu-i rămânea decât să se țină departe de el.

În cele din urmă adormi, dar era un somn superficial, chinuit și se trezi a doua zi amărâtă și apatică. Făcu un duș, trase pe ea o pereche de blugi și un pulover gros, albastru, după care începu să se simtă ceva mai bine. Își pieptănă părul și îl legă neglijent într-o coadă de cal, apoi se așeză în fața oglinzii, examinându-și chipul în căutarea semnelor insomniei. Avea ochii puțin injectați, dar în rest arăta ca de obicei. Trebuia să mănânce mai bine, își spuse ea, pentru a recâștiga kilogramele pierdute. Era prea slabă. Aruncă peria cu un oftat de nemulțumire și coborî pentru micul dejun.

Salonul era pustiu, așa că se duse la bucătărie, unde Sophie și doamna Bond sortau proviziile din cămară.

– Bună dimineața, Fay. Cum te simți în dimineața asta? Sophie se oprise din număratul conservelor pentru a-i zâmbi larg nepoatei.

– Foarte bine, dar mă tem că am dormit prea mult, replică ea detașat, hotărâtă să păstreze pentru sine toate cele petrecute în seara precedentă. Pot să vă ajut?

– Nu, draga mea. Dar ai putea să-ți prepari singură micul dejun, cât timp terminăm noi treaba aici?

– Sigur că da. Ce s-a întâmplat? întrebă ea introducând două felii în aparatul de prăjit pâine.

– Facem o listă cu proviziile de care vom avea nevoie. Nu se știe când vom mai putea ajunge la oraș, iar Gabe s-a oferit să mă ducă până acolo astăzi.

– Înțeleg. Se întoarse și puse ceainicul pe foc, roșind violent la menționarea numelui lui. Deci, crezi că vom rămâne înzăpeziți?

– Așa se pare, răspunse Sophie. La fel se întâmplă în fiecare an. Uneori, mă întreb de ce ne mai încăpățânăm să rămânem aici.

Fay zâmbi.

– Fiindcă iubești această casă și n-ai s-o părăsești pentru nimic în lume.

Sophie izbucni în râs și se întoarse la lucru. Fay își unse cu unt feliile de pâine prăjită și prepară ceaiul. Umplu două cești pentru Sophie și pentru doamna Bond, apoi se așeză la masă. Abia terminase de mâncat când în bucătărie își făcu apariția Gabriel. Pierdută în propriile gânduri, Fay nu-l observă, dar când ridică ochii în căutarea ceainicului, îl descoperi privind-o cu o expresie insondabilă. Își coborî ochii imediat, copleșită de rușine.

– Când vrei să plecăm, Sophie? îl auzi ea întrebând.

Mătușa apăru zâmbitoare în ușa cămării.

– Peste vreo jumătate de oră, dacă-ți convine. Fay a pregătit niște

ceai, așa că ia loc și servește-te cu o cană, până atunci. Dispăru din nou în cămară, lăsându-i singuri în bucătăria bine încălzită.

Fay se ridică repede în picioare, să aducă încă o cană și o farfurie din dulap. După seara trecută, se simțea stânjenită în prezența lui, dar nu-și putea permite s-o arate, așa că se hotărî să pară degajată și neimpresionată. Se așeză înapoi la locul ei.

– Vrei niște ceai? întrebă ea pe ton vesel, nițel răgușită, în ciuda eforturilor.

– Da, te rog, răspunse el politicos, scoțând o țigară din pachet și așezându-se vizavi. Îi întinse ceașca plină. Avea părul umed, căzându-i pe frunte; în mod vizibil abia ieșise de sub duș. Înalt, suplu și în formă, chiar dacă puțin obosit, purta o cămașă închisă la culoare și o jachetă perfect croită.

– Ai luat micul dejun? Întrebarea ei fu însoțită de un zâmbet timid.

– Și dacă nu, te pregăteai să-mi oferi ceva? întrebă el tărăgănat, ușor amuzat.

– Da, chiar așa.

O privi câteva clipe.

– Arăți ca o școlăriță cu părul aranjat astfel, declară el, arătând spre coada de cal și aprinzându-și țigara.

– Ei bine, dacă ai de gând să fii necioplit… începu ea mânios.

– De asemenea, arăți de parcă n-ai fi dormit prea bine noaptea trecută. Am dreptate? continuă el, distrându-se vizibil pe seama furiei ei.

– Nu-i treaba ta! izbucni ea. Conversația devenea prea indiscretă.

– Ar putea fi, declară Gabriel moale, amintindu-i de scena pasională care avusese loc între ei, pe un ton mângâietor. Fay inspiră profund.

– Vrei sau nu micul dejun? repetă ea, înghițindu-și replicile caustice care-i stăteau pe limbă.

– Îți mulțumesc, dar nu mi-e foame, veni răspunsul plat, iar ea

pricepu că era supărat. Strivi țigara cu un gest nervos. Strângea buzele într-o atitudine intransigentă.

De ce nu erau capabili să se înțeleagă? se întrebă ea necăjită.

– Nu vom fi niciodată doar amici, știi bine, spuse el, iar Fay pricepu că-i descifrase gândurile.

Ridică ochii spre el, cu o expresie speriată.

– Acum știu, admise ea într-un târziu. Dar cred că suntem datori să facem un efort de dragul Sophiei. Nu voise să pară atât de plină de aversiune, dar vorbele așa sunaseră.

– De acord, replică Gabriel aproape brutal, aruncându-i o privire ca de gheață. Trebuie să păstrăm aparențele în fața Sophiei.

– Gabriel, te rog… începu ea, dar el îi tăie vorba.

– Spune-mi, Fay, de ce nu porți un inel? Nu crezi că i-o datorezi logodnicului tău? Sau nu-l deranjează că pozezi în femeie liberă?

Crudă întrebare. Fay știa că se gândise la noaptea precedentă, iar remarca tăioasă îi stârni din nou rușinea, stânjeneala și, împreună cu ele, mânia. Cum îndrăznea să-i vorbească astfel? Își dorea să-i poată demonstra că nu însemna nimic în ochii ei, că n-o putea răni, umili, sau afecta în vreun fel.

Îi înfruntă privirea roșie ca focul, cu uchii verzi aruncând fulgere.

– N-ai niciun drept să mă judeci – nu cunoști nimic despre legătura dintre mine și Sam, izbucni ea. Măcar asta era adevărat, își spuse ea, aproape isteric, dar furia i se stinse aproape la fel de iute cum se aprinsese. Argumentul era atât de inutil încât părea aproape caraghios.

Gabriel continua să aibă o expresie mânioasă, iar ea începu să zâmbească.

– Găsești ceva amuzant? întrebă el posomorât, părând tentat s-o strângă de gât.

Fay nu se mai putu stăpâni și izbucni în râs.

– Da, pe tine, replică ea cu ochi sclipitori. Ești atât de al naibi de

încrezut! Nu uita că viața te e de notorietate publică; dacă mă acuzi de infidelitate, îți închipui că eu nu știu nimic despre tine? Despre aventurile cu femei măritate? Te crezi Dumnezeu și mă faci să râd! Îl fixa cu o privire inocentă, umezindu-și buzele, inconștientă de aparența ei extrem de provocatoare. În afară de asta, ce-ți pasă ție? Poate că vreau să acumulez experiență înainte de măritiș. Dar fără îndoială că ești gata să condamni la mine ceea ce faci chiar tu.

Gabriel mormăi o înjurătură, se ridică dintr-o mișcare și porni spre fereastră, unde rămase întors cu spatele spre ea, cu pumnii strânși.

– Despre asta era vorba aseară? Experiență? întrebă el răgușit, întorcându-se brusc, cu figura răvășită de furie.

Fay înțelese că ieșise victorioasă. Îi găsise punctul sensibil și se răzbunase pentru respingerea umilitoare. Îl lovise în mândria lui.

– Da, declară ea, cu un zâmbet crud. Respirația lui deveni șuierătoare.

– Javră, murmură Gabriel. Ai să regreți, Fay. Vrei experiență, domniță? Am să-ți arăt eu experiență. Glasul lui devenise din nou liniștit și seducător.

Fay simți imediat un fior de răspuns interior, la intensitatea și timbrul acelui glas. Se ridică ignorându-l și adună tacâmurile de pe masă, ducându-le la chiuvetă cu mâinile tremurând. Se apucă să le spele aparent nepăsătoare, dar îi simțea privirea sfredelitoare.

– Ce-i, te-ai speriat? reluă el, batjocoritor.

Fay înghiți în sec, întrebându-se cât valora victoria ei de moment. În clipa aceea, Sophie își făcu apariția, iar ea se simți salvată. Mătușa zâmbea, inconștientă de atmosfera tensionată din bucătărie.

– Sunt aproape gata, Gabe, iartă-mă că te-am făcut să aștepți. Vrei să vii cu noi, Fay?

– Nu, dacă nu ai nevoie de ajutor, răspunse ea, pălind vizibil. Mă gândeam să ies la plimbare, declară ea, simulând detașarea.

– Nu, n-o să avem nevoie de ajutor. Apropo, ți-a spus Gabe despre

cina din seara asta? Vorbise neatentă, uitându-se pe lista enormă din mână. Îi aruncă o privire curioasă lui Gabriel. Acesta își stăpânise mânia și stătea deoparte, liniștit, impenetrabil, doar puțin încordat. Nu vorbea, se mulțumea să se uite la ea glacial. Fay se întoarse spre Sophie.

– Ă… nu. Vine cineva? întrebă ea cu o veselie aparentă.

– Spune-i, Gabe, îl îndemnă Sophie, încă atentă la lista de cumpărături.

Expresia lui deveni ironică.

– Mi-ar plăcea să vă scot la cină deseară, pe tine și pe Sophie. S-ar putea dovedi ultima șansă înainte de a fi izolați complet de nămeți. Glasul lui era lipsit de expresie, iar ochii liniștiți. Lăsa impresia că nu-i pasă nici cât negru sub unghie dacă ea va veni sau nu. Fay începu să regrete ceea ce-i spusese mai devreme. Nu suporta ideea de a-și petrece seara cu el, trebuia să scape cumva.

– Foarte amabil din partea ta, dar… se opri, străduindu-se să găsească o scuză plauzibilă.

– Într-adevăr, o întrerupse Sophie, cu o privire strălucitoare. Abia aștept. Au trecut ani de zile de când n-am mai cinat în oraș.

Fay observă entuziasmul ce lumina parcă figura mătușii, simțind că i se îneacă toate corăbiile. N-avea cum să refuze invitația, nu exista nicio scuză și n-avea inima să strice cheful Sophiei. Ridică ochii și observă că Gabriel o urmărea sardonic. Reuși să zâmbească slab.

– Da, minunată idee. Îți mulțumesc, murmură ea, încercând să-și păstreze demnitatea, dar afectată de expresia de cruzime de pe buzele lui.

– Plăcerea e de partea mea, replică el civilizat, cu o lucire victorioasă în ochi.

Terminând de spălat vasele, Fay își zise că venise vremea să scape din atmosfera tot mai claustrofobă a bucătăriei.

– Petrecere frumoasă în oraș, Sophie, spuse ea și porni spre ușă.

– Îți mulțumesc, dragă. Să-ți aduc ceva?

– Nu, n-am nevoie de nimic. Ne vedem mai târziu.

Ieși din încăpere cu un suspin de ușurare. Parcă ar fi scăpat din temniță. Urcă grăbită în cameră și se așeză pe scaunul de răchită din fața sobei. Se simțea din nou tânără și plină de viață. Măcar atât reușise Gabriel să facă pentru ea, s-o readucă la viață, după penumbra cețoasă în care trăise de când se îmbolnăvise.

Se întreba de ce găsise cu cale să-l mintă atât de des, lăsându-i impresia că era dispusă să-și înșele logodnicul. Nu se simțea în largul ei, se temea de orice fel de relație cu el. Se iscă o întrebare: oare îl iubea? Imposibil, ridicol! Se ridică în picioare, șocată de propriile gânduri. Se va duce la plimbare – trebuia să-și abată cumva atenția de la asemenea revelații.

Coborî scara în fugă, își îmbrăcă haina și ieși din casă. Înaintând pe alee, văzu Land Roverul parcat la intrare și pe Gabriel curățind zăpada cu o lopată. Îi urmări fiecare gest, în vreme ce se apropia, iar el ridică ochii de parcă s-ar fi simțit observat.

– Unde te duci? o întrebă când ajunse în dreptul lui.

– La plimbare, răspunse ea scurt, evitându-i privirea, cu ochii pe ghetele lui negre. Atitudinea lui fusese enervantă.

– Ei bine, nu te îndepărta prea mult, spuse el pe ton de comandă.

– De ce nu-ți vezi de treaba ta? izbucni Fay, urându-l pentru sentimentele pe care reușea să i le provoace.

– Acum ai devenit una din preocupările mele, declară el posomorât, vag amenințător.

Fay fu scuturată de un fior.

– Am să merg cât de departe o să doresc, replică ea copilărește, și nu mă poți împiedica.

Gabriel ridică din umeri, zâmbind cu cruzime.

– Nu pune pariu, Fay, murmură el periculos, întinzând o mână să-i atingă părul.

Se feri ca un cal sperios, ochii de smarald exprimându-i teama și porni mai departe, încercând să nu țină seama de chicoteala lui.

Trecu de poartă, traversă drumul și o apucă peste câmpul acoperit de nea. Înaintarea greoaie îi furniza o mare plăcere; dădu la o parte gândurile despre Gabriel, încercând să-și savureze deplin ziua. Ajunsă în vârful colinei, se opri și privi în urmă spre casă. Era așezată înte doi versanți lini, în lumina sărăcăcioasă a soarelui. Splendidă, își spuse ea, cu ochii pe structura impunătoare, amintind de vremuri apuse. Ridicată din gresie de Yorkshire, cu ferestrele strălucind de parcă ar fi făcut cu ochiul, construcția pătrată avea acoperișul în pantă pronunțată și o verandă pietruită; în spate existau câteva acareturi. Locul era foarte izolat, nicio mirare că iarna rămânea adesea izolat de restul lumii. Fay își zise că trebuia neapărat s-o convingă pe mătușă să-și instaleze un post telefonic, mai ales acum când începea să îmbătrânească. Nimeni nu putea ști cât va rămâne acolo Gabriel, anul viitor ar fi putut rămâne singură, iar Fay știa din experiență că atunci când erau înzăpeziți, nici doamna Bond nu mai putea ajunge acolo. Da, va discuta problema cu Sophie.

Vârându-și mâinile adânc în buzunare, cugetând încă la pericolele izolării, Fay depăși coama dealului și își continuă drumul.

Trecuse cam o oră când auzi niște zgomote ciudate, stranii, din direcția unui gard viu, complet acoperit de zăpadă. Gardul era ceva mai jos pe pantă, de-a lungul unui șanț adânc, pe marginea câmpului. Fay se îndreptă spre șanț, în vreme ce gemetele continuau să-i răsune în urechi, provocându-i o oarecare senzație de teamă și de singurătate.

Luându-se în râs fiindcă lăsase imaginația să-i joace feste, ajunse la gardul viu și începu să coboare cu atenție malul abrupt al șanțului. Nu vedea nimic, dar sunetele erau inconfundabile – era un animal în suferință. Dintr-o dată, piciorul ei întâlni un obstacol dur, denivelat, aflat sub stratul gros de nea, iar Fay își pierdu echilibrul.

Încercă să se agațe de ceva pentru a-și redobândi stabilitatea, dar

căzu în zăpadă, prinzându-și piciorul sub ea și simțind o durere ascuțită în gleznă. Încercă să-și adune curajul și să-și elibereze piciorul, zvârcolindu-se de durere. Își pipăi gamba, încercând să determine natura accidentului. Glezna era de vină. Spera să nu fie o fractură. Trebuia să încerce să se ridice în picioare. Inspiră adânc de câteva ori, calmându-se și așteptând înainte de a face o tentativă. În ciuda durerii, până la urmă reuși, dar constată că nu-și putea lăsa greutatea pe piciorul rănit. O presiune oricât de mică îi provoca amețeli. Lacrimi de durere și sperietură începură să i se rostogolească pe obraji. Cum să ajungă acasă? Habar n-avea cât era ceasul, dar mai devreme sau mai târziu se va întuneca. Gândul de a-și petrece noaptea singură, afară, îi provocă un început de panică.

Nimeni nu știa încotro plecase. Animalul captiv continua să scâncească, iar ei îi venea să urle. Își permise luxul de a izbucni în lacrimi și de a plânge zgomotos.

Simțindu-se ceva mai bine după acea eliberare emoțională, se resemnă. Lumina părea să se diminueze, așa că începu să se uite după un posibil adăpost. Într-un colț al parcelei se zărea un perete de piatră, iar Fay porni șchiopătând în acea direcție, gemând de durere și căzând de nenumărate ori. Ajunse într-un târziu, curățâ zăpada de pe zid și se așeză.

Mulțumea Cerului pentru haina groasă și impermeabilă, de blană. Vârând mâinile în buzunare, descoperi un pachet de țigări aproape gol și bricheta. Un adevărat lux! Probabil că să aflau acolo de luni de zile, își zise ea încântată. Aprinse o țigară și trase fumul adânc în piept, aproape fericită. Bine că măcar nu mai ningea și se simțea bine, exceptând glezna. Însă oricât de curajoasă ar fi fost, refuza să se gândească la noaptea care se apropia. Îi era foame și din ce în ce mai frig. Se rugă s-o găsească cineva.

Capitolul 4

Parcă în vis, își auzi numele strigat și se ridică pe zidul năruit cât mai sus. Oare adormise? Privi împrejur plină de speranțe. Încă nu se întunecase, de fapt era greu de precizat ora. Din nou răsună strigătul, iar ea recunoscu vocea lui Gabriel. Îi răspunse la chemare cu însuflețire, iar el apăru pe creasta dealului, înaintând în direcția ei. Inima lui Fay bătea să-i spargă pieptul. Era încântată să-l vadă, cu silueta lui suplă și puternică, atât de dragă. Se dovedea că nu va fi obligată să-și petreacă noaptea de una singură în pustietatea înghețată, iar recunoștința și iubirea o copleșiră.

Îi zâmbi fericită, dar el era supărat; foarte supărat.

– Ce fel de joc e ăsta? întrebă Gabriel cu asprime și cu o privire mânioasă, aproape amenințătoare.

Surâsul muri pe figura ei, iar Fay înghiți în sec, afectată de mânia lui palpabilă, ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Nu te supăra pe mine, începu ea rugător. Am crezut că o să rămân aici toată noaptea. Sunt atât de fericită să te văd, te rog, Gabriel…

El slobozi un blestem.

– Doamne, Fay, te-am avertizat! Ești lovită?

Ea izbucni în plâns, incapabilă să răspundă. Se simțea vulnerabilă,

incapabilă să-i înfrunte mânia, cruzimea.

Gabriel își trecu o mână prin păr, privind-o câteva clipe, apoi gemu înfundat, întinse mâna și-i șterse lacrimile de pe obraz.

– Îmi pare rău că te-am făcut să plângi, iubito. N-am vrut să-ți provoc suferință, spuse el, iar cuvintele avură darul de a o calma. Mi-am ieșit din minți de îngrijorare și am avut o reacție exagerată. Iartă-mă!

Fay schiță un zâmbet slab.

– Nu contează. Eu… mi-am scrântit glezna – nu pot să pun piciorul jos.

– Am să te duc în brațe, ridică el din umeri.

– Tot drumul? Îl privea neîncrezătoare.

– De ce nu? O să-mi facă plăcere, adăugă cu un zâmbet sugestiv, iar Fay se înroși toată.

Apoi își aminti de animal. Acum era liniște, dar spera că nu murise. Îl trase copilărește de mânecă.

– Gabriel, în gardul viu de colo este prinsă o ființă. Mai devreme scâncea, din cauza asta am coborât până aici. Vrei să vezi despre ce este vorba?

Ochii ei rugători îl înduplecară și porni în direcția indicată. Ea îl urmărea cu privirea – înalt și puternic, în prezența lui se simțea în siguranță; îl iubea.

Gabriel înjură violent, iar ea văzu ce-i declanșase mânia. Împinsese puțin gardul viu și dedesubt găsise un pui de vulpe prins într-o capcană ruginită. Cu o figură posomorâtă, Gabriel deschise capcana și eliberă piciorul animalului.

Puiul stătea nemișcat și tăcut, iar el îi examină rana cu gesturi precaute. Scoase o sticlă plată din buzunar și turnă câteva picături de lichid pe rană, înainte de a goni animalul, care se îndepărtă șchiopătând.

Luă capcana și se întoarse lângă Fay, încă posomorât. Era o

vechitură letală, iar el o zdrobi cu un gest simbolic lovind-o de zidul de piatră.

– Capcana asta măcar nu va mai ucide sau schilodi animale, declară el cu amărăciune, iar Fay îi adresă un zâmbet iubitor, pentru faptul că-i păsa.

– O să-și revină vulpița? întrebă ea neliniștită.

– Așa cred, se încruntă el gânditor. Piciorul nu era fracturat. Probabil că n-a stat prea multă vreme acolo – totuși, rana era destul de urâtă. Am spălat-o cu niște rachiu ca să previn infectarea.

– Ce cruzime, aprecie Fay. Vulpile sunt atât de frumoase și de libere. Cine sunt oamenii care vor să le prindă în capcană?

– Fermierii le consideră dăunătoare – împotriva dăunătorilor orice este permis. Dar sunt de acord cu tine, dragă și blândă Fay, sunt frumoase și au dreptul la libertate.

Fay se simți cuprinsă de un sentiment cald. Era atât de bun, atât de afectat de cruzimea inutilă. Mereu descoperea lucruri noi despre el și dorea să afle mai mult, tot. Gabriel îi întinse sticluța.

– Bea, spuse el pe ton de comandă. O să te încălzească puțin, până ajungem acasă.

Fay acceptă sticla și înghiți o gură, înecându-se și tușind din pricina tăriei.

– Îți este frig? vru el să știe, în vreme ce făcea să dispară flaconul plat în buzunar.

– Nu, răspunse ea apăsat.

– Să mergem, atunci, ce părere ai?

Fay aprobă din cap, iar el o ajută să coboare de pe zidul ruinat și o ridică în brațe fără efort, de parcă ar fi fost un copil. Îi simțea brațele musculoase și i se agăță de gât pentru a-l ajuta.

– Cum ai reușit să mă găsești atât de repede? întrebă ea, privindu-i fascinată profilul.

– Am văzut azi-dimineață încotro ai plecat și ți-am luat urma,

explică el.

În vreme ce vorbea, Fay îi observa dinții puternici, albi și aliniați, unul îmbrăcat în aur; din cine știe ce motiv, inima începu să-i bată mai repede.

– Sophie era îngrijorată? reluă ea, doar ca să spună ceva, căutând un subiect care să-i îndepărteze gândurile de la bărbatul în brațele căruia se afla.

– Sophie nu s-a întors din oraș, replică el. Am terminat cumpărăturile, apoi s-a întâlnit cu o veche prietenă, care a promis că o va aduce acasă după-amiază. Când ne-am despărțit, tocmai se îndreptau spre o ceainărie, sporovăind cu spor; încheie el relatarea, iar Fay izbucni în râs, sub impresia acelei imagini.

Gabriel înainta repede, ținând-o fără efort, iar ea rămase uimită de forța etalată.

– Ești foarte puternic. Cuvintele fuseseră rostite înainte ca ea să-și dea seama ce spunea și imediat se înroși puternic. Ce prostie!

Însă Gabriel râse.

– De fapt, tu ești foarte ușoară, răspunse el, iar ea se relaxă. Incapabilă să se stăpânească, îi studia figura. Avea gene lungi, neobișnuite pentru un bărbat; de la distanța aceea observă că irișii lui erau acoperiți cu pete negre, ceea ce făcea ca ochii cenușii să pară mai închiși la culoare. De asemenea, observă pentru prima oară o cicatrice palidă pe obrazul stâng, o linie albă ce se prelungea de la pomet până la muchia maxilarului. Era aproape invizibilă, iar ea se întrebă ce o provocase. Gabriel îi surprinse privirea și-i citi gândurile.

– Nimic romantic, rosti el. O bătaie – o sticlă spartă.

Și-l imagină tăiat, sângerând și fu străbătută de un fior.

– Te bați?

– Numai când n-am încotro, replică el scurt. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Alex și cu mine ne-am cam irosit tinerețea.

În clipa aceea casa deveni vizibilă, iar Fay se arătă uimită.

– Am luat-o pe scurtătură, îi explică el amuzat.

Douăzeci de minute mai târziu se aflau înăuntru. Gabriel o lăsă jos numai atât cât să-și scoată haina de blană, apoi o ridică din nou și o depuse pe unul dintre fotoliile din fața căminului. Îi ridică piciorul rănit pe un scăunel și îi ceru să-l aștepte nemișcată.

Fay nu avea nicio intenție să-i nesocotească dorința. Se afla la căldură, după ce scăpase de perspectiva de a-și petrece noaptea afară. Sophie nu apăruse încă, iar Fay zâmbi, imaginându-și-o vorbind vrute și nevrute cu acea prietenă. Acum nu voia să se gândească la Gabriel; va amâna până ce va rămâne singură în camera ei și abia atunci va retrăi momentele petrecute în brațele lui, amintindu-și tot ce se întâmplase.

El reveni, aducând un lighean cu apă și niște bandaje.

– Vrei ceva de băut? o întrebă, zâmbindu-i.

– Nu, mulțumesc. Un ceai ar fi excelent, totuși, se răzgândi ea după câteva clipe, aruncându-i o privire rugătoare.

– Imediat, o asigură el și se lăsă în genunchi să-i scoată cizmele.

Fay își mușcă buzele de durere, străduindu-se să nu țipe. Gabriel îi scoase cu grijă și ciorapii de lână viu colorați, suflecându-i pantalonii. Degetele lui reci îi pipăiră oasele gleznei, în vreme ce-i urmărea expresia feței.

– Nu e fracurată, o asigură el, ci doar scrântită, cred.

Îi cufundă piciorul în apa rece ca gheața din lighean, apoi îl bandajă strâns.

– Îți mulțumesc, bolborosi ea, simțindu-se stânjenită. Și de asemenea, fiindcă ai venit după mine și m-ai adus acasă. Se aplecă și-l sărută pe obraz. Îl simți încordându-se și-și blestemă impulsivitatea.

– Pentru nimic, replică el brusc, ridicându-se în picioare cu o mișcare bruscă. Mă duc să prepar ceaiul.

Părăsi camera, iar Fay se sprijini pe spătar, închizând ochii, copleșită de necaz. Niciodată nu reușeau să se simtă bine împreună.

Câteva minute mai târziu, Gabriel reveni ducând tava cu ceai într-o mână. Cu ochii închiși, Fay nu-l simți decât când el îi atinse umărul.

– Te simți mai bine? se arătă el îngrijorat, iar ea deschise ochii.

– Da – mi-e bine, replică ea degajat, deși nu era adevărat. Întreaga zi fusese un adevărat dezastru. Unicul lucru bun era acela că acum putea evita să cineze împreună cu Sophie și Gabriel.

Îi urmări mâinile în vreme ce turna ceaiul în căni. Puternice, cu degete prelungi, mâini capabile să poarte greutate, dar să și mângâie, mâini aducătoare de extaz.

– Zahăr?

Vocea gravă o readuse cu picioarele pe pământ.

– Nu… mulțumesc, răspunse ea, negăsind nimic altceva de spus. Tăcerea se instală ca o barieră, despărțindu-i, lăsându-i izolați cu propriile gânduri. Gabriel îi înmână cana, apoi se așeză și-și aprinse o țigară, părând încordat, dar cu o expresie impenetrabilă. Fay își termină repede ceaiul, furându-l din priviri din când în când, peste buza cănii.

– Câtă vreme n-am să mai pot călca pe piciorul ăsta? întrebă ea în cele din urmă, incapabilă să mai suporte liniștea aceea tensionată.

Gabriel ridică din umeri.

– Două-trei zile, cred. Poate că ar fi bine să te consulte un medic.

– Nu, nu vreau să am de-a face cu doctorii. Mă înspăimântă. În afară de asta, mi-a ajuns câți am văzut când eram bolnavă… se opri brusc, conștientă că el n-o mai asculta.

– Fay, de ce m-ai sărutat adineauri? Își controla glasul cu grijă.

Se coloră în obraji, dorindu-și ca el să nu fi pus întrebarea. Oare care i-ar fi fost reacția dacă i-ar fi mărturisit adevărul – "fiindcă am impresia că m-am îndrăgostit de tine"?

Gabriel îi aștepta răspunsul, ochii lui reflectând emoțiile contradictorii de pe figura ei.

– Deoarece… fiindcă voiam să-ți mulțumesc pentru… pentru tot ceea ce ai făcut… Am acționat din instinct. Ah, de ce trebuie să-mi pui întrebări jenante? strigă ea, ferindu-și ochii și frământându-și mâinile în poală.

Instantaneu el ajunse lângă ea și o obligă să-l privească.

– Iartă-mă, a fost o grosolănie din partea mea, murmură el sincer. Credeam că putem da cărțile pe față.

Întregul trup îi fu scuturat de șocuri violente. Se priveau direct, iar timpul părea să-și fi oprit trecerea. Fay își vedea imaginea reflectată de ochii cenușii. Parcă deveniseră o singură persoană. Era conștientă de fiecare mișcare a lui, oricât de ușoară, de fiecare respirație, de fiecare bătaie a inimii lui și toate-i aparțineau parcă. Nu i se mai părea important să-și ascundă sentimentele. Buzele li se atinseră mânate nu de pasiune ci de un soi de necesitate profundă, izvorâtă direct din suflet. Mâinile lui o cuprinseră și o strânseră, dar zgomotul făcut de ușa de la intrare îi despărți.

Sophie apăru, zâmbitoare ca întotdeauna, scoțându-și haina.

– A mai rămas vreo gură de ceai în ibricul acela? întrebă ea veselă, privind scena – Gabriel stând în picioare într-o atitudine încordată, Fay palidă și zdruncinată, cu ochi parcă febrili.

Înaintând, observă bandajul de pe glezna nepoatei și își manifestă imediat îngrijorarea.

– Fay, draga mea, ce ai pățit?

– Mi-am scrântit glezna, atâta tot – n-ai de ce să te frămânți, zău!

– Dar cum s-a întâmplat și unde? Se așează abia observând cana de ceai pe care i-o întindea Gabriel.

– Azi-dimineață am ieșit la plimbare, cum știi. La un moment dat, am auzit un animal care scâncea și când m-am apropiat să văd despre ce era vorba m-am împiedicat. Gabriel m-a găsit și m-a adus acasă. Acum nu mă doare foarte tare, termină ea pe ton optimist.

– Dar cum te vei descurca? se încruntă Sophie gânditoare.

– Am s-o duc eu de câte ori o să fie necesar, interveni ferm Gabriel. Ar trebui să poată umbla în câteva zile.

Sophie aprobă din cap și se întoarse iar spre nepoată.

– N-ar fi bine să te vadă un doctor? Gabe o să-l cheme, nu-i așa?

– Desigur.

– Nu vreau niciun doctor, le tăie Fay elanul. Nu-i decât o luxație, te rog nu te impacienta, Sophie.

– Nu pot să n-o fac – ești atât de fragilă și te-ai accidentat atât de curând după boală.

– Sophie! exclamă Fay exasperată. Glezna scrântită nu mă va împiedica decât cel mult să ies la cină deseară. Dar voi trebuie să mergeți, insist – o să mă simt foarte bine, adăugă ea, văzând că mătușa deschisese gura să protesteze.

Dar Sophie nu putea fi oprită atât de ușor.

– Ah, Fay, trebuie să mergi și tu! insistă ea. Gabriel o să te care până la mașină și apoi până la restaurant. Nici nu-mi trece prin minte să te las singură acasă.

Fay se întoarse spre Gabriel, care tăcuse până atunci. Privirea lui era insondabilă. Pricepu că n-avea suficiente temeiuri pentru a refuza invitația, mai ales după cum pusese Sophie problema și oftă.

– Prea bine, am să vin, acceptă ea. Însă acum aș vrea să mă retrag în camera mea.

Gabriel sări în picioare, cu ochi strălucitori, amuzat. O ridică în brațe, iar ea închise pleoapele extenuată. Era o bătălie dinainte pierdută – nu li se putea opune amândurora.

– Am să trec mai târziu pe la tine, promise mătușa.

Gabriel o duse la etaj fără niciun efort.

– Scuza perfectă? murmură el criptic, în continuare vizibil amuzat.

Fay ignoră comentariul și strânse pleoapele mai tare, încercând să-și reprime impulsul de a-l pocni în nas. El o depuse pe pat.

– Îți mulțumesc, șopti ea, deschizând în sfârșit ochii. Cât este

ceasul?

– Aproape cinci.

– La ce oră plecăm? întrebă ea învinsă.

Gabriel puse tonul ei pe seama apatiei față de perspectiva ieșirii și păru iritat.

– La naiba, Fay, n-am să te oblig să mergi! mormăi el furios, se întoarse pe călcâie și părăsi repede încăperea, lăsând în urmă o răceală aproape palpabilă. Cu toată căldura focului din cămin, Fay se înfioră.

Întinsă în pat, trecu în revistă evenimentele ultimelor zile. Nu-i venea să credă că era abia cinci, ziua aceea părea să n-aibă sfârșit. Probabil că ațipise, fiindcă la un moment dat se trezi în întuneric. Sophie bătea la ușă.

– Fay, este aproape șapte și la opt trebuie să plecăm. Aprinse lumina și se duse să tragă draperiile.

Se străduí să se ridice în șezut, clipind des.

– Ai nevoie de ajutor ca să te pregătești? întrebă cu vioiciune mătușa.

– Nu, mă descurc singură, cred, dar îți mulțumesc pentru ofertă.

– Atunci te las, trebuie să mă schimb și eu. Nu-i grozav că ieșim la cină? Sophie părăsi încăperea zâmbind, iar Fay îi răspunse la fel. Nu putea să-i strice seara – și da, era o idee plăcută. Se ridică cu greu și încercă să meargă. Era dificil și dureros, dar reuși să șchiopăteze până în baie.

După ce se spălă, se întoarse în cameră, se așeză pe scaunul sculptat din fața măsuței de toaletă și începu să se machieze. Aplică un strat subțire de fond de ten, apoi își îndreptă atenția spre ochi: rimel pe gene și o umbră de culoare pe pleoape. Efectul fu uimitor; ochii îi străluceau ca niște pietre prețioase. Se rujă cu grijă și își perie părul.

În privința ținutei se hotărâse deja. Urma să poarte o rochie lungă ce avea să ascundă bandajul de pe glezna umflată, o minunată rochie de seară într-o combinație de verde și roșu-cafeniu, cele două culori

amestecându-se cu un efect amețitor. Era simplu croită, pe gât, cu mâneci lungi și îi scotea în evidență rotunjimile trupului, fiind strânsă pe coapse și largă la poale.

Își puse rochia și studie ansamblul în oglindă. Era aproape frumoasă, își spuse ea încântată; culorile rochiei îi puneau în valoare ochii strălucitori și părul poleit parcă. Încălță niște papuci de casă din catifea – tocurile nici nu intrau în discuție – și își puse cerceii. Era gata.

Șchiopătând, se întoarse la pat pentru a-l aștepta pe Gabriel. Își pusese în minte să se poarte politicos și degajat, dar lucrurile păreau s-o ia razna de fiecare dată când se aflau față în față. O ciocănitură în ușă îi anunță prezența.

– Intră, strigă ea și constată cât de puțin pregătită era pentru apariția lui. I se tăie respirația: avea o înfățișare virilă și năucitor de atrăgătoare, cu cămașa și cravata gri-deschis, sub smochingul negru, ce-i acoperea perfect umerii largi. Pantalonii negri asortați se mulau pe picioarele lungi, iar efectul de ansamblu era izbitor. Un bărbat ce emana încredere în sine și magnetism. Fay fu cuprinsă de slăbiciune și începu să tremure.

El îi zâmbi, privind-o cercetător de jos până sus.

– Ești gata, concluzionă el răgușit. Fay aprobă din cap. Își dădea seama de impresia pe care i-o făcuse după expresia ochilor lui întredeschiși. Cuvintele deveniseră inutile, iar inima ei începu să bată nebunește.

O ridică în brațe. Figura lui era atât de aproape încât simți impulsul de a o atinge, de a o mângâia cu buzele. Se mulțumi însă să-și sprijine capul pe umărul lui, delectându-se cu aroma pur masculină, amestecată cu un iz vag de after-shave.

Sophie îi aștepta la parter, gătită cu o splendidă rochie bleu, cu părul de obicei rebel prins acum într-un coc elegant la ceafă.

– Sophie, arăți minunat! exclamă Fay după ce fu lăsată jos.

– Îți mulțumesc, draga mea, se arătă mătușa flatată de exclamația

sinceră. Ești răpitoare, nu-i așa Gabe?

– Frumoasă, murmură el, plecând să aducă mașina.

Îl privi cu tristețe.

Câteva minute mai târziu, se aflau pe drum. Fay insistase să stea pe bancheta din spate, lăsând-o pe Sophie în față, lângă Gabriel. Scuza că dorea să aibă loc pentru a-și întinde piciorul fusese primită de Gabriel cu un zâmbet ironic. Păstra trăcerea, strâns înfășurată în mantia de catifea, de culoarea smaraldului, mulțumită să asculte discuția dintre ceilalți doi. El părea atent și politicos, dar Fay simțea că se gândea la altceva. Ridicând fruntea, observă că ochii lui o urmăreau prin oglinda retrovizoare cu atenție mascată. Își coborî imediat privirea, resimțind din nou șocul emoțiilor primare pe care i-l stârnea orice întâlnire cu el. Îi evită ochii tot restul drumului, conștientă că era privită din când în când.

În sfârșit ajunseră la restaurantul bine încălzit, luminat și zgomotos.

– Dacă-mi dai o mână de ajutor, cred că pot merge pe propriile picioare, i se adresă ea lui Gabriel, care-i deschisese portiera.

– N-ar trebui să forțezi glezna, replică el tranșant.

– Te rog, Gabriel, m-aș simți jenată să fiu dusă în brațe, argumentă ea rugător.

– Prea bine, răspunse el, expresia îmblânzindu-i-se.

O ajută să coboare și o sprijini discret la intrarea în restaurant. Fură conduși la o masă, iar Fay privi curioasă împrejur.

O mică trupă muzicală cânta în surdină la un capăt al încăperii, în fața unui ring de dans. Clientela lăsa senzația de bunăstare și respectabilitate. Abia comandaseră și își savurau aperitivul, când Sophie arătă spre doi clienți ce tocmai intrau.

– Gabe, aceia nu-s Lucy și John Baxter? Gabriel și Fay întoarseră capetele. Ea își aminti ce-i povestise mătușa despre Lucy Baxter. Era o tânără splendidă, mignonă și blondă, cu ten alb strălucitor, iar Fay

simți o antipatie irațională față de cealaltă; prin comparație ea părea neîngrijită și demodată.

Lucy îl observase pe Gabriel și pornise deja în direcția lor, cu figura zâmbitoare, trăgându-și tatăl după ea. De aproape, Fay constată că era foarte frumoasă. Dar privirea ochilor azurii era ostilă când se opri asupra celor două femei, pentru o clipă, înainte să-și îndrepte întreaga atenție spre Gabriel, care-i zâmbea cu indulgență. Fay fu copleșită de gelozie în vreme ce Lucy insista, iar Gabriel se declara de acord, ca nou-veniții să li se alăture la masă. În vreme ce așteptau să se mai aducă două scaune, Fay o examină atent pe Lucy Baxter. Părul blond strălucitor era împletit într-un coc savant, în creștet, lăsând la vedere tenul delicat al obrazului și gâtul lung. Era machiată cu pricepere, iar rochia albă îi punea în valoare rotunjimile trupului. Era splendidă, dar Fay îi observase răceala din priviri și se întreba înciudată ce vedea Gabriel la ea.

Tatăl, John, părea însă un bărbat plăcut și deschis. Și el era blond, dar trăsăturile lui puternice purtau semnele onestității. Între el și Gabriel exista o vizibilă prietenie statornică.

Se făcură prezentările, iar Lucy se vârî între Gabriel și John, spre dezgustul Sophiei și al lui Fay. Dar sosi mâncarea și orice comentariu fu amânat. Fay comandase paté cu mirodenii și, înfometată, își aminti că nu mâncase nimic de la micul dejun. Observă că ochii Lucyei erau fixați asupra ei, cu o expresie malițioasă și-i zâmbi politicos. Gabriel se arăta încântător și spiritual, prevenind tensiunile, iar Fay se simți captivată. Șarmul lui natural o vrăjise. Cu greu își putea lua ochii de la el. În mod vizibil, Lucy Baxter se afla în aceeași situație.

Mai târziu, Lucy îl invită pe Gabriel la dans, încercând să-l convingă cu o mutriță bosumflată. Sophie emise un sunet disprețuitor, iar Fay izbucni în râs și amândouă fură răsplătite cu niște căutături ostile. Știa care era părerea mătușii și o iubea pentru asta. Îi urmării pe Lucy și pe Gabriel, abia auzindu-l pe John, care încerca să converseze cu Sophie

și cu ea. Lucy flirta fără rușine. El îi zâmbea, iar Fay își feri privirea, bolnavă de gelozie. Dorea să se întoarcă acasă, avea senzația că sunt la restaurant de ore întregi și se străduia să-și mascheze disperarea. Gabriel și Lucy reveniră la masă, ea agățându-se posesiv de brațul bărbatului, dar ochii lui erau fixați asupra lui Fay. Îi pricepuse îngrijorarea și îi zâmbea. Nu trebuia să-l lase să-i descifreze sentimentele, gelozia.

În sfârșit, veni și vremea plecării. Fay simțea privirile celeilalte, în vreme ce Gabriel o ajuta să ajungă la mașină. Odată instalată pe banchetă, se sprijini de spătar și închise ochii, simțindu-se obosită. Ceasul de pe bord arăta că era trecut de miezul nopții. Glezna îi pulsa dureros și abia aștepta să ajungă în pat. Ațipi de mai multe ori pe drum și, ignorându-i protestele, Gabriel o ridică în brațe și o duse la etaj, în dormitor. O așeză ușurel în pat și luă loc lângă ea, desfăcându-și nodul cravatei.

– Nu te-ai simțit bine în seara asta, spuse el fără intonație, pironind-o cu ochii aceia nemiloși.

– Ba da, protestă ea. N-am prea vorbit fiindcă mă durea glezna.

– De ce minți, Fay? întrebă el imediat.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, îi ignoră ea vorbele, întorcându-se cu spatele.

– Nu plec până nu-mi răspunzi, insistă el.

– Nu te mint, declară ea răspicat.

– Spune-mi, ce părere ai despre Lucy Baxter? schimbă el subiectul pe neașteptate, prinzând-o de umeri și obligând-o să-i înfrunte privirea.

– Este foarte frumoasă și sunt convinsă că-i o fată drăguță, replică ea evaziv.

– Mincinoaso! Cuvântul șoptit și zâmbetul care-l însoțea o scoaseră din minți.

– Bine, dacă ții să știi, cred că e rece, malițioasă și că te va face

nefericit.

Gabriel zâmbi, continuând s-o țină de umeri.

– Și ce-ți pasă? o luă el peste picior.

– Mă lasă rece. Voiai să știi adevărul și ți l-am spus.

– Probabil că ai dreptate, replică Gabriel. Se aplecă și-i sărută ușor buzele. Noapte bună, Fay. Se ridică în picioare, părând epuizat, iar ea îl prinse de mânecă.

– Îți mulțumesc pentru seara asta, mi-a făcut plăcere, iar mâncarea a fost excelentă, spuse ea cu sinceritate, dorind să reinstaureze pacea.

– Și mie mi-a plăcut, zâmbi el obosit, mângâind-o parcă din priviri.

– Toate prietenele tale sunt la fel de frumoase ca Lucy? reluă curioasă, nedorind ca el să plece, încercând să-l mai rețină.

– Tu îmi ești prietenă, Fay?

Ea se gândi o clipă.

– Spuneai că nu putem fi doar amici, pară ea, schițând un zâmbet blajin.

– Iată-ți răspunsul, veni replica lui criptică. Îi atinse ușor obrazul cu degetele și plecă, închizând cu grijă ușa în urmă.

Încă surâzând, Fay clătină din cap și se apropie șchiopătând de fereastră. Afară începuse din nou să ningă. Era o priveliște de basm, iar ea rămase acolo transfigurată, copleșită de gânduri triste. Oare exista o legătură serioasă între Lucy și Gabriel? Sophie nu credea una ca asta, spre consolarea ei relativă, dar nu reușea să scape de îngrijorare și de gelozie. Lucy nu l-ar fi putut face fericit, el avea nevoie de căldură sufletească și blândețe. "De tine?" întrebă ea în bătaie de joc și oftă adânc. "Da, de mine. Îl iubesc."

Îl văzu ieșind din casă. Gabriel își lăsă capul pe spate, lăsând neaua să-i cadă pe figură, într-o atitudine ciudată de înfrângere. Apoi aruncă țigara și se urcă la volan, dispărând încetișor în spatele casei. Fay se întrebă ce-l împiedica să doarmă suficient – așa multe nelămuriri și niciun răspuns.

Porni șchiopătând spre baie, dar se întâlni pe hol cu Sophie.

– Cum te mai simți? se interesă mătușa.

– Mă doare glezna, răspunse ea jalnic. Totuși, a fost o cină minunată, nu-i așa?

– A fost, pufni mătușa, până să-și facă apariția Lucy Baxter.

– Ah, Sophie, ce să faci dacă Gabriel o iubește?

– N-o iubește, replică mătușa ferm.

– Ai fost atât de amuzantă la restaurant, pufnind de fiecare dată când Lucy deschidea gura!

Sophie păru stânjenită.

– Nu m-am putut stăpâni, admise ea. E o fată groaznică. Când l-a întrebat pe Gabriel dacă ești schiloadă, mi-a venit s-o plesnesc!

– Asta n-am auzit – și ce i-a spus? Curioasă, Fay o privea zâmbind.

– N-am auzit răspunsul, dar oricare ar fi fost i-a închis gura! Și el era supărat, continuă Sophie. Vreme de cinci minute, s-a mulțumit să privească la toată lumea.

Amândouă izbucniră în râs.

– În mod clar, ea nu prea are tact, remarcă Fay, uimită de reacția lui Gabriel la acea remarcă.

– E sălbatică. Probabil fiindcă n-a avut niciodată mamă, explică mătușa, observând interesul nepoatei. John a fost părăsit de soție, rămânând singur cu Lucy, imediat după naștere.

– Teribil, pentru amândoi! exclamă Fay, cuprinsă de compasiune pentru tată și fiică. Astfel se putea explica în bună parte atitudinea Lucyei, precum și purtarea lui Gabriel, își spuse ea cu speranță. Încheie conversația cu un: noapte bună, Sophie, și intră în baie.

Mai târziu, întinsă în pat, încercă să-și pună ordine în gânduri, dar era prea obosită și adormi repede, sperând într-un miracol.

Capitolul 5

Viața la Lambrigg House continuă câteva zile liniștită, lipsită de evenimente. Fay și Sophie se întâlneau rar cu Gabriel și presupuseseră că fie se odihnea, fie lucra. Nu cobora la masă, iar Sophie îi trimitea mâncarea în cameră. Femeile își petreceau vremea discutând, citind, sau făcând curat. Liniște și pace. Fay era fericită. Se simțea tot mai bine, acum putea merge fără probleme, singura neplăcere fiindu-i provocată de slabe accese de durere pe timpul nopții. Nu se manifestau alte efecte secundare.

Îi era însă dor de Gabriel, cum nu mai simțise niciodată în viață pentru altcineva; îi lipsea. I se ivi ocazia să-l vadă într-o seară, când Sophie o rugă să-i ducă o cina în cameră. Fay se declară imediat de acord, simțind un spasm în stomac.

Luă tava și o duse cu grijă pe scară, bătând la ușa lui. Nu primi niciun răspuns, așa că bătu din nou ceva mai tare, știind că el era acolo fiindcă îl auzise mai devreme bătând la mașină.

Ținând tava în echilibru cu o mână, deschise ușa și privi înăuntru. Nu se vedea nimeni, dar lumina era aprinsă.

– Gabriel, Fay te deranjează. Ți-am adus ceva de mâncare! strigă ea. Nu primi răspuns.

Pătrunse în micul apartament, privind împrejur curioasă. Existau o

bucătărie, o baie și încă două încăperi; conform spuselor Sophiei, era de sine stătător. Intră într-una dintre camere, un salonaș și așeză tava pe o măsuță. Nici urmă de Gabriel, iar curiozitatea o împinse să cerceteze – era interesată să vadă cum locuia el.

Canapeaua uriașă de piele, situată aproape de cămin, era practic acoperită cu reviste și cărți. Pereții acoperiți cu tablouri abstacte erau zugrăviți într-o nuanță de ocru-roșcat. În fața ferestrei era așezat un birou masiv de stejar, pe care trona o mașină de scris și care era de asemenea acoperit cu foi de hârtie și cărți. Un covor gros, deschis la culoare. În cameră mai existau o combină muzicală stereo, un televizor mic și o colecție de sculpturi africane. Atmosfera era pregnant masculină, iar Fay rămase încântată de contrastele puternice de culoare.

Ieși din cameră decisă să-l găsească pe Gabriel. O singură încăpere rămăsese necercetată, iar ea împinse ușa cu grijă. Era un dormitor. La lumina blândă a noptierei îl observă pe Gabriel întins pe pat. Dormea, respirând liniștit, iar ea se apropie atrasă de imagine. Era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi ponosiți. Făcuse un duș înainte de a se culca, deoarece părul era încă umed, iar prosopul rămăsese prins sub el.

Fay îl privi îndelung, simțind cum crește în ea un talaz de dorință. Ochii ei explorau înfometați fiecare centimetru din pieptul lat, acoperit de păr negru, din umerii largi și din brațele musculoase. Simțea nevoia să-l atingă. Figura lui adormită exprima liniște; părea mai tânăr, aproape neajutorat, iar ea nu se mai putu abține, întinse mâna și-i mângâie ușor obrazul. Goliciunea bărbatului și apropierea o lăsară fără respirație.

Gabriel deschise ochii, brusc atent, o prinse de braț și o trase lângă el pe pat. Se întoarse pe o parte, privind-o printre gene.

Fay rămase așa cum căzuse, încă ametită, prea slabă pentru a face vreo mișcare, întorcându-i privirea, ușor speriată.

Gabriel se deplasă deasupra ei, ținând-o captivă. Îi șopti blând numele, iar inima ei începu să bată sufocant de repede.

– Nu știai cât este de periculos să intri în camera unui bărbat care doarme? întrebă el răgușit, în vreme ce degetele lui o scoteau din minți mângâindu-i gâtul.

– Nu, replică ea inocent. Niciodată n-am mai intrat în dormitorul unui bărbat. Instruiește-mă, continuă ea pe ton provocator, copleșită de dorință.

Capul lui coborî cu încetineală, iar Gabriel puse stăpânire pe buzele ei, înfometat, deplin, cuprinzând-o în brațe. Trupul lui era cald, încordat, presant, gura lui îi provoca un răspuns incontrolabil. Pentru Fay dispăruse orice alt loc de pe lume și îl cuprinse cu brațele la rândul ei, mângâindu-l, sărutându-l cu înfrigurare.

Gabriel simțea o nevoie aproape disperată de a o poseda; era atât de frumoasă, atât de pregătită să se dăruiască. Dar era tânără, inocentă și neprihănită… și aparținea altuia. El, Gabriel n-avea niciun drept asupra ei, nu putea profita.

Fay simți că el se retrage, că-i din nou stăpân pe acțiunile sale.

Îi zâmbi, iar ea îi răspunse la fel. Rămaseră îmbrățișați, savurând împreună senzația de pace și confortul reciproc.

– O să ți se răcească cina, spuse ea într-un târziu, încă respirând greu. Gabriel o eliberă și se ridică în picioare, punându-și cămașa și permițându-i să se ridice și ea din pat fără stânjeneală.

Ieșiră din dormitor mână în mână.

– Tablourile astea sunt minunate. Tu le-ai pictat? întrebă ea privind cu interes și admirație o pânză abstractă expusă deasupra căminului.

– Nu. Fratele meu era pictor. Ridică ochii spre tablou, cu o expresie îndurerată. A murit – într-un accident de avion acum șase luni.

Fay fu cuprinsă de oroare, neștiind ce să spună. El părea pierdut în gânduri.

– Probabil că Sophie te așteaptă, continuă el aspru.

Fay se întoarse și ieși din încăpere și din apartament. Coborî la la parter încet, simțind o apăsare incredibilă, dar și dorința de a-l alina cumva. Mătușa era în sufragerie.

– Ce s-a petrecut? întrebă ea, observându-i figura abătută.

– Gabriel mi-a povestit despre fratele lui, șopti ea trist.

– Tragic, aprecie Sophie sobru. Era mai tânăr decât Gabriel, avea doar treizeci de ani când a murit.

– Aș vrea să-l pot ajuta, vorbi Fay absentă, având încă în fața ochilor fața bântuită și tristă a lui Gabriel.

– Nu cred că are nevoie de ajutor. Trebuie să se împace cu situația.

Fay ciuguli din mâncare, neobservând privirile cercetătoare ale mătușii. Încă nu depășise tristețea aceea când se duse la culcare. Întinsă în pat, asculta zgomotele produse de deplasările lui Gabriel, la etajul de deasupra. Ajunse la concluzia că Sophie avea dreptate: el nu avea nevoie de ajutor. Înainte de a adormi, își aminti că a doua zi urma să fie ziua ei de naștere. Zâmbind, își spuse că probabil Sophie va uita.

Se trezi devreme, hotărâtă să-i ducă Sophiei la pat micul dejun. Se furișă la parter și îl găsi pe Gabriel în bucătărie, pregătind cafea și fluierând încetișor ca pentru sine.

– Bună dimineața, Fay, o întâmpină el politicos. Cafea?

– Da, te rog. Te-ai trezit devreme, constată ea, răspunzându-i la zâmbet.

– Trebuie să plec, replică el vioi, înmânându-i o ceașcă plină.

– Doamna Bond nu vine astăzi și poate încă o vreme. A făcut o bronșită, așa că m-am gândit să-i duc micul dejun la pat Sophiei, îi explică ea, repetând cele auzite de la mătușă cu o zi în urmă. Vrei să prepar ceva și pentru tine?

– Vrei să mă pui pe picioare? întrebă el sec. Fay oftă, iar el ridică mâinile într-un pretins gest de predare. Ok, ok! Îmi pare rău! Da, mi-ar plăcea să-mi pregătești ceva de mâncare.

Ea își bău cafeaua și se ridică în picioare.

– Ce ți-ai dori? Pentru Sophie o să fac omletă cu șuncă.

– Grozav. Să-ți dau o mână de ajutor?

– Nu, mă descurc mai bine de una singură, se grăbi ea să răspundă, speriată de perspectiva apropierii fizice.

În vreme ce pregătea ouăle și pâinea prăjită, el îi urmărea gesturile de expertă. Gabriel puse masa, în timp ce ea pregătea tava pentru Sophie, toată vremea conștientă de privirea lui insistentă. Când îi așeză dinainte micul dejun, el îi mulțumi cu o grimasă de amărăciune.

– Vei fi o soție perfectă, remarcă el. Când te măriți, Fay?

Tonul era brutal, iar ea se cutremură, dar se întoarse mânioasă.

– Nu-i treaba ta. Lasă-mă în pace, Gabriel!

El o ignoră și începu să mănânce înfometat, lucru ce avu darul s-o înfurie mai tare.

– M-ai auzit? stigă Fay.

– Ar fi fost dificil să n-o fac, replică el răutăcios, continuând să mănânce.

Stăpânindu-se cu mare greutate, Fay luă tava și ieși din bucătărie, trântind ușa cu piciorul. Erau mereu gata să-și sară la gât unul celuilalt. Existau clipe de pasiune perfectă, sau de dușmănie amară – nimic moderat. Relația ei cu Sam fusese atât de liniștită, complet lipsită de amărăciune. Renunță să mai priceapă ceva.

Sophie era deja trează.

– Ah, Fay, nu trebuia! protestă ea în vreme ce nepoata îi așeza tava în brațe și trăgea draperiile.

– Ba da, replică Fay cu fermitate. Meriți.

– Mi s-a părut că aud niște strigăte, continuă mătușa, luând o gură de suc de portocale.

– Îmi pare rău, te-am trezit? m-am certat din nou cu Gabriel. Se așează pe marginea patului. Se pare că nu reușim să ne înțelegem.

– Ei bine, râse mătușa, știi ce se spune despre cei care se ceartă.

– Nu-i vorba despre așa ceva, roși Fay.

– Ești convinsă?

– Știu că Gabriel nu mă iubește, afirmă ea cu siguranță. Oricum, nu vreau să discut despre asta. Ouăle cu șuncă sunt pe gustul tău?

– Delicioase, mulțumesc – și la mulți ani!

– Ți-ai amintit! zâmbi Fay, aplecându-se să-și sărute mătușa.

– Bineînțeles, iar după-amiază am să-ți fac un tort.

– Te las să mănânci micul dejun și mă duc să pregătesc ceva și pentru mine.

Coborî scara, din nou bine dispusă. Bucătăria era pustie. Gabriel spălase vasele și le lăsase la scurs. Fay mai pregăti o omletă, își făcu o cafea și deschise radioul. Ce încăpere primitoare, bătrânească, dar strălucind de curățenie! Gabriel aprinsese focul, iar flăcările vesele se reflectau în tigăile alămite atârnate pe pereți și încălzeau masa uriașă de pin care se afla acolo dintotdeauna parcă. Era o atmosferă plăcută, confortabilă – inima casei. Poate că va pregăti o prăjitură, era o activitate plăcută. Da, avea să fie o nevastă bună, își spuse ea cu amărăciune, buna dispoziție risipindu-i-se dintr-o dată.

Gabriel reveni pe la unsprezece și intră în salonul unde Fay citea, cuibărită într-un fotoliu, în fața focului. Ea îi aruncă o privire scurtă, apoi își continuă lectura, sperând că va pleca. Dar n-avu noroc; în loc de asta, el îi întinse un buchet imens de narcise galbene.

– Pentru tine, spuse el liniștit. M-am purtat urât, iartă-mă.

Fay se ridică în picioare, luă florile și se delectă cu mireasma lor suavă.

– Sunt splendide, șopti ea răgușit, impresionată de gest. Îți mulțumesc. De unde ai știut că narcisele sunt favoritele mele?

– Am ghicit, zâmbi el, ridicând din umeri.

– Mă duc să le pun în apă. Voi să iasă, dar el o reținu.

– Așteaptă. Mai am ceva pentru tine. Scoase din buzunar mai multe plicuri și i le înmână.

– Felicitări! Fay era încântată. Dar cum…

– Le-am luat de la oficiul poștal, replică el. Trebuia să le primești de ziua ta, nu ?

Într-un impuls de moment, Fay își încolăci brațele pe după gâtul lui și îl sărută.

– Îți mulțumesc. Apoi, înțelegând ce făcuse, se retrase rapid, roșind intens. Iartă-mă, murmură ea, evitându-i ochii.

– Nu-i nimic, răspunse el, întorcându-se spre fereastră și aprinzându-și o țigară.

– O să le pun într-o vază, spuse ea, parcă scuzându-se că pleca.

Aranjă florile cu grijă într-un vas alb, chinezesc, apoi se așeză la masă și își deschise felicitările. Veneau de la prieteni și rude, una era de la părinți, una de la Paul și alta de la Sam, pe care o lăsă la urmă. Mesajul era scurt, dar cuprindea și o întrebare: îi permitea să vină s-o vadă? Se simți descurajată. Nu dorea să se certe din nou cu el, dar n-avea să se mărite niciodată cu el; inima ei îi aparținea lui Gabriel. Decise să nu se mai gândească la problemă deocamdată; era ziua ei, iar problemele puteau aștepta până mâine.

Seara, se îmbrăcă pentru cină cu grijă deosebită. Petrecu mai bine de o oră îmbăindu-se în apa fierbinte și înmiresmată, apoi se apucă de machiaj și își pieptănă părul. Alese o rochie crem de mătase, despre care știa că-i vine perfect. Era splendid croită și îi dădea un aspect de fragilitate. Fredonă o melodie, în vreme ce-și punea cerceii de smarald, primiți cadou de la părinți cu ocazia celei de-a douăzeci și una aniversări a zilei de naștere și se parfumă discret. Apoi se așeză în fața oglinzii pentru a verifica rezultatul. Ochii îi străluceau, iar obrajii aveau un colorit sănătos. Arăta minunat. Poate că în seara asta avea să-l cucerească pe Gabriel.

Coborî în fugă, continuând să cânte, pentru a o ajuta pe Sophie la pregătirea cinei. După-amiază, făcuseră un tort cu miere și alune, după o rețetă veche. Era acoperit cu glazură de ciocolată și trona în mijlocul

mesei din bucătărie.

– Pot să pun o lumânare? își întrebă ea mătușa, potrivindu-și șorțul. Știu că-i o aiureală, dar fără lumânare n-are fason de tort aniversar.

– Ai dreptate, răspunse Sophie zâmbind. Caută în dulapul de lângă ușă.

Fay găsi lumânările și alese una verde. O înfipse în mijlocul tortului și se retrase puțin să admire efectul.

– Să-l duc în sufragerie și să aranjez masa?

– Dacă ești amabilă, draga mea.

– Ai nevoie de o mână de ajutor la gătit?

– Nu, acum nu mai este decât chestiune de timp, râse mătușa. Scoate porțelanurile bune, Fay, este o ocazie specială.

– Bine!

Cu încântare copilăroasă, Fay se duse în sufragerie și se apucă să pună masa pentru trei persoane. Gabriel promisese că o să coboare la cină, iar ea îl aștepta nerăbdătoare. Puse pe masă și vaza cu florile primite de la el. Abia terminase, când își făcu apariția și Gabriel, într-un costum de catifea neagră, care-i accentua aspectul atrăgător. Îi zâmbi.

– Arăți splendid, murmură el, cercetând-o din cap până-n picioare.

– Ce-i asta? întrebă ea, arătând spre sticla pe care o adusese Gabriel și privindu-l cu ochi nesățioși.

– De băut în cinstea ta.

– Șampanie! Ce drăguț – îți mulțumesc. Fay lăsă sticla pe masă și se întoarse spre el. Acum nu mai zâmbea.

– Logodnicul tău n-o să apară, presupun? spuse el, privind spre cele trei scaune din jurul mesei. Dintr-o dată părea mânios.

Fay resimți dureros cuvintele și închise ochii.

– Te rog, Gabriel, să nu ne certăm în seara asta, spuse ea rugător.

– Nu mă cert cu tine, replică el rece.

– Să te ia naiba, izbucni ea cu ochi-n lacrimi.

El se crispă și ieși din cameră. Fay inspiră profund, încercând să se liniștească. Cât de crud putea să fie! Mâine avea să-i povestească despre Sam, avea să înlăture minciuna care dăinuia între ei.

Își prepară un gin tonic și îl bău repede. Nu era obișnuită cu tăriile, așa că se înecă și tuși violent, dar simți îndată efectul calmant al alcoolului.

Mâncarea avu mare succes – friptură, cartofi copți și budincă de Yorkshire, precum și o garnitură de legume pregătite excelent de Sophie, suculente, delicioase. Fay bău mult vin, încercând să-l ignore pe bărbatul din fața ei, ai cărui ochi se opreau mereu asupra ei. El nu aduse vorba despre scena ce se petrecuse înainte de cină; de fapt, se purta la fel de încântător și spiritual ca de obicei, ceea ce avu un efect deconcertant asupra lui Fay.

Cu contribuția vinului, spre sfârșitul mesei, reuși să-l privească direct. Tăie tortul, după ce își pusese în minte o dorință, apoi băură șampanie în sănătatea ei. Sophie îi înmână un cadou frumos împachetat.

Fay rupse nerăbdătoare ambalajul și descoperi un șal brodat, atât de frumos încât îi tăie respirația.

– Este încântător, șopti ea pierdută. Ah, îți mulțumesc Sophie! Își sărută mătușa cu toată afecțiunea.

– I-a aparținut bunicii, străbunica ta. Sunt convinsă că o să-ți placă tot atât de mult cât mi-a plăcut mie.

Fay și-l petrecu peste umeri. Era foarte moale și parfumat cu lavandă – atât de frumos.

Gabriel o urmărea enigmatic, apoi scoase din buzunar un pachețel învelit într-un ambalaj argintiu și i-l întinse.

– La mulți ani, Fay!

Uimită, primi pachetul și îl deschise cu degete tremurânde. Scoase la lumină o cutie veche de bijuterii, bine lustruită, fibrele lemnului descriind un model rafinat. Deschise cutia și privi șocată conținutul. Pe

o perniță de catifea verde, se odihnea un colier cu smaralde micuțe prinse într-o montură de platină. Fusese creat probabil de un mare artist. Ridică ochii și întâlni privirea caldă a lui Gabriel, pe figura lui zâmbitoare.

Era gata-gata să izbucnească în lacrimi, copleșită de cadou. Se întoarse spre Sophie să-i arate colierul, dar locul unde stătuse mătușa era acum gol.

– S-a dus să prepare o cafea, îi explică el, pe un ton grav, aproape hipnotic. Nu-l încerci?

Fay simți lacrimile alunecându-i pe obarz, închise cutia cu grijă și i-o înapoie.

– Nu-l pot păstra, șopti ea.

– Nu-ți place? întrebă el, privind-o fix.

– Ba sigur că da, este cel mai frumos colier pe care l-am văzut vreodată, dar eu... nu-l pot accepta, sunt convinsă că înțelegi... Nu mai reuși să-și continue propoziția.

El ridică fruntea cu semeție.

– Nu pricep, declară el distant. Ai impresia că logodnicul tău va avea obiecții?

Fay scutură din cap năucită.

– Atunci? Este un cadou pentru tine și trebuie să-l accepți, Fay. Nicio altă femeie nu l-ar putea purta, declară el ferm, deschizând din nou cutia și extrăgând bijuteria. Părea ridicol de fragila în mâinile lui puternice. Lasă-mă să ți-l pun la gât, continuă el blând, dar neacceptând niciun argument. Vino.

Fay își șterse lacrimile și se apropie de el, simțindu-se năpădită de o senzație de fericire. Se opri în fața lui, își ridică părul de pe ceafă și primi contactul cu metalul rece al colierului, apăsător și nefamiliar. Degetele lui reci îi atinseră în trecere pielea gâtului, provocându-i un fior.

– Așa. O întoarse ușor cu fața spre el, iar ea ridică o mână să pipăie

colierul, zâmbindu-i cu timiditate.

– Vreau să-l văd. Se apropie de oglindă și își studie imaginea reflectată. Bijuteria sclipea minunat pe tenul ei imaculat, replică perfectă la culoarea ochilor proaspăt umeziți de lacrimi. Gabriel se apropie și îi cuprise ușor umerii, iar privirile li se întâlniră. Fay respira precipitat. În ochii lui se citea ceva aproape inteligibil și totuși indescifrabil. Ah, de ce nu era capabilă să le priceapă limbajul?

Observă cum el se apleca și-i săruta gâtul, provocându-i o reacție violentă. Murmură ceva, niște vorbe pe care ea nu reuși să le prindă și, în vreme ce se întorcea să-l întrebe, buzele lor se întâlniră. Sărutarea pasională solicita un răspuns imediat, pe măsură.

Iar Fay răspunse. Degetele ei se încurcară în părul negru și des al lui Gabriel, iar ea se lipi de trupul bărbatului care o tulbura. Buzele lui îi parcurseră figura centimetru după centimetru, în timp ce palmele îi explorau doritoare rotunjimile corpului suplu. Speriată de intensitatea senzațiilor proprii, Fay se desprinse brusc din îmbrățișare.

El nu se opuse, pricepându-i temerile și nu făcu nicio tentativă de a o cuprinde din nou în brațe. Ea se lupta să-și controleze emoțiile trădătoare, supărată pe sine, dar și pe Gabriel, pentru ușurința cu care reușea s-o implice emoțional. Se întoarse spre el cu o pornire răutăcioasă.

– Răsplata pentru colier a fost satisfăcătoare? își manifestă ea cruzimea.

Gabriel o privea direct, ochii lui exprimând cinism și mânie.

– Astea crezi că au fost motivațiile mele? întrbă el pe ton glacial.

Fay era furioasă. El se arăta mereu atât de calm, de stăpânit.

– N-aș fi surprinsă. Ce fel de bărbat ești tu, dacă te legi de logodnica altuia?

Gabriel rămase împietrit.

– Ah, scorpie mică! mârâi el. Poți să fii convinsă că n-am să te mai ating. Scuză-mă că am interpretat eronat răspunsurile tale!

Părăsi încăperea cu un pas nepasător, atitudinea degajată fiind contrazisă de trântirea violentă a ușii. Fay se cufundă în cel mai apropiat fotoliu și își acoperi figura cu mâinile. Tremura toată, din creștet până-n tălpi de revoltă și nefericire. Remarcele ei tăioase își atinseseră ținta și era conștientă că reușise să-și spulbere definitiv șansele și așa îndoielnice. Știa de asemenea că, oricare ar fi fost ele, intențiile lui Gabriel fuseseră cinstite. Îi luase flori și îi oferise un colier, îi adusese de la oficiul poștal felicitările de ziua ei, iar ea îl răsplătise cu insulte și dispreț. Numai fiindcă avea capacitatea de a o incita, pentru că îl iubea și se temea că-și va trăda sentimentele. Nu avea puterea să i se împotrivească, era gata să-i ofere orice i-ar fi cerut și, în același timp, temătoare că va fi desconsiderată din pricina asta, recursese la minciuni și înșelăciune pentru a-l ține la distanță. De data asta reușise, fără îndoială, dar asta nu-i furniza decât o senzație de dezgust în fața propriei slăbiciuni. Așa cum o acuzase, se purtase ca o scorpie și nu vedea nicio soluție de a îndrepta lucrurile. Gabriel ajunsese să însemne pentru ea mai mult decât oricine altcineva și nu-l putea părăsi lăsând amărăciunea și neîncrederea să dăinuiască; va fi nevoită să găsească îndrăzneala de a-și cere iertare și de a-i explica.

Își șterse ochii și coborî la bucătărie în căutarea mătușii. O găsi așezată la masă, ascultând radioul și savurând o ceașcă de cafea.

– Am crezut că e mai înțelept să vă las singuri, zâmbi Sophie, închizând aparatul de radio.

– Ce bine ar fi fost dacă rămâneai, suspină Fay necăjită, așezându-se față în față cu mătușa și turnându-și o cafea.

– Cum așa, ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că v-ați cert din nou, își arătă ea compasiunea.

Fay aprobă din cap.

– Din ce motiv? Colierul este minunat.

– Într-adevăr, acceptă Fay. Este minunat, dar nu-l merit. Știai că azi-dimineață s-a dus până la poștă să-mi aducă felicitările de ziua mea?

– Da. Credea că se cuvine să le primești astăzi. Sophie o bătu încurajator pe braț. Haide – lucrurile nu pot să fie atât de grave... nu și dacă este dispus să facă asemenea gesturi frumoase.

Fay izbucni din nou în plâns; cuvintele mătușii atinseseră o coardă sensibilă.

– Dacă am făcut vreo gafă, te rog să mă ierți.

– Nu, nu, nu-ți cere scuze, se smiorcăi Fay zgomotos. N-ai nicio vină. I-am aruncat în față niște vorbe îngrozitoare, Sophie, iar acum habar n-am cum să îndrept lucrurile, deși e foarte important s-o fac.

Mătușa îi întinse o batistă.

– Șterge-ți ochii, draga mea, și hai să vedem ce putem repara. Imposibil să fie atât de negru dracul.

Fay se conformă.

– Crezi că exagerez? întrebă ea, ceva mai calmă.

– Nu știu, ridică Sophie din umeri. Care este părerea ta?

– Înclin să cred că ai dreptate. Probabil că reacționez disproporționat, iar aceasta este esența problemelor dintre mine și Gabriel!

– Vrei să-mi povestești ce s-a petrecut adineauri?

– Da, acceptă nepoata, privind-o direct. Nu știu ce m-aș face fără tine. Te iubesc, Sophie!

Mătușa avea o expresie înțeleaptă. Fay era o fată minunată, iar ea era dispusă s-o ajute. Dacă cei doi aveau nevoie de un imbold exterior, atunci ea era gata să le facă acest mic serviciu.

– Păi, începu Fay, i-am spus că sunt logodită. Știu că a fost o prostie, dar cred că mă cam temeam de el, sau poate de mine însămi. Am încercat să-l țin la distanță, recunoscu ea necăjită.

– Și ai reușit? vru să afle mătușa.

– Cu siguranță! Voiam să-i spun adevărul, dar n-am fost în stare. E atât de corect – ah, nu știu ce să fac! Cu un gest de disperare își cuprinse fruntea în palme.

– Va trebui să-i spui adevărul, Fay. Merită, știi bine, o sfătui Sophie cu blândețe.

– Da. În seara asta am încercat să-i dau înapoi colierul. Nici n-a vrut să audă, desigur, apoi ne-am certat – era foarte supărat. Niciodată până acum n-a fost atât de grav, încheie ea relatarea. Ce să fac?

– Cred că știi foarte bine, răspunse mătușa cu grijă.

– Adevărat, dar îți mulțumesc fiindcă mi-ai fost confidentă. Este de mare ajutor să-ți descarci conștiința, să acorzi întâmplărilor adevărata lor semnificație.

– Adevărul este, ridică Sophie brațele cu pretinsă disperare, că totul tinde să pară exagerat când suntem obligați să trăim izolați de lume, iarna! iar Fay începu să chicotească.

– Să pun de cafea? Sophie aprobă din cap, iar Fay așeză ibricul pe foc. Spune-mi, continuă ea, ce știi despre Gabriel. Eu abia dacă-l cunosc – imaginează-ți: să iubești pe cineva fără să știi cel mai mic lucru despre el! Râse, simțindu-se mult mai bine.

– Ești la curent cu tot ceea ce contează, răspunse mătușa pe ton înțelept.

– Povestește-mi și restul, vreau să aflu tot.

Cafeaua era gata, iar Fay reveni la locul ei și umplu ceștile. Sophie inspiră adânc și începu relatarea:

– Mi-a fost prezentat de Mary Lewis, la oficiul poștal. Ea mi-a spus că era în căutarea unei locuințe de închiriat sau de vânzare, așa că i-am oferit apartamentul de la ultimul etaj. Pe atunci, stătea cu John Baxter și cu acea fiică a lui – nicio mirare că voia să-și găsească o locuință separată, pufni mătușa.

Fay râse, compătimind-o însă pe Lucy Baxter. Când cineva intra în dizgrația Sophiei, nu mai avea nicio șansă!

– Continuă, spuse ea rugător, sorbind o gură de cafea.

– Gabe a venit să vadă apartamentul, ne-am înțeles imediat, așa că s-a mutat, iar asta e întreaga poveste.

– Dar ce știi despre el, insistă Fay.

– Nu prea multe. Are o casă la Londra și nu cred că i-a mai rămas vreo rudă după moartea fratelui. Erau foarte apropiați, iar Gabe a suferit mult. Este un scriitor foarte cunoscut și e bogat. N-am nicio idee despre trecutul lui, Fay, dar e un tip inteligent, cinstit – și desigur foarte atrăgător, își termină ea povestea pe ton glumeț. Fay era întru totul de acord cu descrierea.

– Mi-a spus că a stat în Sicilia, înainte de a se muta aici, interveni ea gânditoare.

– Cred că are niște prieteni acolo. Primește multă corespondență din străinătate, completă Sophie cu viclenie.

– Sunt extenuată, declară Fay, căscând.

– N-ai vrea să-i duci o cafea, întrebă mătușa cu aparentă sfiiciune.

Fay scutură violent din cap.

– Nu în seara asta. N-aș putea să dau ochii cu el. Senzația e dureroasă și vreau să-mi pregătesc vorbele. Ah, apropo, am primit o scrisoare de la Sam, în care întreba dacă poate veni în vizită. Te-ar deranja?

– Nici vorbă, dragă, nu trebuia să mă mai întrebi, știi bine că amicii tăi sunt oricând bineveniți aici.

Fay se ridică în picioare și se întinse.

– Îți mulțumesc. Cred că mă duc să mă spăl și mă vâr în pat.

Luă o tavă și urcă în sufragerie să adune tacâmurile rămase de la cină. Le stivui cu grijă, simțindu-se ceva mai încrezătoare după ce își discutase problemele cu Sophie. Fredonând o melodie, transportă tava plină în bucătărie.

Mătușa se apucase deja de spălat vasele și fu nevoită s-o ia cu forța de lângă chiuvetă. După ce o sărută din nou drept mulțumire pentru șal, Sophie se retrase la culcare. Rămasă singură, Fay se apucă să spele farfuriile și să le pregătească pentru micul dejun din ziua următoare. După ce termină treaba, nu mai găsi nicio scuză pentru a mai întârzia,

așa că stinse luminile, încuie ușa și urcă în cameră. Se dezbrăcă, se spălă și se întinse în pat, dar constată că nu reușea să adoarmă. Se foi și se răsuci vreun ceas înainte de a se ridica din nou. Se duse la măsuța de toaletă și scoase din cutie colierul primit de la Gabe, copleșită de mâhnire. Fusese o aniversare ciudată, în același timp fericită și tristă.

Suspinând, își zise că o cană de lapte fierbinte ar fi putut-o ajuta să adoarmă. Trase pe ea un capot – orice era preferabil acelei stări de autocompătimire și nemulțumire – și coborî, cu grijă să nu facă zgomot. Ajunsese în holul de la intrare când auzi niște sunete venind din bucătărie. Să fi fost hoți? Înhăță un ornament greu de alamă de pe o măsuță, și se furișă precaută spre bucătărie, cu inima bătându-i nebunește. Împinse ușa, ridicând statueta deasupra capului... și-l văzu pe Gabriel care își prepara o cafea.

El se întoarse, cu sprâncenele ridicate a surprindere. Fay lăsă brațul în jos, simțindu-se ridicolă.

– Credeam că ne-au călcat hoții, încercă ea o explicație jalnică.

– Păi, numai asta nu mi-o puseseși în cârcă, nu-i așa? întrebă el glaciar, întorcându-i din nou spatele și revenind la preocuparea anterioară, prepararea cafelei.

Fay rămase cu ochii pe umerii lui largi, încercând să-și adune curajul pentru a-i vorbi. I se ivise o ocazie perfectă, așa că trase aer în piept și spuse:

– Gabriel, putem discuta?

– Acum? Nu-i puțin cam târziu? Chestiunea nu poate fi amânată pe mâine? Glasul suna iritat, în continuare distant.

– Da – ba nu – ah, te rog, este important, se fâstâci ea, iar el se întoarse, observându-i expresia disperată de pe figură.

– Prea bine, oftă el a resemnare. Vrei o cafea?

– Da, te rog. Se apropie și se așeză la masă. Gabriel umplu ceștile în vreme ce ea îi urmărea mișcările. Haina și cravata dispăruseră, iar cămașa era descheiată la gât. Avea părul ciufulit și părea obosit și

tensionat, palid în ciuda tenului bronzat. Se opuse din toate puterile pornirii de a-l lua în brațe, de a-i cere iertare.

Gabriel își aprinse o țigară.

– Vrei și tu? O întrebă cu o căutătură rece, iar ea aprobă din cap. Îi întinse bricheta aprinsă, iar ea trase fumul în piept cu nesaț, neștiind cum să înceapă. N-avusese vreme să-și formuleze un plan; îi solicitase atenția într-un imbold de moment.

– Despre ce voiai să discutăm? întrebă el obosit, eliberând pe nări două fuioare de fum. Continua să fie supărat pe ea, era convinsă.

– Doream să discutăm depre cele petrecute în seara asta, vorbi ea liniștit, privindu-l direct, cu onestitate. Îl văzu încordându-se, dar continuă. Despre lucrurile pe care ți le-am spus...

– Nu cred că mai există ceva de lămurit, spuse el pe un ton înghețat.

Fay strivi țigara în scrumieră cu degete tremurânde. Știuse că va fi dificil, dar acum avea senzația că-i va fi aproape imposibil.

– Te rog, Gabriel, reluă ea, trebuie să-ți explic, nu-mi face misiunea și mai grea.

– Dă-i drumul, acceptă el, ridicând din umeri.

În mod clar, n-avea de gând să-i ușureze demersul, iar Fay nu-l putea condamna.

– Primul lucru pe care trebuie să ți-l mărturisesc este că nu sunt logodită. În sfârșit o spusese și simți o greutate ridicându-i-se de pe umeri.

El ridică fruntea brusc, iar ochii li se întâlniră; ai lui erau reci, cenușii, cinici.

– O simplă minciună, nu? rosti el cu amărăciune, cu o mișcare obosită a umerilor.

– Da, recunoscu ea, fără să caute vreo scuză, sperând că el o să vrea să-i afle motivele.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Întrebarea sunase

aspru, emoțional.

Fay suspină, întrebându-se cum ar putea formula răspunsul la întrebarea lui fără să-și trădeze propriile sentimente.

– Am rupt logodna chiar înainte de a veni aici și, când am plecat la plimbare, în acea primă dimineață, eram tulburată și puțin speriată... Glasul ei se pierdu; n-avea cum să-i explice. Pumnul lui căzu violent pe tăblia mesei, făcând tacâmurile să trepideze.

– Doamne, Fay, doar știai că n-ai de ce să te temi de mine! explodă Gabriel.

"Cu excepția propriilor mele sentimente", sună răspunsul în mintea ei.

– Erai... mereu supărat pe mine, vorbi ea tremurat, iar umerii lui se încovoiară.

– Știu – îmi pare rău, spuse el fără să-i ofere vreo explicație și își aprinse altă țigară.

– De atâtea ori am încercat să-ți spun adevărul, dar cu cât amânam mai mult, cu atât îmi venea mai greu, continuă ea, ceva mai stăpână pe sine, conștientă că-i captase atenția. Dar sunt obligată să-ți mărturisesc adevărul în seara asta, după vorbele de neiertat pe care ți le-am aruncat. Au fost doar niște cuvinte scăpate la mânie, așa că îmi cer scuze – ai să mă poți ierta? încheie Fay pe ton de implorare.

Gabriel continuă s-o privească o vreme printre gene, cu o expresie impenetrabilă. Apoi dădu din cap.

– Bineînțeles că te iert. Cred că trebuie să dăm uitării cele petrecute.

Ea zâmbi fericită.

– Îți mulțumesc din nou pentru minunatul colier. Am să-l păstrez mereu, ca pe o comoară.

Entuziasmul ei îl făcu să surâdă.

– Mă bucur. Și îmi face plăcere că mi-ai spus adevărul despre logodnă.

Fay se ridică brusc în picioare, dintr-o dată stingherită. Gabriel avea un efect prea puternic asupra ei. Îi venea s-o ia la sănătoasa.

– Noapte bună și mersi că mi-ai dat ascultare, șopti ea și părăsi rapid bucătăria.

– Noapte bună, Fay, murmură el mângâietor.

Urcă în cameră simțindu-se mulțumită, împăcată. Adormi imediat ce puse capul pe pernă. În sfârșit, între ei nu mai existau minciuni.

Capitolul 6

În după-amiaza următoare, îmbrăcată cu niște blugi ponosiți și un tricou, Fay făcea ordine în cămara de sub scară. Își pusese un șorț și niște mănuși de cauciuc și se apucase de treabă în vreme ce Sophie moțăia. În dimineața aceea, mătușa căutase ceva într-un dulap și până la urmă fusese obligată să se dea bătută. Îi făcea plăcere acea activitate, pentru senzația de împlinire pe care i-o furniza.

Cămara era plină de obiecte vechi de mobilier, vrafuri de cărți și reviste, precum și tot felul de cutii pline cu nimicuri, de care Sophie nu se putuse despărți. Fay dorea să le sorteze în așa fel încât mătușa să le poată găsi oricând ar fi dorit. Era o muncă murdară și curând figura îi era plină de praf și pânze de păianjen, din pricina numeroaselor încercări de a-și îndepărta părul din ochi.

Terminase cam jumătate din treabă și se simțea mulțumită de rezultate când auzi soneria de la intrare. Se ridică cu greu în picioare, întrebându-se cine putea să fie. Sophie nu pomenise nimic despre vreo vizită, de fapt Fay era surprinsă că cineva reușise să ajungă până acolo, ținând seama de starea vremii. Se scutură puțin de praf și răspunse la ușă.

Femeia de afară o cercetă cu o privire disprețuitoare, vizibil malițioasă. Fay adoptă o atitudine mândră, împingând bărbia înainte.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea cu o politețe glacială.

Expresia străinei demonstra clar că se îndoia de o asemenea posibilitate.

– Spune-i lui Gabriel că sunt aici, spuse ea pe un ton de comandă, lipsit de politețe. Cecilia Tansley. Am să aștept înăuntru. Fără să aștepte invitație, își făcu loc pe lângă Fay și intră în hol.

O clipă, Fay rămase ca împietrită, îngrozită de purtările celeilalte femei. Apoi se adună și reuși să spună:

– Dacă așteptați aici, am să-l anunț pe Gabriel că ați venit. Femeia păși nepăsător în salon, privind împrejur plictisită, iar Fay profită de ocazie pentru a o examina mai atent. Cu puțin peste treizeci de ani, era înaltă, suplă și elegantă. Purta o haină de lână de culoare deschisă, frumos croită și vizibil scumpă, pantaloni de tweed și niște cizme de piele, până la genunchi. O poșetă asortată îi atârna pe umăr. Avea părul ca pana corbului, drept și strălucitor, încadrându-i obrajii, iar ochii erau reci și închiși la culoare. Figura ei splendidă era perfect machiată.

Fay se întoarse pe călcâie, prin comparație simțindu-se tânără și simplută. Urcă scara în fugă, întrebându-se cine putea fi străina. Bătu la ușa apartamentului. Nu primi răspuns, dar dinăuntru se auzea zgomotul făcut de mașina de scris, așa că apăsă clanța și intră.

Gabriel stătea la masă și lucra.

– Iartă-mă de deranj... începu ea, încercând să-și ignore pulsul accelerat.

– Da? El ridică ochii iritat și fără bunăvoință. Apoi, văzându-i atitudinea rănită, continuă: îmi pare rău, Fay, ce s-a întâmplat?

– Te caută o femeie. Cecilia Tansley.

– Cecilia? Este singură? Fruntea lui se încruntase.

– Așa cred. Așteaptă în salon.

Gabriel se ridică, întinzându-se și trecându-și mâna prin păr, preocupat. Fay îl învălui într-o privire nesățioasă. Observând-o, el

întinse mâna și-i mângâie părul.

– Cum te simți, întrebă el cu blândețe.

– Bine, ridică ea din umeri cu nervozitate, iar Gabriel începu să râdă.

– Ce-i așa amuzant? Vru ea să știe.

– Tu, o necăji el. Știai că ai dâre de murdărie pe față?

– Nu-mi pasă, declară ea, roșind.

Coborâră împreună.

– Să vă pregătesc o cafea? întrebă ea.

– Ar fi grozav, îți mulțumesc, Fay, zâmbi el și intră în salon.

Apucă să audă salutul afectat al Ceciliei Tansley:

– Gabriel, dragule, ce plăcere să te văd! Și-i imaginăîmbrățișați și simți că-i vine rău de gelozie.

– S-a întâmplat ceva neplăcut? îl auzi ea pe Gabriel întrebând aproape imediat.

– Am să-ți povestesc îndată, dragule, după o ceașcă de cafea. Sunt moartă de sete! Crezi că menajera aceea, sau ce-o fi ea poate să-mi facă o cafea?

– Fay nu este menajeră sau servitoare, veni replica scurtă a lui Gabriel.

Nu mai întârzie să asculte convorbirea, ci fugi la bucătărie și se apucă să prepare cafeaua. Menajeră, servitoare! Îi displăcuse Cecilia Tansley din prima clipă, iar gândul la îmbrățișarea lor – în mod clar, se cunoșteau foarte bine – îi era insuportabil.

Se spălă pe față la chiuveta din bucătărie și duse la etaj tava cu cele necesare pentru cafea, întrebându-se care va fi reacția Sophiei.

Intră în salon și îl găsi pe Gabriel lângă cămin, în vreme ce femeia se așezase grațios pe canapea și fuma nepăsătoare. Conversația lor se întrerupse la intrarea lui Fay.

– Las-o aici, ordonă Cecilia, arătând spre măsuța de lângă ea și făcând un gest disprețuitor de concediere.

Bosumflată, Fay se apropie, luptându-se cu impulsul de a lăsa tava să cadă peste musafiră. Gabriel interveni:

– Cecilia, ți-am mai spus, Fay nu este servitoare. Apoi luă tava din mâinile ei. Îți mulțumesc. Vrei să bei o cafea cu noi? întrebă el, privind-o zâmbitor.

– Nu, trebuie să-mi termin treaba, răspunse ea cu înțeles.

– Permiteți-mi să fac prezentările, continuă Gabriel politicos, cu o figură ușor amuzată. Fay Drummond, Cecilia Tansley.

Cele două femei se salutară din cap, vizibil ostile. Fay făcea însă eforturi, de dragul lui Gabriel.

– Bună ziua, domnișoară Tansley. Cecilia nici măcar nu catadicsi s-o privească, iar Fay se întoarse stânjenită. Iertați-mă, murmură ea și părăsi încăperea, fierbând de mânie, amintindu-și abia în ultima clipă să închidă ușa.

Se reapucă de curățenia din debara, mânia sporindu-i energia și gândindu-se în continuare la cele ce se petrecuseră în salon. Aduna gunoiul și se pregătea să-l ducă la crematoriu, când ușa salonului se deschise brusc, iar Gabriel își făcu apariția, cu o expresie furioasă pe chip, încordat, mânios.

– L-ai lăsat în mașină? strigă el, parcă nevenindu-i să creadă.

– Gabriel, nu te enerva, dragule, doarme, n-o să pățească nimic, veni răspunsul liniștitor al Ceciliei, pe un ton superior.

Nerăspunzându-i, Gabriel trecu în grabă pe lângă Fay, parcă fără s-o vadă și dădu de perete ușa de la intrare.

Fay abia aștepta să vadă cine rămăsese în mașină. Peste câteva clipe, Gabriel reveni, ducând în brațe un băiețel, adormit. Îngheță, surprinsă de situație. Cum putuse Cecilia Tansley să lase copilul singur în mașină? Și al cui era cel mic?

Scutură din cap; nu era treaba ei și, cu excepția cazului că ar fi ascultat la ușă, n-avea cum să afle răspunsurile deocamdată. O să ducă gunoiul afară și apoi se va îmbăia. Se simțea nevoia, fără îndoială, își

spuse ea, privindu-se. Era acoperită de mizerie din creștet până-n tălpi. Nicio minune că nou-venita o considerase servitoare! Zâmbi, dintr-o dată conștientă de partea amuzantă a întâmplării care avusese darul s-o enerveze atât.

Gabriel își făcu apariția în bucătărie, pe când ea tocmai termina treaba. Continua să fie supărat, deplasându-se cu mișcări bruște, cu buzele strânse; scoase din frigider o sticlă de lapte.

– Te pot ajuta? întrebă ea, nerăbdătoare să afle noutăți.

– Nu, dar îți mulțumesc pentru ofertă, replică el scurt.

– Ești foarte supărat, remarcă ea, privindu-l cum turna laptele într-un pahar.

– Poate.

Fay renunță și părăsi încăperea. Nu dorea să aibă de-a face cu mânia bărbatului, cu care se confruntase deja de prea multe ori.

Își pregăti o baie fierbinte, în care aruncă un pumn de săruri parfumate și se relaxă vreun ceas, până ce răcirea apei o determină să iasă din cadă. Își uscă rapid părul și puse pe ea niște pantaloni de catifea, ruginii și o bluză de mătase asortată. Se machie ușor. Prezența Ceciliei Tansley îi stimula ambiția de a arăta cât mai bine. Oare avea să rămână la cină?

Cele mai negre temeri i se confirmară când coborî să prepare cina. În holul de la intrare se aflau trei valize de piele. La bucătărie o găsi pe Sophie, curățind legume, cu o expresie resemnată pe chip.

– Ai aflat? se interesă Fay.

Mătușa făcu un gest afirmativ.

– Cine este?

– Habar n-am. Gabriel trebuie să coboare și poate că vom afla atunci. Se apucă să spele legumele curățate.

– Crezi că este copilul lui? reluă ea, dând glas frământărilor.

– Gabriel mi i-a prezentat pe domnișoara Tansley și pe băiat, dar nu mi-a spus cine sunt, ridică Sophie din umeri. Apropo, îți

mulțumesc pentru curățenia din debara, cu greu mai poți recunoaște locul.

– Mi-a făcut plăcere, știi bine, Sophie.

În clipa aceea, Gabriel intră în bucătărie, iar conversația încetă. Fay îl întâmpină cu un zâmbet, iar el îi răspunse la fel. Se apropie de Sophie și îi spuse:

– Îmi pare rău, n-am știut că vor veni – altfel te-aș fi avertizat. Nu vreau să-ți dau mai mult de lucru, așa că am să-i duc la hotel...

Sophie i-o tăie viguros.

– Nici să nu te gândești! Prietenii tăi sunt bineveniți aici. Avem destul loc și insist să rămână; n-o să-mi dea de lucru suplimentar. După cină, le vom pregăti două camere, declară ea cu fermitate. Nu protesta, Gabe!

Gabriel pricepu că n-avea cum să câștige, se aplecă și o sărută pe frunte.

– Îți mulțumesc.

– Dacă domnișoara Tansley dorește să facă o baie înainte de cină, arată-i unde sunt toate cele necesare.

– Ești un înger, Sophie!

– Dispari din bucătăria mea, până terminăm de preparat masa. Fay înțelese că mătușa se bucura să aibă musafiri. Probabil că nu-i plăcea să stea de una singură în casa aceea mare.

– Da mi-e urât, admise Sophie, citind gândurile nepoatei. Când ești singură, casa pare prea mare și pustie.

– După aspect, Cecilia Tansley o să ne dea destul de lucru, râse Fay.

– Totuși, va fi plăcut să am din nou un copil în preajmă, replică Sophie, observând ca de obicei partea pozitivă a lucrurilor.

Mai târziu, în vreme ce se schimba pentru cină, gândurile lui Fay reveniră la copil. Gabriel ținea la el, era foarte clar. Să fi fost Cecilia Tansley amanta lui? Îndepărtă ideea, incapabilă s-o suporte. Imaginea

acelei femei în brațele lui îi provoca suferință și disperare.

– Ah, Gabriel, suspină ea trist, năpădită de dorința de a-l simți aproape, îmbrăcându-se cu rochia neagră de mătase pe care o alesese pentru cină. Scoase colierul din cutie și îl puse la gât. Sandalele cu toc înalt îi completară ținuta sofisticată, redându-i încrederea în sine de care avea atâta nevoie, fiindcă Cecilia Tansley urma s-i fie un potrivnic de temut.

Coborî cu pas reținut, de parcă n-ar fi dorit să dea ochii cu ceilalți. Îi venea să plângă. Simțea imboldul de a se duce direct la Cecilia Tansley și de a o goni departe. Reuși să se stăpânească, luptându-se cu gelozia.

Se duse la bucătărie pentru a verifica stadiul în care se afla masa, dar recunoscând în sine că era doar un subterfugiu, pentru a amâna clipa când va fi obligată să-i înfrunte pe toți, în salon. Ușa din spate era deschisă, iar bucătăria se umpluse de aerul rece de afară. Se apropie s-o închidă și îl văzu pe Gabriel, stând afară, singur. Era absolut nemișcat, cu un aer de suferință și cu privirea pierdută în spațiu.

– Gabriel... ? șopti ea, ieșind în noaptea friguroasă de afară și atingându-i sfios brațul. Se întoarse; ochii lui cenușii păreau chinuiți. Privirea ei reflecta îngrijorare.

– Porți colierul, spuse el cu blândețe, parcă surprins.

– Da – este minunat, zâmbi ea. Ochii lui înnegurați îi cercetară chipul.

– Ah, Fay, mormăi el cu voce răgușită, cu o intensitate dureroasă. Ea recunoscu nevoia lui de a fi aproape de cineva și îl cuprinse cu brațele în jurul taliei, în vreme ce el o strângea lângă sine. Încerca să-i împrumute o parte din tăria ei. Se temea pentru el, simțea dorința absurdă de a-l proteja. Ceva îl făcea să sufere intens.

Apoi el se desprinse ușurel, prinzându-i mâinile și rămaseră privindu-se în ochi.

– Probabil că ceilalți se întreabă ce-i cu noi, spuse ea blând,

nepăsându-i de fapt. El ridică din umeri, dar o luă de braț și intrară împreună în casă.

– Fay... începu el, dar fu oprit imediat.

– Nu spune nimic, te rog. Se simțea gata-gata să izbucnească în lacrimi. Gabriel îi prinse bărbia cu degetele lui puternice și o obligă să-l privească.

– OK. O sărută scurt și plecă.

Fay se așeză la masă, zdruncinată și slăbită. Între ei se petrecuse o scenă de puritate și profunzime, iar ea dorea să păstreze amintirea acelei senzații cât mai mult posibil.

Impunându-și în cele din urmă să se alăture celorlalți pentru cină, inspiră adânc și se ridică în picioare.

Sophie tocmai înmâna aperitivele, străduindu-se să fie politicoasă cu Cecilia Tansley. Musafira arăta năucitor de bine într-o rochie mulată, roșu-aprins, magistral croită, care lăsa prea puțin din silueta ei suplă pe seama imaginației. Gabriel stătea lângă foc, fumând relaxat, dispoziția care-l împinsese în brațele lui Fay ceva mai devreme fiind de domeniul trecutului. Cecilia râdea, un sunet rece, ca de clopoței, care amintea de gheața sfărâmată.

Ochii ei rămaseră asupra lui Gabriel multă vreme, înainte de a se apropia de servanta cu băuturi, pentru a-și turna un pahar de Xeres. Se așeză lângă Sophie, care discuta cu Cecilia și cu Gabriel și încercă să se țină departe de conversație. Mătușa arăta splendid într-o rochie de seară bej, astfel încât până și Cecilia părea impresionată.

Băiețelul nu era prezent.

– S-a dus la culcare copilul? o întrebă ea discret pe Sophie.

Mătușa aprobă din cap.

– Era foarte obosit. I-am repartizat camera de lângă tine – sper că nu te deranjază. Mă temeam că va avea coșmaruri și cred că ea nu l-ar auzi, explică Sophie, făcând un semn în direcția Ceciliei Tansley.

Urmărindu-i gestul, Fay o văzu pe femeie aplecându-se spre

Gabriel și șoptindu-i câteva cuvinte ce avură darul de a-i aduce un zâmbet pe buze.

Sophie spunea ceva.

– ... știi doar cum stau cu auzul...

– Sophie, iartă-mă, eram cu gândurile în altă parte. Ce ai zis?

– Îți povesteam despre Danny – băiețelul, reluă ea, observând expresia confuză a nepoatei. L-aș fi plasat lângă camera mea, dar probabil că nu l-aș fi auzit dacă începea să plângă peste noapte.

– Niciun deranj, pe cuvântul meu. Îmi plac cei mici, replică Fay. Știi câtă vreme vor rămâne aici?

– Habar n-am. Ce se aude cu masa?

– Mă duc să văd. Se ridică în picioare, bucuroasă că i se ivise ocazia de a scăpa. Nu-și putea dezlipi ochii de pe cuplul aflat în fața ei. Însă Sophie o reținu.

– Nu-i nevoie, draga mea, mă voi duce eu.

– Nu, replică Fay cu disperare, vreau s-o fac.

Mătușa observă direcția privirii triste a nepoatei și nu mai insistă.

În bucătărie totul era gata, așa că stivui farfuriile pe o tavă și le duse în sufragerie. Anunță că masa era gata, apoi se întoarse la bucătărie să aducă friptura fragedă de miel. Timpul trecu încet. Fay înghițea mecanic, refuzând să se lase atrasă în conversație. Gabriel reușise să creeze o atmosferă relaxată cu povești amuzante, încântătoare. Sophie era cucerită. Cecilia Tansley se agăța de fiecare dintre vorbele lui, cu o insistență vădită. Îl dorea, la fel ca Fay, dar avea de partea ei atuul unui plus de frumusețe și îndrăzneală.

Pe timpul mesei, ochii lui Gabriel se opriră de multe ori asupra lui Fay. Era conștient de atitudinea ei stingherită și neprietenoasă, iar ea observă că se străduia din răsputeri s-o atragă în conversație. Dar ea îi respingea eforturile, gândindu-se la copilul care dormea la etaj, la femeia care stătea lângă el și căutând răspunsuri la nenumărate nelămuriri. Era oare Cecilia Tanslei iubita lui Gabriel? se întrebă ea

pentru a zecea oară în ziua aceea, înainte de a face o nouă tentativă de a-și reveni. Ce rost avea să se chinuie singură cu asemenea întrebări dureroase? Nu putea fi sigură de nimic.

Insistă să prepare cafeaua și să aducă la masă prăjitura de ciocolată făcută de Sophie și brânzeturile, iar atunci când cina luă sfârșit o invită pe mătușă să-i însoțească pe Gabriel și pe Cecilia în salon, oferindu-se să spele ea vasele. Gândul de a-și petrece seara urmărind cum bărbatul iubit este captivat de frumoasa domnișoară Tansley îi intensifica durerea de cap. Sophie se arătă îngrijorată în vreme ce o ajuta să strângă masa.

– Fay, treci alături și lasă-mă pe mine să termin treaba, spuse ea.

– Te rog, Sophie. Nepoata se afla la capătul puterilor și avu nevoie de un efort pentru a-și păstra calmul. Nu vreau să stau acolo, cu ei. Mă doare capul îngrozitor. Te rog, lasă-mă să spăl vasele. Mătușa cedă.

Termină treaba încet, concentrându-se asupra fiecărei farfurii, încercând să nu se mai gândească la altceva. Nici nu-l auzi pe Gabriel intrând în încăpere și tresări surprinsă când îl simți în spatele ei.

– Dă-mi voie să te ajut, spuse el, urmărindu-i profilul.

– Nu, replică ea scurt, evitându-i privirea.

– Ce s-a întâmplat? Avea o atitudine degajată și o privea cu căldură.

– Nimic. N-am nevoie de ajutor. Te rog, pleacă.

Gabriel oftă, atingându-i obrazul cu un deget și provocându-i un fior de dorință.

– Cum dorești, acceptă el liniștit. Dar n-ai să mă poți evita mereu.

Părăsi apoi bucătăria.

Fay își termină treburile. Voia să se ducă la culcare. Mai întâi trebuia însă să-și ceară scuze că se retrage și să spună tuturor noapte bună. Intră în salon, dar se opri imediat, împietrită de imaginea din fața ochilor. Radioul mergea, iar Cecilia îl trăgea pe Gabriel de mână, implorându-l să danseze cu ea. El o respingea politicos. Unghiile date cu ojă se opriră pe umerii lui largi, iar capul ei i se lipi de piept. Gabriel

îi observă privirea, iar expresia de dispreț întipărită pe figura ei păru să-i provoace mânie.

Fay murmură câteva cuvinte de scuză adresate mătușii, dezlipindu-și cu dificultate ochii de pe cuplul de dansatori, suferind de gelozie, cu respirația întretăiată, apoi părăsi camera, purtând cu sine imaginea imprimată parcă pe retină. Incapabilă să-și rețină lacrimile, fugi la etaj, dar abia ajunsese la ușa dormitorului când simți o mână prinzându-i umărul și obligând-o să se întoarcă. Era Gabriel.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el mohorât. Ți-e rău?

– Lasă-mă! izbucni ea, înfiorându-se sub atingerea lui, ce o ardea parcă prin mătasea subțire a rochiei.

– Spune-mi, insistă el aspru, privind-o sfredelitor.

Era inutil să tacă, n-avea s-o lase în pace până ce n-ar fi primit un răspuns.

– Am o durere de cap, spuse ea adevărul, încercând să se elibereze din strânsoare.

– Atât de neplăcută încât să te facă să plângi astfel? se arătă el neîncrezător.

Fay aprobă din cap, neavând încredere în propriul glas.

Gabriel mormăi ceva frustrat și îi dădu drumul. În clipa aceea auziră plânsul – hohotele unui copil speriat, trezit în miez de noapte de un coșmar.

Porniră amândoi spre camera alăturată, în mod automat, iar Fay aprinse lumina, în timp ce-și ștergea propriile lacrimi. Băiețelul stătea în capul oaselor, în mijlocul patului. Figura lui micuță era scăldată în lacrimi. Privindu-l pentru prima oară cu atenție, Fay simți că toate speranțele privind viitorul se destramă; era copilul lui Gabriel. Danny avea părul negru și ochii cenușii ai tatălui; asemănarea era izbitoare.

Gabriel luă copilul în brațe, iar acesta i se cuibări la piept. Cu o expresie drăgăstoasă pe chip, îi șterse lacrimile și-i șopti cuvinte liniștitoare. Scena îi umezi din nou ochii lui Fay.

– Să-i încălzesc un pahar de lapte? L-ar putea ajuta să adoarmă, rosti ea răgușit, simțindu-se neinvitată la scena aceea tandră.

– Dacă ești amabilă, răspunse Gabriel, întorcând spre ea o privire încă blândă și caldă.

Fay dădu din cap și părăsi încăperea îndurerată.

Încălzi laptele și adăugă o linguriță de miere și un praf de scorțișoară, apoi duse băutura sus, într-o cană cu iepurași, pe care Sophie o păstrase de când Judy era copil, din motive sentimentale. Poate că iepurașii îl vor înveseli pe Danny, ajutându-l să readoarmă.

Gabriel îl culcase pe băiat și stătea pe marginea patului, spunându-i o poveste. Fay îi aduse cana și dădu să se retragă.

– Așteaptă, te rog, o opri el.

– Voi fi afară, promise ea, apoi îi zâmbi copilului și-i spuse: noapte bună, Danny.

– Noa'te bună, se auzi vocea subțire a băiatului. Rămase afară, lângă ușa dormitorului, conform promisiunii. N-ar fi fost potrivit să-l aștepte înăuntru, era o situație intimă între Gabriel și Danny – și în afară de asta scena era prea dureroasă. În cele din urmă Gabriel ieși, stingând lumina în urmă și aducând cana cu iepurași.

– A adormit, sopti el, iar ea zâmbi.

Stăteau față în față, aproape atingându-se.

– Trebuie să-ți mulțumesc pentru atitudinea grijulie, declară el, ridicând cana goală, iar Fay roși intens.

– Pentru nimic, mi-am amintit doar ce senzație plăcută dă laptele fierbinte. Gabriel surâse auzindu-i vorbele.

– A fost un gest frumos și-ți mulțumesc, zise el cu fermitate.

Fay se înclină, stânjenită.

– E un copil drăguț, oricine ar fi gata să-l ajute.

– Da, e un copil bun. Vocea lui suna distant. Auzindu-i tristețea din glas, Fay ridică privirea. Oare regreta faptul că nu se căsătorise cu Cecilia Tansley? Nu voia să se implice, deja suferise destul.

– Noapte bună. Deschise ușa dormitorului și intră neașteptând vreun eventual răspuns.

Întinsă în pat, așteptând somnul, lacrimile îi umplură din nou ochii și plânse ceea ce pierduse, ceea ce de fapt n-avusese niciodată.

În dimineața următoare, Fay își savura cafeaua în salon când Cecilia Tansley își făcu apariția și luă loc grațios în fața ei.

– A mai rămas cafea în ibric? întrebă ea pe un ton prietenos.

Fay o privi cu suspiciune. Până acum, nu-și dăduse nicio osteneală de a fi politicoasă măcar. Mustrându-se pentru neîncrederea nefondată, Fay zâmbi precaută.

– Da, vrei să-ți umplu o ceașcă?

– Te rog. Cecilia se așeză picior peste picior și își aprinse o țigară. Fay îi întinse ceșcuța de cafea, aruncându-i o nouă privire. Arăta amețitor de bine, în rochia neagră de lână, ce se asorta perfect cu podoaba capilară. Bijuterii discrete de aur îi împodobeau urechile și încheieturile mâinilor; lăsa senzația de frumusețe și bogăție – exact opusul meu, își spuse Fay, examinându-și prin comparație blugii ponosiți și puloverul practic, care însă nu ieșea în evidență. Mai șocată, o auzi pe Cecilia spunând:

– E frumoasă casa asta veche. Locuiești aici, Fay? Sper că nu te superi dacă-ți folosesc prenumele – iar tu va trebui să-mi spui Cecilia.

Fay făcu eforturi să nu izbucnească în râs. Deci acesta era motivul amiciției bruște a Ceciliei! Dorea să afle care era statutul ei în casă și, desigur, în ce relații era cu Gabriel. Să fi fost atât de disperată încât să se preteze la asemenea manevre? Oare o considera într-adevăr rivală?

– Nu, nu stau aici. Sophie îmi este mătușă și am venit doar să-mi petrec vacanța aici, explică ea, ușurarea vizibilă a celeilalte provocându-i un zâmbet.

– Ai venit de mult, își continuă Cecilia interogatoriul, îmblânzindu-l cu alt surâs.

– De vreo trei săptămâni. Locul ăsta este foarte odihnitor.

Plănuiești să stai mai mult? Jocul ăsta poate fi jucat în doi, își spuse Fay, mândră de tonul inocent al întrebării.

Cecilia ridică din umeri nepăsătoare, stingând țigara.

– Atât cât o să fie necesar, răspunse ea cu înțeles. Apoi continuă: dar spune-mi, ce părere ai despre Gabriel? În așteptarea răspunsului, ochii ei negri se îngustară provocator.

Fără discuție că obișnuiește să intre direct în subiect, își spuse Fay, amuzată.

– Îmi place, răspunse ea, deliberat vag.

Vizibil mulțumită de răspunsul degajat, Cecilia zâmbi din nou.

– Arată-mi o femeie căreia să nu-i placă, glumi ea.

Fay ar fi dat orice să-i cunoască secretele.

– Sunteți prieteni apropiați? O privea insistent, dorind să afle cât mai multe despre relația ei cu Gabriel.

– Foarte, veni răspunsul înfumurat. Fay nu reprezenta un pericol pentru ea, dar n-avea ce rău să-i facă dacă își securiza poziția. Îl cunosc de foarte mulți ani – a stat adesea la noi, în Sicilia, împreună cu fratele lui, Alex. Ce vremuri minunate!

Fay o privea cu antipatie. Avuseseră o legătură îndelungată și strânsă, dar ea nu voia să știe nimic despre acel subiect.

– Lucrezi, Cecilia? schimbă ea subiectul, neinteresată de răspuns.

Sprâncenele subțiri, perfecte ale brunetei se arcuiră.

– Sunt fotomodel, declară ea arogant. Sunt surprinsă că nu-mi recunoști figura – în Italia sunt foarte cunoscută.

Fay își stăpâni un chicot, minunându-se de înfumurarea Ceciliei.

– Probabil că e fascinant, reuși ea să replice.

– Într-adevăr este – de fapt, așa l-am cunoscut pe Alex. Era fotograf la unul dintre contractele mele, teribil de atrăgător, dar desigur îndată ce l-am întâlnit pe Gabriel...

Lăsă neterminată fraza, sugerând că Gabriel era proprietate personală. Îl așteptase prea mult, mult prea mult, ca să permită

amestecul acestei fetițe palide cu ochi frumoși. Gabriel trebuia ferit de ea, de eventualele ei încurajări. Moartea lui Alex fusese oportună, permițându-i Ceciliei să-l vâneze din nou pe Gabriel. Acum îl putea utiliza pe Danny pentru a-l aduce acolo unde voia. De astă dată, n-avea s-o mai respingă.

Se ridică în picioare, aranjându-și rochia neagră pe șoldurile suple și aruncându-i oponentei un zâmbet rece, triumfător.

– Scuză-mă, Fay, trebuie să vorbesc cu Gabriel înainte de prânz. Părăsi salonul, lăsând-o pe Fay cu senzația mizerabilă că primise un avertisment.

Capitolul 7

– Sam! Glasul ei trăda neîncredere în ceea ce vedea cu ochii.

– N-ai primit felicitarea mea? întrebă tânărul zâmbitor, cuprinzând cu privirea imaginea ei și a băiețelului care o ținea de mână.

– Ba da. Habar n-am de ce am fost surprinsă... intră.

În ciuda celor petrecute între ei, îi părea bine să-l vadă. Se retrase din ușă și îl lăsă să intre. Era tânăr, puternic și familiar, îmbrăcat cu blugii vechi și cu un cojoc din blană de oaie, atât de diferit de bărbatul înalt care-i bântuia acum zilele și nopțile fără milă.

Sam o sărută cu afecțiune, iar ea își aminti de Danny, care-i privea pe amândoi cu interes.

– Sam, ți-l prezint pe Danny. Danny, acesta este Sam, un prieten.

Sam îngenunche râzând și scutură mâna subțire a băiatului. Danny îi răspunse la salut cu un zâmbet prudent. Fay urmărea scena. Sam știa să se poarte cu cei mici, poate fiindcă provenea dintr-o familie atât de mare.

– Intră și ia loc lângă foc – probabil că ești înghețat, spuse ea, conducându-l spre cămin.

În salon nu era nimeni, iar Danny fugi la măsuța de cafea, își luă blocul de desen și creioanele și începu să coloreze. Fay îl urmări cu o privire afectuoasă. În ultimele două zile ajunsese să-l îndrăgească,

datorită asemănării cu Gabriel și a firii lui liniștite. Apoi se întoarse spre Sam.

– Scoate-ți haina, îl îndemnă ea. Vrei niște cafea? Tocmai am preparat.

– Mi-a fost dor de tine Fay, spuse el încet.

– Și mie, recunoscu ea cinstit. Dar n-ai venit să... ?

– Nu, voiam doar să pun lucrurile la punct și n-am mai putut amâna, zâmbi el copilărește.

Nerăbdarea lui Sam constituise mereu o problemă, iar Fay scuturâ din cap, simțindu-se dintr-o dată mult mai matură decât el, cu toate că aveau aceeași vârstă.

– Întâi cafeaua, apoi putem sta de vorbă. Îi luă haina și întrebă: vrei ceva de mâncare? Rămâi mai mult? Ah, Sam, mă bucur că te văd! Se apropie și îl sărută, nedându-i timp să răspundă la vreuna dintre întrebări. În clipa aceea intră Gabriel. Observă scena cu ochii mijiți, întunecați; Fay și Sam râzând împreună, îmbrățișați. Fay observă cum expresia lui se modifică.

– Scuze, o căutam pe Cecilia, spuse el cu răceală, politicos și închise ușa cu zgomot.

Mânia lui o făcu pe Fay să înghețe, iar Sam o privi curios.

– Cine a fost?

– Gabriel Winter, răspunse ea amărâtă, dorindu-și să nu-l fi iubit atât, astfel încât el să n-aibă puterea de a-i provoca suferință cu o simplă privire.

– Scriitorul?

– Da. Mă duc după cafea. Nu mi-ai spus dacă vrei să mănânci? schimbă ea subiectul; n-avea niciun chef să vorbească despre Gabriel.

– Nu mi-ai dat ocazia să răspund, râse Sam. Nu, nu-mi este foame.

Fay coborî la bucătărie și îl găsi pe Gabriel fumând. Inima i se opri, dar se apucă să pregătească o ciocolată pentru Danny, încercând să-l ignore. Tăcerea apăsătoare și privirea amenințătoare a lui Gabriel îi

răsturnară hotărârea și simți nevoia să vorbească.

– Îmi dai și mie o țigară?

El i-o aprinse, i-o înmână și veni în spatele ei, atât de aproape încât îi simțea respirația în păr.

Trase tremurător din țigară, luptând cu impulsul de a se întoarce și de a i se cuibări la piept. În loc de asta, se îndepărtă.

– Vrei niște cafea? întrebă ea, convinsă că el îi putea auzi bătăile puternice ale inimii.

– Nu, răspunse Gabriel intransigent. Cine este?

– De ce te porți atât de necivilizat, pară ea supărată. Ochii lui luciră amenințător. E Sam. Ți-am povestit despre el, se grăbi Fay să răspundă, speriată.

– Fostul logodnic, remarcă el crud. Fay simți că ochii i se umplu de lacrimi.

– Uneori, te porți ca un nemernic, acuză ea.

– Ai face bine să nu uiți chestia asta, o avertiză Gabriel cu asprime, în vreme ce un mușchi îi juca necontrolat pe maxilar.

Apoi plecă, lăsând-o tremurând. Încărcă tava, adăugând și câteva felii de prăjitură cu fructe și o duse sus cu mișcări automate, mecanice, în vreme ce cugeta la comportamentul mânios al lui Gabriel.

Sam îl ajuta la colorat pe Danny, dar sări în picioare și îi luă tava din mâini, zâmbitor. Fay trase draperiile și aprinse lumina, iar Sam turnă cafeaua în căni. Apoi se așezară în fața focului, Fay ținând băiatul pe genunchi. Danny mâncă prăjitura și își bău ciocolata cu o mutră preocupată, iar cei doi își începură conversația.

– Voiam să-mi cer scuze, declară Sam, pentru scena de la plecare. Cred că era vorba doar de mândria mea rănită.

– Nu, a fost crud din partea mea, dar n-am știut cum să-ți spun că nu mă pot mărita cu tine fără să te rănesc. Însă nici n-am încercat să mă port cu blândețe, declară Fay cu regret, amintindu-și scena.

Sam scutură din cap dezaprobator.

– N-a fost vina ta. Am avut destul timp să mă gândesc la problemă și acum sunt convins că ar fi fost un dezastru. Am fost mereu prea apropiați.

– Da, mai degrabă ca frate și soră.

– Încă te iubesc, Fay, recunoscu el blând.

– Și eu pe tine și sunt fericită că ai venit aici să lămurim lucrurile. Când am primit scrisoarea ta am fost îngrijorată, recunoscu ea cinstit, dar aveam de gând să te caut oricum, după întoarcerea mea la Londra.

Își băură cafeaua într-o liniște amicală, știind foarte bine ce gândește celălalt, neavând nevoie de cuvinte. Danny adormi în poala ei. Fay îl mângâia afectuos, observând cum juca lumina focului pe fețișoara lui tristă.

Figura lui Sam exprima împăcare zâmbitoare.

– Oare vom fi întotdeauna atât de apropiați, întrebă el gânditor.

– Sper, este foarte important pentru mine, veni răspunsul ei visător.

– Retrospectiv, nu pricep cum am ajuns la ideea căsătoriei. Am fi stricat totul. Nu ne-am gândit la consecințe – eu nu m-am gândit, îmi pare rău.

– N-a fost doar vina ta, Sam, am contribuit și eu, precum și presiunile din partea familiei – cine poate spune cu exactitate? Acum, ne-am lămurit cu adevărat? vru ea să știe, privindu-l direct în ochii la fel de verzi ca ai ei. Răspunsul era clar. Nu exista resentiment, nici amărăciune, niciun semn de suferință, doar un soi de iubire frățească și bucurie. Spre deosebire de Gabriel, Sam avea o fire deschisă, complet lipsită de complicații.

– Vrei să mai rămâi câteva zile, dacă Sophie n-are nimic împotrivă? întrebă ea, dorind ca răspunsul să fie afirmativ.

– Da.

De parcă ar fi fost vorbiți, Sophie intră în salon.

– Sam! Ce plăcere să te văd, exclamă ea, scuturându-i mâna. Sper

că mai stai o vreme?

– Mulțumesc, da.

– În ritmul ăsta, casa o să se umple până la refuz, remarcă Fay pe ton glumeț. Cafeaua e încă fierbinte, ce părere ai de o ceașcă, Sophie?

Mătușa se așează pe canapea și își petrecură restul după-amiezii discutând în liniște.

Cina fu liniștită. Gabriel și Cecilia ieșiseră în oraș, iar Fay se perpeli toată seara știindu-i împreună. Îl culcă pe Danny, citindu-i o poveste. Rămase lângă el, urmărindu-i figura adormită. Era un copil atât de drăguț, cum putea Cecilia să-l trateze cu atâta nepăsare? Avea nevoie de iubire, dar propria mamă nu prea își găsea vreme de petrecut cu el. Întreaga situație era neclară. De ce nu se căsătorise Gabriel cu Cecilia, ca să-i dea copilului numele său? Îl iubea pe băiat, Fay era convinsă.

Coborî și se alătură Lui Sam și Sophiei. Trebuia să nu se mai gândească la asta, dacă voia să-și păstreze sănătatea mentală. Seara trecu repede și plăcut, iar Fay reuși să se relaxeze. De fiecare dată când Gabriel era prin preajmă, nervii ei erau întinși la maximum, parcă ar fi trăit pe muchie de cuțit. Se retraseră toți devreme. Sam mai ales era obosit după călătorie. În mod surprinzător, nu mai ningea, iar Lambrigg House nu era încă ruptă de restul lumii, cu toate că drumurile continuau să fie foarte periculoase.

Înainte de culcare, Fay intră din nou în camera lui Danny. Băiatul dormea profund, dar ea lăsă ușa întredeschisă pentru cazul că s-ar fi trezit iar peste noapte.

În pat, ca de obicei, gândurile ei reveniră la Gabriel și la cruzimea arătată în după-amiaza aceea. Măcar dacă nu l-ar fi iubit!

La un moment dat, se trezi brusc și rămase nemișcată o vreme, întrebându-se ce anume se întâmplase. Apoi pricepu că Danny plângea. Se ridică din pat, își înhăță halatul, fără să-l mai îmbrace, în graba de a ajunge la copil. Îl găsi în pat, plângând și-l luă în brațe pentru a-l liniști.

– Nu pleca, nu pleca, repeta el întruna, printre scâncete, vizibil înspăimântat.

– N-am să plec, Danny, șopti ea, legănându-l ușurel. Îi trebui multă vreme să se liniștească. Îi cuprinsese gâtul cu brațele lui micuțe, iar ea îl ținea strâns la piept. Cecilia ar fi trebuit să-l îmbărbăteze și să-l calmeze. I se rupea inima pe măsură ce devenea tot mai atașată de băiatul lui Gabriel, înțelegând că între ea și tată nu exista decât iubirea ei nemărturisită.

Probabil că ațipise cu copilul în brațe, fiindcă se trezi tresărind, a doua zi, sub privirile lui Gabriel – ea și Danny continuând să fie îmbrățișați. Chipul lui avea o expresie ciudată. Fay rămase nemișcată o vreme, adunându-și gândurile și amintindu-și evenimentele serii precedente.

Fu cuprinsă de o senzație de stânjeneală, înțelegând situația, precum și faptul că străvezia ei cămașă de noapte o expunea deplin privirilor insolente ale lui Gabriel, care se plimbau cercetătoare de-a lungul trupului ei, oprindu-se asupra rotunjimii sânilor, doar pe jumătate ascunși și asupra picioarelor goale. Întorcându-se la figura ei înroșită și sfidătoare, ochii lui exprimară o veselie surprinzătoare.

Se desprinse cu grijă din îmbrățișarea lui Danny și privi împrejur, căutând halatul, pe care își aducea aminte foare clar că-l adusese. Era căzut pe dușumea și în clipa în care-l descoperi, Gabriel se aplecă și îl ridică.

Fay îi aruncă o uitătură speriată. Era complet îmbrăcat, cu pantaloni și cămașă negre, hainele dându-i un aspect suplu viril și amenințător. De asemenea, scoteau în evidență goliciunea ei relativă.

Nu-și dădea seama dacă era supărat, dar trebuia să afle.

– Vrei să-mi dai halatul de noapte, te rog? întrebă ea șoptit.

– Vino să-l iei, o necăji el. Fay constată surprinsă că în ochii lui se citea doar dorință. Nu făcu nicio mișcare, ci rămase în pat cu inima bătând nebunește, încercând să găsească o soluție. Își trecu o mână

prin părul castaniu, zburlit, fără să-și dea seama că mișcarea inconștient senzuală atrăsese din nou atenția lui Gabriel spre sânii ei plini. Înghiți nervos, copleșită de dorință, deși se gândea cum ar putea scăpa. Era dificil să facă vreo mișcare în starea aceea de slăbiciune languroasă. Însă trebuia să încerce.

Danny dormea liniștit, iar ea își mută greutatea pe partea cealaltă a patului și se ridică în picioare, atentă să nu-l deranjeze.

Gabriel o urmărea cu aceeași privire flămândă, uitând parcă de halatul pe care-l ținea în mână.

– De când... ? începu ea, dorind să afle de câtă vreme le observa somnul, dar el nu o lăsă să termine, ghicindu-i întrebarea.

– De vreo jumătate de ceas. Te frământă problema?

Fay nu reuși să răspundă. Trebuia să scape cumva.

– Vrei să-mi dai halatul? repetă ea cu respirația întretăiată. Tensiunea se instalase între ei și în preajma lor. Gabriel continua să stea nemișcat, blocându-i calea cu silueta lui impunătoare, ochii cenușii nedezlipindu-se de pe figura ei.

– Cum ți-am spus, vino să-l iei, repetă el, amenințător și răgușit. Fay fu străbătută de un fior imposibil de stăpânit.

– Te rog, Gabriel... insistă ea, fără să știe exact ce anume cerea.

El îi ignoră apelul, degetele lui puternice ridicându-se într-un gest mângâietor spre gâtul ei, amplificând parcă tensiunea ce plutea în aer. Fay își întoarse privirea spre Danny, îndepărtând mâna lui Gabriel. Danny – fiul lui. Ochii ei reveniră la Gabriel și încercă să-l îndepărteze din cale. Împinse în zidul format de pieptul lui, dar gestul se dovedi inutil.

– Lasă-mă să trec! izbucni ea mânioasă.

Gabriel îi puse un deget pe buze, avertizând-o să nu facă zgomot, apoi o ridică în brațe și o duse în camera ei. O depuse pe pat și se aplecă asupră-i.

Ea îl privea fix, inima bătându-i atât de rapid încât îi era teamă să

nu cedeze.

– Te doresc Fay – Doamne, cât te doresc, șopti el cu intensitate. Spune-mi că Sam nu ți-a fost amant – vreau s-o aud din gura ta. Fay își umezi buzele; nici nu-i trecea prin minte să-l contrazică.

– Sam nu mi-a fost niciodată amant, replică ea supusă, fremătând la expresia victorioasă ce apăruse în ochii lui.

Se apropie și o sărută pe buze. Fay nu mai avea putere să i se împotrivească. Mâinile lui posesive își făcură loc pe sub cămașa de noapte, descoperindu-i moliciunea înmiresmată a trupului. Ea îi întâmpină atingerile cu aceeași dorință mistuitoare.

Fay îi cuprinse fața în palme, în vreme ce se sărutau cu un fel de disperare. Gabriel respira gâfâit.

Îi descheie cămașa cu degete tremurânde, iar mâinile ei intrară în contact cu pieptul lui fierbinte, aspru din cauza perilor; slobozi un suspin de satisfacție. Gabriel fu străbătut de un fior, iar mâinile lui o traseră mai aproape cu nesaț.

Vocile de dincolo de ușă avură darul de a-i îngheța. Gabriel scăpă un blestem, mânios, violent, iar cuvintele dure o treziră pe Fay la realitate. El se ridică în picioare, încheindu-și cămașa cu degete nesigure. Respiră profund de câteva ori, pentru a-și redobândi stăpânirea de sine. Ea îl privea cu ochi încă plini de dorință.

– Nu mă mai privi astfel, nu pot să suport! gemu el.

Fay zâmbi provocator, întinzând mâna și atingându-i coapsa, simțind mușchii ce se încordau sub atingere.

Nu se mai auzeau glasuri, așa că Gabriel se apropie prudent de ușă.

– Trebuie să plec, spuse el răgușit, fără tragere de inimă. Ah, Fay, nu-mi vine să te părăsesc astfel, dar dacă Sophie... Înghiți restul frazei.

– Du-te, îl îndemnă ea moale, zâmbindu-i înțelegător. Se gândise la ea și îl iubea mai mult pentru asta.

Imediat după ce el ieși din cameră, Fay auzi vocea Ceciliei pe palier. Oare îl văzuse pe Gabriel ieșind din camera ei? Poate că da,

fiindcă începură să se certe. Își astupă urechile, nedorind să audă ce-și spuneau.

Peste vreo jumătate de ceas, să ridică din pat. Holul era pustiu, iar ea aruncă o privire în camera lui Danny, dar o găsi goală. Făcu un duș cu apă rece ca gheața, apoi se șterse viguros, simțindu-se ceva mai bine. Se îmbrăcă repede și coborî.

Spre norocul ei, bucătăria era tot pustie. Își prepară o cafea și își aprinse o țigară, neputându-se gândi la mâncare. Glasurile de afară o îndemnară să se apropie de fereastră: Danny și Gabriel se jucau în zăpadă. Rămase nemișcată, observându-i. Gabriel râdea, complet relaxat, absorbit de copilul pe care-l arunca în sus.

Ochii lui erau iubitori, era vizibil fericit. Danny se manifesta asemănător. Fețișoara lui strălucea, în vreme ce râdea și țipa de încântare. Se simțeau excelent împreună – îi lega o afecțiune puternică, iar Fay încerca sentimente contradictorii. Era mișcător să-i vezi împreună, părea că așa este normal, dar situația îi pricinuia o suferință ascuțită și ridica multe întrebări fără răspuns. Continuă însă să-i privească îngândurată, până ce Gabriel îl ridică pe copil pe umeri și porni spre liziera pădurii, continuând să râdă și să glumească. De ce-i venea atât de ușor să-i iubească pe amândoi?

Se decise în clipa aceea că trebuia să se întoarcă la Londra cât mai curând posibil. Va pleca împreună cu Sam, care urma să mai stea doar câteva zile. În prezența Ceciliei și a lui Danny îi era imposibil să mai rămână. Ca mamă a fiului lui, Cecilia avea prioritate, iar Fay nu dorea să intervină între ei. Se așeză din nou la masă și își turnă încă o ceașcă de cafea, întrebându-se cum avea să evolueze viața ei în absența lui Gabriel.

Sam o găsi după prânz, în salon, unde citea, încercând să-și uite amărăciunea. Danny îl ținea de mână.

– Bună, te căutam, spuse el vesel.

– Fay! strigă copilul, venind în fugă la ea.

– Bună ziua, dragul meu, îi zâmbi ea, sărutându-l pe frunte. Arăta drăgălaș, îmbrăcat cu salopeta micuță și cu puloverul de lână în culori vesele.

– Unde-ai fost toată dimineața? întrebă Sam.

– În camera mea, răspunse ea vag, închizând cartea. Ce puneți la cale? încercă ea să pară bine dispusă.

Sam nu putea fi păcălit așa ușor, dar nu comentă.

– Vrem să ne ajuți să construim un om de zăpadă în fața casei, nu-i așa, Danny?

– Da, da! Copilul sălta de nerăbdare, trăgând-o de mână, cu ochi strălucitori.

– OK. Fay fu înveselită de manifestările nerăbdătoare ale băiatului. Să ne luăm hainele și cizmele și să ieșim afară.

Danny porni în fugă, iar Fay îi aruncă o privire lui Sam.

– Cecilia era obosită, explică el cu o strâmbătură, așa că m-am oferit să mă ocup eu de Danny.

– Și Gabriel? El ce scuză are?

– S-a dus în oraș să cumpere ceva pentru Sophie. Voia să-l ia pe Danny, dar Cecilia s-a opus, își continuă Sam explicația celor petrecute la prânz. El s-a supărat, în mod vizibil.

Fay spera că el nu-i va observa îmbujorarea.

– Îi sare țandăra foarte ușor.

– Ai aflat pe propria piele? o necăji Sam, zburlindu-i părul. Ea recunoscu dând din cap.

– Sam, crezi că Cecilia este atrăgătoare? El rămase un timp pe gânduri.

– E foarte frumoasă, dar cam rece. Cred că e capabilă să distrugă pe oricare bărbat ce s-ar îndrăgosti de ea, răspunse el serios. Apoi o strânse pe după umeri încurajator și îi șopti: dar tu ești mai frumoasă și mai blândă și mai plină de suflet.

Fay chicoti și îl împinse cât colo, obișnuită cu complimentele lui

extravagante, dar măgulită.

– Hai să-l găsim pe Danny.

Copilul se chinuia să-și încalțe cizmele. Fay îngenunche în fața lui și îl ajută să se îmbrace, iar Sam îl duse afară, în vreme ce ea căuta haine pentru omul de zăpadă. Ar fi fost al doilea în acea iarnă, își spuse ea zâmbind.

Construcția dură mult, fiind întreruptă pentru numeroase bătăi cu bulgări și pentru pauze de râs, dar în cele din urmă omul de zăpadă uriaș, de aproape doi metri fu gata. Sam îl ridică pe Danny că să poată pune cu mâna lui bucățile de cărbune care-i țineau loc de ochi și de gură, precum și nasul morcov. Îl gătiră cu un fular și cu pălărie, apoi porniră în căutarea unor bețe care să țină loc de mâini. Fay găsise și o umbrelă veche, pe care o atârnară de unul dintre bețe. Era gata și se retraseră puțin să-și admire opera, râzând în voie.

– Ce nume să-i punem?

– Danny – cum mă cheamă și pe mine, răspunse imediat copilul, așa că Fay îi scrise numele pe zăpadă cu bucățele mici de cărbune: DANNY.

Sam îl ridică pe umeri și o cuprinse pe Fay cu un braț și rămaseră să-și privească apreciativ opera. Arăta magnific, iar Danny îl călărea entuziasmat pe Sam. Parcă ar fi fost o familie, își spuse Fay nefericită. Oricine i-ar fi văzut ar fi fost convins că ea și Sam erau căsătoriți, iar Danny era copilul lor. Închise ochii, dorind cu disperare ca Danny să fi fost copilul ei, al ei și al lui Gabriel.

Sam începuse să cânte un colind, cu toate că trecuse de mult Crăciunul, iar ea și Danny i se alăturară în liniștea după-amiezii târzii.

Land Roverul apăru înaintând încetișor pe alee, iar Fay încercă să-l ignore, cu toate că inima ei i-ar fi ieșit bucuroasă în întâmpinare. Dar Danny observase și el mașina și îi ceru lui Sam să-l lase jos. Fugi la portieră și-l trase după el pe Gabriel, povestindu-i ce făcuse. Ochii lor se întâlniră: ai lui îngustați și enigmatici, ai ei larg deschiși și triști.

Gabriel admiră omul de zăpadă, apoi îl luă în cârcă pe Danny, observând brațul cu care Sam cuprinsese talia lui Fay. Ea zâmbi sfidător, apropiindu-se mai mult de Sam și urmărind efectul cu o plăcere aproape sadică.

– Trebuie să mă apuc de prepararea cinei, murmură ea.

Sam și Fay porniră spre casă, lăsându-i pe ceilalți doi să se joace în zăpadă.

În vreme ce Sam o ajuta la bucătărie, Fay îl întrebă dintr-o dată:

– Crezi că Gabriel o iubește pe Cecilia?

– Ce contează? ridică el din umeri.

– Pentru Danny este important, replică ea tăios.

– Ești convinsă că Danny e fiul lui Gabriel?

– Este suficient să te uiți la ei! izbucni ea, cerându-și imediat scuze. Iartă-mă.

Sam o cuprinse cu brațul, într-un gest protector.

– Îl iubești, afirmă el simplu. Fay pricepu că n-avea cum să-l păcălească.

– Da, îl iubesc, recunoscu ea amărâtă. Și știu că el nu ține la mine, nu reușim să ne înțelegem deloc. Observă tristețea din ochii lui. Te-ai supărat.

– Puțin, zâmbi el slab. Te-am pierdut.

– Ah, Sam, încă te iubesc, știi bine.

Tresăriră amândoi la zgomotul făcut de închiderea ușii.

– Cine a fost?

Sam se grăbi să iasă pe hol și privi spre scară.

– Gabriel, răspunse el peste umăr.

Fay simți că i se face rău. Oare îi auzise declarația? Dacă da, era pierdută. Se întoarse spre Sam albă la față.

– Crezi că m-a auzit? șopti ea.

– Nu știu. N-aș zice, încercă el s-o îmbărbăteze. Fay îl prinse de braț.

– Când te întorci la Londra, mă iei și pe mine? întrebă ea cu un soi de disperare.

– Hei, calmează-te, dragă, nu-i sfârșitul lumii!

– Vrei să mă iei? insistă ea.

– Sigur că da, oricând vrei.

Fay îl îmbrățișă recunoscătoare.

– Îți mulțumesc, Sam! Mă înțelegi? N-am să mai fiu capabilă să-l înfrunt, dacă a auzit tot.

– Îl iubești cu adevărat, constată el resemnat.

– Probabil că m-am îndrăgostit din prima clipă când l-am văzut. Împotriva voinței mele, mai ales acum, după ce i-am cunoscut pe Danny și pe Cecilia. Trebuie să se însoare cu ea și să-i dea copilului numele său, iar eu voi fi obligată să mă feresc din calea lui. Începuse să plângă, iar Sam o mângâie liniștitor pe păr.

– Știu, draga mea, spuse el blând. Nu mai plânge – putem pleca oricând ai să dorești.

– Trebuie să discut cu Sophie, să-i explic. A fost atât de drăguță cu mine, spuse Fay, ștergându-și lacrimile cu degete tremurânde.

Definitivă planul în vreme ce se ocupa de cină. Venise vremea să se întoarcă la lucru. Avea să-i scrie lui Paul la noapte. Își revenise din punct de vedere fizic, munca o va ajuta să uite, spera ea. În drum spre camera ei, îl auzi pe Danny țipând fericit din baie. Vârî capul pe ușă și o descoperi pe Sophie, cu părul în dezordine, complet udă, îngenuncheată lângă cadă și stropindu-l pe băiat, care răspundea în același fel.

– Sophie, ești fleașcă! exclamă ea, râzând.

– Bună, draga mea, replică mătușa cu ochi strălucitori. Într-adevăr, sunt, dar mă distrez de minune.

Fay se așeză pe un scaun.

– Cecilia n-a avut vreme, presupun, comentă ea răutăcios. Sophie pufni.

– Femeia aia nu pare să aibă niciun pic de timp pentru Danny. I-am spus-o în după-amiaza asta, după ce m-am întors de la vicar.

– Deci acolo ai fost! Nu te-am văzut toată ziua. Voiam să-mi cer scuze pentru purtarea mea din ultima vreme.

Sophie scuturã din cap, în vreme ce-l înfășura într-un prosop pe Danny.

– Înțeleg, Fay. Ți-a fost greu – Gabriel și Cecilia, apariția lui Sam... Mi-am dat seama că vrei să fii singură.

– Dragă Sophie, te iubesc. Am fost deprimată și confuză, dar asta nu-i o scuză. Povestește-mi despre Cecilia.

Sophie îl îmbrăcă în pijama pe Danny, care cânta de unul singur.

– Ei bine, când m-am întors, am aruncat o privire în salon. Era acolo, în fața focului, plictisită de moarte, răsfoind o revistă, de parcă n-ar fi fost nimic de făcut prin casă. Mătușa se opri să-și tragă sufletul, îmbujorată și ofensată. După ce m-a văzut, mi-a aruncat una din privirile ei superioare și practic mi-a dat ordin să pregătesc o cafea. Așa că am intrat – probabil că a fost destul de hazliu – și i-am declarat că nu-i sunt servitoare. Dacă voia cafea, n-avea decât să-și dezlipească fundul de pe fotoliu și să-și facă!

– Bravo! aplaudă Fay. În ziua când și-a făcut apariția, a procedat și cu mine la fel, de fapt m-a considerat slujnică. Oricum, spune mai departe.

– Am întrebat-o unde era Danny, continuă Sophie, încă enervată. Mi-a spus că are impresia că e cu Sam, dar nu înțelege de ce mă interesează. Nu m-am mai putut stăpâni, Fay, mi-a sărit țandăra și i-am declarat că se poartă groaznic cu cel mic și că este un mare nenoroc pentru el să aibă o asemenea mamă. Știu că n-ar fi trebuit să spun una ca asta. Nicio mirare că Gabe nu pare deloc atras de ideea de a se căsători cu ea.

– Ar trebui s-o facă, interveni Fay cu voce calmă.

– Nu cunoaștem întreaga poveste, Fay, n-ar trebui să-l judecăm.

– Eu o fac. Doar uitându-se la Danny ar trebui să-i fie suficient. Copilul se spăla pe dinți, figura lui demonstrând concentrare maximă. Merita toată dragostea și atenția lui Gabriel.

– Și ce ți-a răspuns Cecilia?

– Aici a fost ciudățenia – s-a mulțumit să zâmbească strâmb și a ieșit din cameră. Îmi venea s-o plesnesc peste față! Este o femeie dură, lipsită de căldură, Fay. Ai fi gata să-l condamni pe Gabriel la o viață alături de ea, când e clar că nu o iubește?

Nepoata era însă de neclintit.

– Trebuie să plătească prețul. Ești dispusă să-l condamni pe Danny la o viață fără tată? replică ea.

Capitolul 8

Fay ieși din baie, se șterse și își îmbrăcă halatul. Apoi intră în dormitor să se gătească pentru cină. În vreme ce-și usca părul, se întrebă cum se făcea că Gabriel nu se căsătorise cu Cecilia. Îl știa onest și iubitor; poate că nu aflase despre existența lui Danny, deși nu și-o putea imagina pe Cecilia păstrând un asemenea secret, mai ales că-l dorea în mod clar pe Gabriel.

Gândurile îi fură întrerupte chiar de Cecilia, care intră în cameră, fără să mai bată la ușă. Iritată, Fay se întoarse spre nou-venită.

– Obiceiul este să bați la ușă măcar, înainte de a da buzna în dormitorul cuiva, spuse ea cu răceală, incapabilă să-și mascheze antipatia față de femeia frumoasă din fața ei. Avea tot ce și-ar fi putut dori Fay – plus Gabriel și Danny.

Îmbrăcată cu o rochie de culoarea piersicii foarte potrivită cu tenul ei, Cecilia o privea fix, cu ochi malițioși.

– Știi totul despre dormitoarele altora, nu-i așa? Ce pui la cale? întrebă ea absolut necivilizat.

Fay rămase șocată. Cecilia cea stăpână pe sine dispăruse, înlocuită de o femeie mânioasă, gata de luptă.

– Nu înțeleg la ce te referi, replică Fay, reușind încă să mențină un ton civilizat. Acesta era adevărul.

– Eu cred că pricepi, continuă bruneta mânioasă, insolentă. Vorbesc despre felul cum te-ai aruncat în brațele lui Gabriel.

Împotriva voinței, Fay simți că roșește.

– Vezi – n-ai cum să negi. Da, l-am văzut părăsind camera asta azi-dimineață și era foarte clar ce se petrecuse!

– Ieși afară, șopti Fay, incapabilă să facă față atacului Ceciliei. Nu se simțea în stare să răspundă insultelor cu aceeași monedă. Era rănită și extenuată. Cecilia nu se mișcă din loc.

– Te avertizez, lasă-l în pace. Ești la curent cu situația, sau măcare ar trebui s-o știi până acum, continuă Cecilia, cu o privire dură, încărcată de ură. Fay își feri ochii. Da, cunoștea situația. Cecilia venise să ia ceea ce-i aparținea și, în mod ciudat, lui Fay îi era milă de ea.

– N-ai de ce te teme. Am să plec curând, spuse ea obosită.

– Bine, zâmbi Cecilia. Până atunci, ține-te departe de el.

Părăsi încăperea cu pași mari, lăsând-o pe Fay singură și zdruncinată. Casa asta devenea de nesuportat, claustrofobă; emoțiile puternice ce-i legau pe ocupanți aveau darul să-i sluțească. Fay nu voia să devină urâtă, își dorea doar liniștea care să-i permită să-și oblojească inima suferindă.

Se îmbrăcă încet pentru cină, nedorind să coboare în sufragerie. Nu era obligată, însă a rămâne în cameră ar fi echivalat cu o recunoaștere a înfrângerii și, chiar dacă își pierduse inima, îi rămăsese mândria.

Rochia amplă din satin îi îmbrățișa strâns trupul zvelt, dându-i un aer sofisticat. Aplică mai mult fard decât de obicei, încercând să-și ascundă nesiguranța și starea emoțională. Evită să se gândească la ceea ce-i spusese Cecilia; va avea destul timp mai târziu.

Își aranjă părul strălucitor și porni în căutarea Sophiei, hotărâtă să-și anunțe plecarea. Mătușa se afla în sufragerie, așezând masa.

– Sophie, pot să-ți vorbesc? începu Fay, aducând tacâmurile din bufet. În glasul ei răsuna disperarea.

– Ce s-a întâmplat, copilă?

– Mă întorc la Londra cu Sam cât de curând, izbucni ea.

– Ești obligată să pleci? întrebă cu blândețe mătușa, oprindu-se din lucru pentru a o privi cu atenție pe Fay.

– Da, răspunse ea, mușcându-și buzele. Nu mai pot sta aici. Ah, Sophie, nu mai suport – Gabriel, Cecilia și Danny, prezența lor mă aduce în pragul nebuniei! Te rog să mă înțelegi!

– Pricep, dar sunt egoistă. Du-te când dorești, spuse Sophie și o îmbrățișă strâns.

Fay își strânse pleoapele îndurerată.

– Nu vreau să te părăsesc, ai fost atât de bună cu mine și te iubesc, știi bine. Dar sentimentele pentru Gabriel mă sfâșie! Sophie aprobă din cap, înțelegătoare, iar Fay continuă: am să-ți scriu și poate că am să te vizitez la vară. Până atunci lucrurile se vor liniști. Ochii i se umpluseră de lacrimi și se simțea foarte vinovată. Era atât de lașă.

– Înțeleg, Fay, zău că da. Nu trebuie să te consideri vinovată – promite-mi că n-ai s-o faci.

– Promit, declară ea răgușit, trăgându-și nasul.

– S-au lămurit lucrurile între tine și Sam? schimbă Sophie subiectul, reluându-și activitatea întreruptă.

– Da, mulțumesc lui Dumnezeu! Cred că am înțeles amândoi că ar fi fost un dezastru dacă ne căsătoream, zâmbi Fay. Am crescut prea aproape unul de celălalt, îl iubesc ca pe un frate. Gândurile ei se întoarseră la Gabriel, iar durerea o împunse din nou.

– Și Sam e de aceeași părere? întrebă mătușa, neobservându-i suferința.

– Da. Nu a venit pentru a încerca să mă convingă să mă mărit cu el, cum mă temeam, ci doar pentru a clarifica lucrurile. Ne certaserăm înainte să plec din Londra. Astăzi i-am spus că îl iubesc pe Gabriel și cred că e un pic gelos, cu toate că n-are motiv. Mă întreb cum voi reacționa când se va îndrăgosti el. Cred că am să simt și eu gelozie, râse

Fay. Iartă-mă, că deviez de la subiect. Bem un păhărel?

– De ce nu? Toate sunt gata și cred că meritǎm să ne relaxăm.

Intrară în salon, braț la braț, făcând haz. Gabriel ridică ochii de pe ziar și le întâmpină cu un zâmbet. Era singur. Își luară câte o băutură și se așezară în fața focului. Fay îi aruncă o privire furișă, încărcată de iubire. Părea liniștit, așezat comod într-un fotoliu. El își aprinse o țigară cu mișcări degajate și ridică spre Fay ochii cu o expresie impenetrabilă.

– Voiam să-ți vorbesc, spuse el aparent nepăsător. Vei fi liberă după cină?

– Nu știu, răspunse ea, suspicioasă, am multe de făcut.

– Fay pleacă, știai? interveni Sophie.

Nepoata oftă, dorindu-și ca Sophie să nu fi deschis subiectul. Sperase că va putea să dispară pe tăcute.

Figura lui deveni încordată, iar ochii umbriți străluciră.

– Zău? Când? Tonul continua să fie degajat.

– Poimâine, cred, răspunse ea la fel, deși vorbele îi opreau respirația. Sam se întoarce la Londra și voi profita de ocazie.

– Pricep, vorbi Gabriel, trăgând din țigară.

"Mă îndoiesc", își spuse ea, supărată. Noutatea nu părea să fi avut vreun efect asupra lui. Nici nu s-ar fi așteptat la altceva. Nu însemna nimic pentru el, știuse asta întotdeauna.

– Unde este Cecilia? întrebă ea, ochii aruncându-i fulgere.

Gabriel ridică din umeri elocvent.

– Habar n-am, veni răspunsul tărăgănat.

Sophie își ceru scuze și părăsi încăperea, cu toată privirea rugătoare a lui Fay. Se ridică în picioare. N-avea de gând să rămână singură cu el.

– Fugi? o tachină el blând.

– Du-te naibi! replică ea amarnic, enervată de replică, dând să plece.

În clipa următoare el se afla alături, cu mișcări sigure și

fulgerătoare, prinzând-o de braț. Fay înfruntă zâmbetul crud ce-i înflorise pe buze, mânată de mânie, frustrare și iubire. Cum reușea să fie atât de degajat și nepăsător? Era pe cale să dispară pentru vecie din viața lui, iar lui nici nu-i păsa. Era prea mult. Pierzându-și brusc stăpânirea de sine, îl pălmui sonor, luându-l prin surprindere. Îl privea febril.

– Dă-mi drumul!

– Niciodată, murmură el brutal, înfigându-și degetele puternice în părul ei lucios și trăgând-o înapoi cu asprime. De prea multe ori m-ai dus cu preșul și acum vei plăti, Fay, continuă el mohorât, învăluind-o într-o privire înfometată.

Fu cuprinsă de teamă, dar în același timp se simți străbătută de un fior emoțional. Buzele i se întredeschiseră provocator, involuntar și îi auzi geamătul, în vreme ce o săruta apăsat, insistent. Fay își pierdu orice reținere. "Îl iubesc", își spuse ea, tânjind, răspunzând instinctiv acelei guri pasionate, trecându-și palmele peste pieptul lui, cuprinzându-i umerii lați. El n-o iubea, o dorea numai, dar în clipa aceea se simțea gata să accepte orice, atât era de slăbită de iubire și de dorință. Mânia lui dispăruse, degetele i se mișcau acum cu blândețe, coborând din păr și mângâindu-i rotunjimile trupului, excitând-o. Ea gemu ușor. Mâinile îi ajunseră pe coapse, trăgând-o mai aproape, lipind-o de corpul lui încordat.

Ușa trântită a salonului îl făcu pe Gabriel să ridice fruntea. Fay se întoarse și o văzu pe Cecilia, ai cărei ochi negri erau plini de ură și gelozie. Fay se eliberă din brațele lui, simțind că stomacul i se întoarce pe dos din pricina dorinței neîmplinite. Ochii celeilalte o sfredeleau, veninoși, iar Fay părăsi încăperea fără o vorbă. Abia mai putea umbla, atât de tare îi tremurau picioarele, iar umilința o orbise într-atât încât aproape că-l răsturnă pe Sam care tocmai cobora scara.

– Fay, ce s-a întâmplat? o opri el, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

– Sam, vrei să cinăm în oraș? Te rog! Nu pot să mai rămân aici! Era

aproape isterică, ochii verzi exprimând frustrare.

– OK, acceptă el imediat, fără vreo întrebare.

Fay dădu drumul unui suspin prelung de ușurare.

– Îți mulțumesc. Putem să plecăm imediat?

– Te simți bine? vru el să știe, privind-o cu îngrijorare.

– Da – minunat. O să-ți povestesc mai târziu. S-o anunț numai pe Sophie că plecăm.

Alergă la bucătărie și-i spuse mătușii, care se arătă nelămurită, dar foarte înțelegătoare.

– Vrei să vii cu noi? întrebă Fay, dar Sophie refuză. Trebuia să-l supravegheze pe Danny, care părea să fi contractat o răceală. Fay o sărută repede pe obraz și o zbughi la etaj să-și ia haina.

Gabriel apăru din salon în clipa când ea se îndrepta spre mașină, acolo unde o aștepta Sam.

– Unde te duci? întrebă el, privind-o sălbatic.

Proasta lui dispoziție se datora probabil Ceciliei. Își aminti cum înțepenise Gabriel la apariția brunetei. Simțise oare vinovăție? Amintirea umilinței resimțite reveni, însoțită de un val de furie.

– Afară, spuse ea, dorindu-și să fie lăsată în pace.

Gabriel scutură din cap.

– Nu, rămâi aici, vreau să vorbesc cu tine. Era un ton de comandă, iar Fay nu avea de gând să accepte așa ceva.

– Nu încerca să mă oprești Gabriel! îl avertiză ea, găsind puterea necesară în chiar mânia lui vizibilă. Ba chiar reuși să arboreze un mic zâmbet crud. Sam mă așteaptă.

Gabriel scăpă o înjurătură sălbatică.

– Și crezi că mă interesează? mormăi el amenințător.

– Probabil că nu, nimic nu pare să te intereseze prea tare, replică ea rece, reușind să-i țină piept. Ai de gând să mă reții cu forța?

O clipă Gabriel păstră tăcerea, sfâșiat de o luptă interioară.

– Fii blestemată, Fay, răspunse el concis, iar ea știu că nu o va opri,

chiar dacă era perfect capabil.

Aruncându-i o privire temătoare, Fay trecu pe lângă el și ieși afară, în noaptea rece, cu inima bătându-i frenetic, așteptându-se la fiecare pas să-l audă venind, oprind-o, obligând-o să rămână cu el. De ce n-o oprea? se întrebă ea, cuprinsă de păreri de rău aproape perverse. Ajunse la mașină și luă loc lângă Sam.

– Unde dorești să mergem? vru el să știe.

– Nu contează. Condu până găsim un loc, replică ea plat, încercând fără succes să mimeze entuziasm. Iartă-mă, Sam, mă folosesc de tine. Dacă preferi să ne întoarcem, foarte bine, zise Fay, înțelegând că el merita să știe adevărul, dezgustată de propria persoană pentru felul cum îl tratase.

– Știu că te folosești de mine, dar nu contează, răspunse el vesel, luându-și o clipă ochii de pe drum. Măcar bine că se poate circula. Sophie spunea că se așteaptă să fim înzăpeziți săptămâna asta, schimbă el subiectul, demonstrându-i că nu se simțea lezat. Fay închise ochii, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Bunătatea lui Sam, după mostra de sălbăticie a lui Gabriel o impresiona profund. Sam ieși de pe drum și încercă să-i aline suferința, iar ea se trezi suspinând cu nasul îngropat în reverul hainei lui, ca urmare a ultimelor ore de tensiune.

– Am să-l omor! murmură Sam mânios, mângâindu-i părul și ștergându-i lacrimile, vizibil îngrijorat.

În cele din urmă, Fay se liniști. Lacrimile secară și-i zâmbi.

– Probabil că arăt groaznic.

– Ești minunată, replică el blând, ochii adeverindu-i spusele.

– Nu-i adevărat, dar sunt înfometată, declară ea, încercând să-și refacă machiajul.

Sam porni din nou motorul, râzând. Găsiră un han micuț, cu aspect prietenos, pe marginea drumului și intrară ținându-se de mână. Era o clădire veche, din cele cu tavanul jos, sprijinit pe grinzi groase

de stejar. Fură conduși la o masă retrasă, iar Sam comandă ceva de băut. Apoi cerură câte o friptură de vită la grătar – gusturile lor culinare fuseseră întotdeauna similare – și salată. În cele din urmă, Sam îi aruncă o privire peste masă.

– Vrei să-mi povestești acum?

– N-a fost nimic special, doar încă o ceartă cu Gabriel și înainte de asta, Cecilia a venit în camera mea și mi-a cerut să stau departe de el – în termeni foarte categorici, vorbi ea.

– Dură cucoană! fluieră el a mirare.

– A fost foarte nepoliticoasă, își aminti Fay. Să-i fie de învățătură lui Gabriel, va avea de pătimit de pe urma ei.

– Nu-i dorești una ca asta, zise Sam, sperând contrariul.

– Poate că nu, dar un lucru este sigur, n-am să mai am de-a face cu ei, adăugă ea în pripă, observând expresia de scepticism de pe figura lui.

Felurile comandate sosiră și mâncară amândoi cu poftă, fără să mai schimbe vreo vorbă până la sfârșitul cinei. În sfârșit, Fay se lăsă pe spătar, cu un zâmbet mulțumit pe figură.

– Ai o țigară? întrebă ea.

– Ale tale, spuse el scotocind în torpedo și scoțând un pachet pe jumătate plin, le-ai lăsat în mașină acum trei săptămâni.

Fay își aprinse una și îl privi, încercând să-l vadă cu ochii unei străine. Era un tânăr foarte atrăgător, iar impresia era susținută de privirile furișe cu care-l măsurau femeile de la celelalte mese. Părul blond era destul de lung, la modă, iar figura subțire sugera personalitate. Pomeții proeminenți și maxilarul puternic îi dădeau un aspect felin. Ochii verzi, oblici, erau permanent amuzați.

– De ce mă privești astfel, întrebă el dintr-o dată.

– Cum adică?

– În felul acela de prețuire detașată.

– Încercam să constat cum arăți pentru un străin – spuse ea,

încreţind din nas – şi eşti un tânăr foarte eligibil.

Amuzat, Sam scutură din cap şi ceru nota de plată. Fay scotoci în poşetă după portofel şi insistă să împartă nota.

– Sam, protestă ea exasperata, eu te-am rugat să ieşim la cină, n-a fost invitaţia ta. Părăsiră restaurantul continuând să discute problema.

– Ne întoarcem? întrebă el, nevrând să-i forţeze mâna.

– Cred că da.

– Nu eşti obligată, să ştii, spuse el pornind motorul.

– Ba da. Fuga nu ajută cu nimic. Iartă-mă că n-am putut vorbi despre asta, dar e prea dureros. Mă înţelegi?

El îi aruncă un zâmbet şi îi strânse uşor mâna.

– Stai liniştită. Mi-a făcut plăcere să ieşim – cu toate problemele! Ajunseră devreme acasă. Sophie îi aştepta în hol.

– V-aţi simţit bine? vru ea să ştie, în vreme ce ei îşi scuturau zăpada de pe încălţări.

– A fost excelent, răspunse Fay. Scuze pentru cină, Sophie. Se întoarse spre Sam. Să prepar o cafea? Ce spui despre o ceşcuţă, Sophie? Cei doi se arătară încântaţi de idee.

– O cafea fierbinte e numai bună după un asemenea drum îngheţat.

Fay aruncă o privire spre salon, iar Sophie îi ghici gândul.

– E pustiu, răspunse mătuşa la întrebarea nerostită a nepoatei. Domnişoara Tansley s-a dus la culcare, iar pe Gabriel nu l-am mai văzut de câteva ceasuri. La cină era prost dispus, probabil din cauza ta, spuse ea pe un ton de prefăcută mustrare.

Se aşezară la taclale în faţa focului, până ce incapabilă să-şi mai înăbuşe căscatul, Fay anunţă că se retrăgea la culcare. Evenimentele zilei o extenuaseră atât emoţional cât şi fizic, aşa că se împletici spre dormitor, abia ţinându-şi ochii deschişi şi adormi instantaneu.

Fu trezită în toiul nopţii de către Gabriel, care o scutura uşurel de umăr. Deschise greu ochii, dar deveni imediat lucidă când văzu cine

era lângă ea. Luna plină lumina încăperea, umbrindu-i misterios trăsăturile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea nesigură. S-a trezit Danny? Se ridică îngrijorată în capul oaselor.

– Nu, Danny e în regulă. Adineauri m-am uitat în camera lui, veni răspunsul, în vreme ce ochii lui sclipitori se opriseră asupra sânilor ei, vizibili prin străvezia cămașă de noapte. Fay își trase cearșafurile până sub bărbie.

– Ce dorești? întrebă ea răgușită.

– Ridică-te și vino la o plimbare, răspunse Gabriel pe ton de comandă.

– La ora asta? Nu-i venea să creadă.

– De ce nu? ridică el din umeri, convingător.

O vreme, îl privi de parcă ar fi fost nebun, apoi zâmbi.

– Într-adevăr, de ce nu? Își dorea prezența lui, iar o plimbare la lumina lunii putea fi răspunsul. Așteaptă afară până pun ceva pe mine, îl îndemnă ea.

Gabriel se aplecă și o sărută ușor.

– Îmbracă-te cât mai gros, este foarte frig, spuse el liniștit, părăsind apoi încăperea.

Imediat ce ușa se închise, Fay sări din pat. Își luă blugii și două pulovere groase și își perie părul răvășit. Ieși fără zgomot din cameră. Ciorapii groși de lână și covorul atenuau orice sunet. Gabriel o aștepta lângă ușă. O măsură din priviri și zâmbi aprobator, afectuos.

– Hai! O luă de mână și coborâră furișat scara. Fay își puse cizmele și haina groasă, străduindu-se să-și înăbușe râsul. Își amintea de copilărie.

Nu vorbiră până ce nu ajunseră afară, pe alee. Luna plină se afla sus pe cerul senin, împrumutând peisajului o aură de strălucire monocromă. Gabriel îi cuprinse umerii cu un braț, iar ea îl privi pieziș.

– Ți se întâmplă des să te plimbi la ora asta?

– Numai când nu pot să dorm, răspunse el, cercetând orizontul.

– De ce nu poți dormi? insistă ea, continuând să-i urmărească figura.

– Ar trebui să știi, răspunse el liniștit.

Fay întoarse capul, simțindu-și gura uscată. Nu scăpase nota brutală, cu tot calmul vocii lui și era în același timp speriată și încântată.

Intrară în pădure, Gabriel continuând s-o țină după umeri, strâns, protector. Între ei se instaurase pacea, un fel de legătură tacită. Ciudat, își spuse Fay, cum la un moment dat erau gata să se sfâșie reciproc, pentru ca în clipa următoare să se îmbrățișeze cu pasiune, iar la scurtă vreme după aceea să se plimbe în liniște. N-avea să uite niciodată acea relație furtunoasă, oricât de scurtă fusese, după cum era ferm convinsă că niciodată nu va mai întâlni un bărbat care s-o obsedeze astfel. Relația ei cu Sam fusese superficială, lipsită de complicații, incomparabilă cu sentimentele puternice provocate de cel care-i pășea acum alături.

Ajunși în vârful colinei, Gabriel se opri și o întoarse cu fața spre el.

– În seara asta m-am purtat urât, vorbi el spășit. Îmi pare rău.

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

– Este o situație dificilă în casă. Presupun că toți ne simțim încordați, replică Fay, pe un ton care spunea mai mult decât ar fi vrut despre sentimentele ei.

– Nu te prea înțelegi cu Cecilia, zise el sardonic, atingându-i obrazul cu degetele. Fay ridică din umeri, ferindu-se instinctiv de atingere, întrebându-se cum ar putea evita răspunsul. Totuși, de ce s-o fi făcut? Oricum avea să plece curând.

– Nu, răspunse în cele din urmă. Îmi pare rău.

Gabriel zâmbi blând, observându-i retragerea.

– Dar cu Danny?

– Este un copil minunat, replică imediat, figura ei lăsând să i se

observe atașamentul.

– Ții la el? O privea cu intensitate.

– Sigur că da – oricine ar simți același lucru. "Cu excepția Ceciliei, propria lui mamă", completă ea în gând.

Gabriel îi luă brațul și păși mai departe.

– Ai avut parte de o copilărie fericită, Fay?

– Da. Cu toate că am fost singură la părinți, n-am resimțit asta niciodată datorită lui Sam și familiei lui. Dar tu? Nu se simțea în largul ei să vorbească despre sine, nedorind să-i dea prea multe informații; dar era prea târziu.

– Alex și cu mine am fost crescuți de un unchi, în Sicilia, după moartea părinților, vorbi el nostalgic. Am fost foarte strâns uniți – unchiul nu ținea la noi, eram pentru el doar o responsabilitate nedorită. Am dus-o bine, să nu înțelegi greșit. O vreme permanent însorită și libertate deplină, așa mi-a rămas întipărită în minte copilăria. Doamne, ce nesăbuiți eram, viața era prea ușoară pentru noi, iar Alex… Oftă apăsat de amintire. Alex a murit la fel cum a trăit.

– Gabriel, iartă-mă, n-am vrut să-ți răscolesc amintirile despre… spuse ea, punându-i un deget pe buze. Ochii ei verzi reflectau o tristețe profundă.

– Ești atât de drăguță, Fay, spuse el aspru, de parcă blândețea ei l-ar fi rănit. Îi prinse mâna și i-o sărută, privind-o în ochi.

Atingerea îi provocă un fior și Fay își retrase în grabă mâna, încercând să ignore expresia ochilor lui. Îi vedea parcă pe cei doi frați, alergând liberi sub soarele arzător. Gabriel mai mare, având mereu grijă de frățior. În mod ciudat, gândul îi provoca durere, dar voia să afle mai mult, așa că se întoarse spre el și șopti rugător:

– Povestește-mi viața ta.

Îi aruncă o privire întrebătoare, dar ridică din umeri și își reluă istorisirea.

– Am fost crescut în Sicilia, așa cum ți-am spus deja. Apoi am venit

la școală în Anglia. După studii, am avut diverse slujbe, am călătorit – o poveste absolut banală. M-am apucat de scris și iată-mă. Era prea sumar, nu aflase nimic. Parcă amândoi se fereau de aprofundarea relației.

– Câți ani aveai când ți-au murit părinții? insistă ea.

– Șapte, răspunse el scurt. Apoi, continuă: aproape imediat ne-am mutat în Sicilia – pentru mine a fost o perioadă răvășitoare. Alex era prea mic. Hai să mergem mai departe.

Îi cuprinse din nou umerii cu un braț, ținând-o strâns și porniră înainte. Bariera dintre ei păru să se ridice progresiv, iar Fay reuși să-și facă o idee despre viața lui.

Ca urmare a confuziei provocate de decesul părinților și de mutare, devenise rebel și sălbatic, protejându-l excesiv pe fratele mai mic, singura persoană de care era atașat sentimental după dispariția mamei și tatălui. Unchiul nepăsător îi lăsase de capul lor într-o zonă rurală a Siciliei. De aici și șocul contactului cu disciplina strictă din școlile britanice. Lupta îl călise, îl făcuse rezistent. Călătorise mult și încercase multe meserii, alegând în cele din urmă cariera scrisului. Avusese o viață ciudată și plină de contradicții, atât de diferită de experiența ei. Traiul ei fusese ordonat și lipsit de surprize. Din cauza asta îi era greu să-l înțeleagă, să priceapă mecanismele care-l făcuseră atât de dur și de puternic, atât de cizelat și de complex.

Se gândea la femeile care făcuseră parte din viața lui. Văzuse fotografii în reviste, citise articole care-i legau numele cu diverse femei frumoase și celebre. Gabriel avea experiență, impresia lăsată de ziare era una de bunăstare, de trai libertin, punctat cu aventuri furtunoase. Greu de crezut, după cum îl cunoscuse în ultimele zile. Ținea la oameni, iar ea era convinsă că nu i-ar fi putut da uitării cu atâta ușurință, cu nepăsare. Dar nu-l întrebă nimic despre acest subiect; nu voia să afle.

Imediat după întoarcerea la Londra, avea să se ducă la bibliotecă și

să-i citească toate cărțile. Abia aștepta momentul, dar nu se simțea capabilă să-i dezvăluie acest lucru.

Ridicând capul, constată că făcuseră un cerc larg și se aflau din nou în apropierea casei. Gabriel tăcea, preocupat.

– Despre ce anume doreai să-mi vorbești? întrebă ea degajat.

– Nu contează, răspunse el brusc, arătând clar că n-avea de gând să-i spună. Părea supărat, figura lui era dură și austeră.

– Cum dorești, replică ea, mascându-și sentimentele rănite.

– Când pleci, întrebă el, oprindu-se brusc și lipind-o cu spatele de trunchiul masiv al unui copac.

– Poimâine. Își umezi buzele cu nervozitate, privindu-l parcă hipnotizată.

– Înapoi la traiul liniștit. Asta-ți dorești, Fay? Vorbise cu un fel de ferocitate, cu ochii fixați pe buzele ei, la câțiva centimetri distanță.

– Da, replică ea sfidător, mințindu-l. Nu trebuia să afle adevărul.

– Mă dorești, murmură el, descifrând triumfător pulsațiile puternice ale inimii ei, vizibile pe una din arterele gâtului ei.

Fay se foi neliniștită, conștientă că nu va găsi puterea să fugă de el.

– Vanitatea ta nu încetează să mă uimească, reuși ea să-l înfrunte.

Gabriel râse, în vreme ce brațele lui îi cuprindeau mijlocul. Simțea contactul strâns, senzual cu trupul lui puternic.

– Nu te amăgi singură, iubito. Mă dorești, repetă el, aproape la fel de mult cât te doresc și eu. Așa a fost mereu, iar tu știi foarte bine. Îi simțea pe obraz căldura respirației.

– Nu, scânci ea slab, zbătându-se fără vreo șansă să scape din brațele lui și luptând contra propriei slăbiciuni.

– Ba da, Fay, recunoaște, spuse el, apropiindu-și buzele de gura ei. Sentimentul era prea puternic pentru a nu-i răspunde la sărutarea pasională. Cu toate hainele groase, îi putea simți bătăile inimii. Nu mai exista nimic pe lume în afara acelor buze înfometate și a degetelor lui ce-i mângâiau părul.

Se agăță de umerii lui pentru a-și recăpăta echilibrul și îl auzi gemând, în vreme ce-i săruta gâtul. Îi șopti numele repetat. În cele din urmă, se opri cu vizibilă părere de rău, și ridică fruntea lăsând-o să-i vadă ochii plini de dorință.

– Spune-mi acum, zise el răgușit, Spune-mi că nu mă dorești.

Fay fu zguduită de impactul acelor vorbe. Da, îl dorea, mai mult decât orice pe lume, cu disperare, dar nu putea admite. Niciodată. Adunându-și forțele, se desprinse din îmbrățișare și o luă la fugă spre casă. Îi venea să strige. Nu privi în urmă înainte de a ajunge la ușă. El nu se mișcase din loc. O urmărea, înalt, încremenit, înfrânt. Îl mințise din nou prin omisiune…

În dimineața următoare se ridică târziu din pat, după un somn profund, fără vise, ce venise abia spre răsăritul soarelui. După plimbarea din ajun, stătuse în pat multă vreme, așteptând ca Gabriel să vină la ea. El n-o făcuse, iar ea îl blestemase, cu toate că tânjea după prezența și dezmierdările lui. Făcu un duș, se îmbrăcă și coborî, în căutarea unei cafele tari, dar în vreme ce trecea pe lângă ușa salonului, auzi vocea rece a Ceciliei, pe un ton rugător.

– Este responsabilitatea ta, Gabriel, spunea ea cu disperare.

– Crezi că nu știu? Glasul lui era aspru și mânios. Îmi doresc această răspundere.

Fay se sprijini de perete, străbătută de un fior dureros. În sfârșit, Gabriel recunoștea că Danny e copilul lui, că-l dorea în viața lui, iar ea crezu că i se va opri inima. Îl pierduse, iar conștientizarea faptului venea abia acum, cu toate că într-un fel știuse încă de când Cecilia și Danny își făcuseră apariția. Nu se putu împiedica să asculte conversația.

– Mă bucur că ești gata să-ți asumi răspunderea, continuă cu răceală Cecilia. Putem sta aici toți. Vocea suna rugător, iar Fay și-o imagină privindu-l în ochi, atingându-i brațul.

– Nu, Cecilia. Urmă o scurtă tăcere.

– De ce nu? Este căminul tău. Ne vom simți bine, îți promit. Cecilia părea să fie pe cale de a izbucni în plâns.

Fay prinsese parcă rădăcini, cu toată vinovăția celui care trage cu urechea la o conversație privată.

– Este casa Sophiei, spuse Gabriel aspru.

– Dar îți aparține, argumentă Cecilia, tremurat.

– Ți-am mai spus, răspunsul e negativ! Sălbăticia vorbelor avu darul de a o speria pe Fay, iar ea fu cuprinsă de compasiune pentru Cecilia, care scâncea zgomotos.

Dintr-o dată, Gabriel apăru în ușă, cu un mers apăsat, cu o privire periculoasă și cu buzele strânse. Fay fu scuturată de un fior și își dori să poată dispărea în perete.

– Tragi cu urechea? îi aruncă el și trecu mai departe mânios, fără să aștepte răspuns. Îngrozită, îl urmări cum se îndepărta, simțindu-și picioarele ca de gelatină.

Cecilia continua să plângă, iar Fay își adună puterile ca să plece de lângă ușă. Intră în sufragerie și se așeză la masă, îngropându-și fața în palme. Era incapabilă să priceapă cruzimea lui Gabriel, duritatea cu care o respingea pe mama propriului copil.

Apoi își aminti ceva din cele auzite, iar revelația avu efectul unei bombe. Gabriel era proprietarul casei! își repetă ideea în gând. Să fi fost adevărat? Dacă da, însemna că Sophie era la cheremul lui.

Rugându-se să fi fost vorba de o simplă neînțelegere, se ridică în picioare și coborî la bucătărie.

– Sophie, spune-mi adevărul – asta este casa lui Gabriel acum? O privea pe mătușă cu o expresie aproape isterizată.

Sophie roși și își feri ochii.

– Da, este a lui, dar…

Fay se răsuci pe călcâie și fugi din încăpere, ignorând chemările mătușii. Era furioasă și se duse direct la ușa apartamentului lui. N-avea de gând să-l lase să scape așa ușor. Fără să mai bată, dădu ușa de

perete și intră ca o furtună. El stătea la fereastră, cu umerii aduși. Fay se opri în spatele lui, cu respirația gâfâită, privindu-l cu ură, în vreme ce el se întorcea încetișor.

– Ieși afară! spuse el mânios și crud.

Fay nu-și putea dezlipi ochii de pe bărbatul care-i distrusese viața și probabil era pe cale s-o distrugă și pe a mătușii, dar motivul principal al urii ei era afecțiunea profundă pe care i-o inspirase. El nu o iubea – trebuia să admită adevărul – și dorea să-l facă să sufere.

– N-am s-o fac! izbucni ea. Cineva trebuie să te înfrunte și să-i ia apărarea Sophiei.

– Ce naiba vrei să spui? întrebă el mohorât.

– Nemernicule! Furia o sugruma, sub privirea lui înghețată și disprețuitoare. I-ai furat casa Sophiei și n-am să te las să scapi!

Zâmbetul încordat care-i apăru pe buze nu se regăsea și în ochi.

– N-ar trebui să tragi cu urechea la conversațiile altora, spuse el tărăgănat. Dar întrucât se pare că ți-ai făcut un asemenea obicei – da, sunt proprietarul acestei case și n-ai ce să faci în privința asta, așa că ieși afară. Se întoarse cu spatele, concediind-o plictisit.

Fără să se mai poată abține, Fay se trezi lovindu-l cu toată puterea, cu pumnii ei mici.

El se întoarse iar și-i prinse încheieturile, răsucindu-i fără efort mâinile la spate. Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios. Își mușcă buzele până la sânge, hotărâtă să nu plângă de durere.

– Scorpie violentă! mârâi el printre dinții încleștați și o scutură brutal, făcând-o să se chircească de durere.

Totuși, îl înfruntă sfidătoare.

– Te urăsc, șopti ea clar. Ce ai de gând? Vrei să-mi rupi mâinile?

– Mi-ar face mare plăcere, murmură el amenințător.

– Nu-mi pasă! strigă ea nepăsătoare. Dar furia îi trecuse, fiind înlocuită de o nefericire apăsătoare. Își dorea să nu fi venit. N-avusese niciun rost; casa rămânea a lui și, așa cum spusese, Fay nu putea face

nimic în privința asta.

Gabriel o eliberă atât de brusc încât fu cât pe ce să cadă.

– Pleacă de aici, Fay, repetă el distant.

– Ești un mincinos și o persoană teribil de crudă! Nu-ți pasă de nimeni în afară de propria persoană! Asta e casa Sophiei și i-ai răpit-o, ai înșelat-o la fel cum ai procedat cu Cecilia și cu Danny. N-am să te iert niciodată!

Pumnii lui se strânseră. În vreme ce ea vorbea, rămase totuși perfect nemișcat, roșind violent. Fay se răsuci pe călcâie și părăsi camera, lacrimile șiroindu-i pe obraji. Făcuse ceea ce își pusese în minte când venise sus, mânată de mânie și de dorința de a se răzbuna. Îl rănise – dar asta nu-i făcea nicio plăcere. Trebuia să plece imediat. Totul se terminase.

Capitolul 9

În mașină, păstrară tăcerea aproape deplină până ce ajunseră la micul restaurant din West End. Cu toate că era hotărâtă să nu-i strice lui Sam pofta de mâncare, nefericirea o împiedica să vorbească. Se simțea extenuată fizic și psihic. Ajunsese din nou acasă, la Londra, dar graba cu care fugise în dimineața aceea din Yorkshire o lăsase cu o senzație de vid interior.

După ce își luase rămas-bun de la Sophie și de la Danny, se urcase în mașina lui Sam, dorindu-și să moară. Și plecaseră, Sophie făcându-le cu mâna din prag, iar Fay răspunzându-i. Simțea că viața ei era ruinată, că lăsase în urmă ceva important. Știuse că Sophie dorea să-i vorbească înainte de plecare, dar o evitase, convinsă că n-ar mai fi suportat o nouă discuție. O durea și despărțirea de Danny, de parcă ar fi fost propriul ei copil, atât de mult se atașase de el. Pe Gabriel și pe Cecilia nu-i mai văzuse.

Călătoria fusese un adevărat coșmar. Intrând pe autostradă, simțise că se eliberează. Numai că nu-și dorea acea libertate, uitase la ce i-ar fi fost bună. Se opriseră la un motel, Sam mâncase bine, dar ea întinsese de o cafea până ce porniseră din nou. Își cumpărase țigări și fumase aproape toată vremea, cu toate că fumul îi provoca greață pe stomacul gol. Ajunseseră în suburbiile Londrei și parcă erau pe altă lume,

cenușie, zgomotoasă și umedă, de unde cu câteva ceasuri în urmă respirau aerul curat și se bucurau de liniștea înzăpezită a zonei rurale.

Sam o conduse direct acasă, pe figura lui citindu-se îngrijorare. Se lăsa înserarea, iar el insistă s-o însoțească până în apartament, să se asigure că totul era în regulă. Fay deschise ușa de la intrare cu senzații amestecate – ușurare și suferință. Adună de pe jos vraful de scrisori adunate și aprinse lumina. Sam o urmă cu valizele. În apartament stăruia un iz greu, de aer închis, își spuse ea, strâmbând din nas. Era necesară o curățenie; măcar astfel ar fi avut ceva de făcut.

– N-aș zice nu, dacă m-ai pofti la o cafea, declară el afectuos. Fay îi zâmbi, dându-și seamă că îl neglijase.

– Pun ibricul pe foc. Poate că poți aprinde focul; e cam rece aici. Își scoase haina și intră în bucătărie. Nu avem lapte, Sam – fii drăguț, bate în ușă la vecini și roag-o pe Angie să ne împrumute o sticlă până mâine, strigă ea peste umăr. Auzi ușa de la intrare închizându-se.

Își roti privirea prin micuța bucătărie, zăbovind asupra dulapurilor galbene, suspendate. Locul părea neatins, familiar, de parcă ultimele două săptămâni ar fi aparținut unui vis, din care tocmai se deșteptase.

Se scuturã de sentimentalismul gândurilor și puse de cafea. Deși se simțea slăbită, nu-i era poftă de mâncare. Totuși, probabil că lui Sam îi era foame, măcar putea să-i ofere o cină. Căută prin dulapuri dezamăgită. Cu excepția câtorva biscuiți și a unei bucăți de brânză, nu exista nimic de mâncare.

Sam reveni cu laptele, roșu la față. Fay surâse, observându-i stânjeneala și-l tachină:

– Angie și-a exersat farmecele fatale asupra ta?

– Vinerea viitoare o scot la cină, admise el rușinat.

– Grozav! se arătă Fay încântată. Am vrut să-ți pregătesc ceva de mâncare, dar n-am nimic în casă.

– Atunci mâncăm în oraș.

– Nu-i cazul – zău, protestă ea. Nici nu-mi prea este foame.

– Mergem imediat ce terminăm cafeaua, o ignoră Sam.

Ea oftă, știind că n-avea sorți de izbândă. Se așezară în fața focului, iar ea se uită superficial prin corespondență, neobosindu-se să mai deschidă plicurile. Observă că Sam o privea zâmbitor.

– Trebuie să-ți mulțumesc pentru… începu ea, dar fu întreruptă

– O s-o faci după cină. Mor de foame!

Nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs, auzindu-i declarația.

– Bine, doar să mă aranjez puțin. Intră în dormitor, își schimbă cizmele cu o pereche de pantofi cu tocuri și își perie părul. Se spălă pe față, aplică fond de ten și culoare în obraji, încercând să-și ascundă paloarea. O dungă verde pe pleoape, rimelul și rujul îi completară machiajul și, deși nesatisfăcută de felul cum arăta, se declară gata de plecare.

Reuși să mănânce aproape toată omleta cu șuncă și își clăti gâtul cu vin din belșug. Sam o observa tăcut.

Mai târziu, în fața apartamentului, Fay îi mulțumi pentru că o adusese acasă atât de pe nepregătite. Străduința de a părea bine dispusă și lipsită de griji o epuizase și se temea că va izbucni în lacrimi, așa că nu-l mai invită să intre. Sam acceptă, o sărută pe obraz și-i promise să o sune a doua zi, iar ea coborî din mașină.

În sfârșit era singură și, cu toată bunătatea arătată de Sam, se simți ușurată. Zăvorî ușa și se așeză în fața focului. Gândurile i se întoarseră la Gabriel, cu toată opoziția ei. Figura lui, masca aceea înnegurată, mânioasă i se insinuă în minte și rememoră momentele pasionale pe care le petrecuseră împreună. O bântuiau sărutările lui, mângâierile mâinilor puternice. În cele din urmă izbucni în plâns, total epuizată.

Se duse la culcare o oră mai târziu, cu mișcări mecanice. Adormi aproape imediat și nu se trezi până în după-amiaza zilei următoare, la sunetul repetat al telefonului. Era Sam, care voia să știe dacă se simțea bine, grijuliu ca de obicei. Îl liniști repede, puse receptorul în furcă și se vârî din nou în pat. Își aminti tot ce se petrecuse și fu din nou

cuprinsă de nefericire. Îl visase tot pe Gabriel, încordat și mânios, tandru, sau pasional. Ar fi vrut să recheme acele vise, să doarmă întruna.

Într-un târziu, se ridică greoi din pat, simțindu-se tot obosită și gata să verse lacrimi. Trebuia să facă un efort pentru a-și reface viața. Avea să înceapă imediat. Îl pierduse pe Gabriel, dar avea să-l iubească întotdeauna, iar dragostea și amintirile aveau să-i dea tărie – spera Fay.

Se spălă și îmbrăcă o pereche de blugi vechi și un pulover de mohair, apoi își întocmi o listă cu tot ce avea de făcut în acea zi. Suferea, dar era o luptătoare; nimeni n-avea să afle că avea inima frântă, iar în cele din urmă poate că și ea va uita. Își va umple fiecare clipă, nelăsându-și vreme pentru a se gândi la Gabriel. Nu-l va mai întâlni decât în lumea viselor. Îi va fi suficient oare? Va trebui să-i ajungă.

În primul rând avea nevoie de cumpărături. Înarmată cu o listă și un coș, își luă haina și ieși din apartament. Se opri să discute puțin cu Angie. Cumpără întâi niște fructe și legume, apoi pe rând tot ce notase pe listă, înainte de a trece pe la bibliotecă. Pe rafturi găsi trei dintre cărțile lui Gabriel. Le vârî în coș cu degete tremurânde, de parcă ar fi avut de-a face cu părți din ființa lui.

Se întoarse agale acasă, înăbușindu-și nerăbdarea și oprindu-se la taclale cu fiecare cunoscut pe care-l întâlnea. Odată intrată în apartament, depozită ordonat proviziile și depuse volumele pe masă. Ridică o carte și o ținu în mână câteva clipe. Conștiința faptului că el era autorul i-l aducea parcă mai aproape. Erau cuvintele lui, gândurile și imaginația persoanei iubite. Încă nu se simțea capabilă să se apuce de lectură, voia doar să simtă cartea între degete.

Sam o sfătuise să încerce să-l uite, s-o ia de la capăt, să-și găsească altă iubire, dar își dădu seama că nu dorea să uite nimic, prețuia fiecare amintire a perioadei petrecute împreună, oricât de nesănătos i s-ar fi părut lui Sam.

Deschise cartea și rămase cu ochii pe fotografia mică și neclară, în vreme ce inima îi bătea nebunește. Figura lui dură și plină de forță exprima blândețe relaxată. Șocul provocat de imagine îi aduse iar lacrimi în ochi. Lăsă jos cartea și își aprinse o țigară, trăgând fumul adânc în piept pentru a se calma și repetându-i numele în gând.

Mai târziu, dădu un telefon părinților. Surprinși să-i audă glasul, aceștia o chemară la cină. Paul, șeful ei păru încântat când îi declară că avea să se întoarcă la lucru de luni. Și el o invită la cină, iar când află de angajamentul anterior, o întrebă dacă nu era liberă în ziua următoare, duminică. Fay acceptă invitația, însuflețită de entuziasmul cu care vorbea despre ultimul lui film. Nu-i ascunse că era încântat de întoarcerea ei, iar ea regăsi bucuria de a se simți necesară. Îl îndrăgea pe Paul, era simpatic, atent și extrem de talentat, îi făcea mare plăcere să lucreze pentru el.

Seara petrecută cu părinții fu marcată de explicații privind ruperea logodnei. Ambii fuseseră șocați de veste și nu o ascundeau. Nici nu le trecuse prin minte că ea nu se va mărita cu Sam. Fay le povesti; îi venea ușor să vorbească despre Sam și mulțumea Cerului că ei nu aflaseră încă nimic privindu-l pe Gabriel.

Duminica și-o petrecu făcând curățenie generală în apartament. Era o muncă solicitantă, obositoare, dar nu-i lăsa vreme să se cufunde în gânduri, adevărată binecuvântare. Trebui să se grăbească pentru a fi gata la timp în vederea cinei cu Paul.

Intră în restaurantul unde stabiliseră să se întâlnească doar cu zece minute întârziere. Paul era acolo, jucându-se nerăbdător cu paharul din mână – nu-i plăcea să fie lăsat să aștepte. Fay îi zâmbi călduros, în vreme ce se apropia de masă. Ochii lui pătrunzători o măsurară întrebător. Nicio clipă nu se lăsă înșelat de machiajul abundent menit să ascundă urmele suferinței din ultimele zile. Nu-i scăpă nici faptul că slăbise, cu toate că rochia de lână frumos croită îi venea admirabil.

– Ai întârziat, epuse el, pe ton de constatare.

– Da, iartă-mă. Fay era obișnuită cu felul lui direct, știind foarte bine că scuzele reprezentau o pierdere de vreme.

– Bei ceva?

– Un pahar de vin ar fi excelent, răspunse ea, constatând cu încântare că el rămăsese același. Era un fel de consolare să știe că doar ea trecuse prin schimbări. Și nu te mai uita la mine atât de scrutător! adăugă ea serioasă.

Paul ridică din sprâncenele stufoase cu o expresie inocent-batjocoritoare.

– Eram curios.

– N-am de gând să-ți povestesc, replică ea cu un zâmbet.

– Nu?

– Nu, așa că poți să renunți încă de acum.

Paul ridică nepăsător din umeri și comandară cina. Fay alese o supă – fel de mâncare ce i se părea cel mai ușor de înghițit pentru lipsa ei de poftă – și o salată. Nu mai avea chef de mâncare de la plecarea din Yorkshire și era conștientă că va continua să slăbească, dar nu putea face nimic în privința asta. Îl rugă pe Paul să vorbească despre noul film – orice numai să țină conversația departe de propria persoană – și îl ascultă cu atenție, jucându-se cu lingura în supă, fără s-o guste. Era plăcut să-l vadă din nou, își spuse ea, studiindu-i figura prelungă și inteligentă, părul țepos, închis la culoare. Se cunoșteau bine și se simțeau în largul lor împreună. Când se întâlniseră, cu câțiva ani în urmă, Fay fusese șocată de francheța lui. Îi dăduse de înțeles că n-avea de gând să accepte ca relația lor profesională să fie afectată de vreo implicare emoțională sau sexuală, cu toate că el o considera "minunat de atrăgătoare". Acea declarație surprinzătoare o determinase să accepte slujba oferită de el. Inițial nu avusese încredere, dar odată cu trecerea anilor devenise foarte clar că spusese adevărul. De fapt, nici n-o prea trata ca pe o femeie. Aveau o relație profesională excelentă și între ei apăruse un fel de camaraderie, iar

neîncrederea ei se evaporase gradat.

– Nu mă asculți, o acuză Paul dintr-o dată, aducând-o la realitate.

– Nu, recunoscu ea. N-avea rost să-l mintă. Își alegea vorbele cu mare grijă și, de obicei, avea dreptate.

– Cred că se poate trece cu vederea întrucât nu lucrăm, declară el sec, privind-o fix. Vacanța nu pare să-ți fi priit cine știe cât.

– Las-o baltă, replică ea, incapabilă să-și înăbușe un zâmbet, provocat de lipsa lui de tact.

– Prea bine, dar dacă dorești să-ți spui oful, cred că aș fi în stare să te ascult, să-ți ofer proverbialul umăr, declară el în stilul extravagant, specific. Fay îi cunoștea prea bine sinceritatea.

– Mulțumesc, îți sunt recunoscătoare. Am să te anunț dacă voi avea nevoie de respectivul umăr, promise ea.

La plecare, Paul opri un taxi și urcară amândoi pe bancheta din spate. Nu conducea niciodată mașina, considerând că era o pierdere de vreme. Pe drum, prefera să se gândească, nu să se concentreze la trafic. O lăsă acasă.

– Îți mulțumesc pentru cină, spuse Fay politicos, coborând din taxi.

– Să vii devreme mâine, îi ignoră el vorbele civilizate.

Se duse imediat la culcare, știind că "devreme" însemna foarte devreme în gura lui Paul și că nu-i plăcea ca ceva să-l rețină din lucru. Imediat ce puse capul pe pernă, Gabriel îi reveni în minte. Dorința de a-l vedea, de a-l atinge o făcu să tremure violent și izbucni în plâns, eliberându-se de tensiunea acumulată peste zi și reușind în cele din urmă să alunece în lumea viselor.

În ziua următoare, se duse la serviciu bucuroasă să fie din nou ocupată. Nu-i fu dificil să se cufunde în muncă, deoarece Paul nu angajase niciun înlocuitor pe perioada lipsei ei, așa că o aștepta un munte de hârțoage.

– Doamne ferește, Paul, mormăi ea la vederea biroului tixit. Parcă

am fi după bombardament… sunt aici scrisori vechi de două luni. De ce n-ai angajat un temporar?

El ridică ochii din hârtii, amuzat de figura ei scandalizată.

– Nimeni nu știe să le rezolve ca tine – mi-ar fi luat o groază de vreme să instruiesc un angajat temporar și, în afară de asta, de lucrurile cu adevărat urgente m-am ocupat chiar eu.

Fay se așeză oftând, nevenindu-i să creadă că un om atât de inteligent se putea dovedi atât de lipsit de simț practic. Începu să sorteze enormul teanc de corespondență. Peste cinci minute, Paul apăru lângă ea cu un zâmbet conciliant pe figură, aducându-i o cană de cafea. Se cocoță pe marginea biroului.

– Cred că ar fi trebuit să aduc pe cineva, admise el pe ton de scuză, de parcă abia acum ar fi priceput cât era de lucru. Povestește-mi despre felul cum ți-ai petrecut vacanța.

– Nu, replică Fay, decisă să nu-i spună nimic despre Gabriel.

Roșeața de pe figura ei păru să-i stârnească interesul.

– Un bărbat? se interesă el ager.

– Vezi-ți de treabă, încercă ea să-l descurajeze. Chiar dacă tu n-ai de lucru, după cum vezi, eu am până peste cap.

– Până la urmă tot o să-mi spui, râse el enervant, ignorându-i replica sarcastică.

Curând după aceea, plecă la o întâlnire cu regizorul, iar Fay continuă să lucreze susținut întreaga zi, permițându-și doar o pauză de cafea la ora prânzului. Când termină, se simțea epuizată. Plecă acasă devreme. Unul dintre avantajele serviciului era acela că nu avea program fix. Închise ușa de la intrare cu o senzație de ușurare și își luă corespondența. Era un plic cu o factură și o scrisoare de la Sophie. Recunoscându-i scrisul, simți că mâna începe să-i tremure. Nu se așteptase să primească vești de la mătușă atât de curând. Se rugă ca scrisoarea să conțină măcar câteva vorbe despre Gabriel. Intră în camera de zi, se așeză în fața căminului și începu să citească.

"Dragă Fay", începea Sophie, cu scrisul ei mărunt și ordonat, "n-am apucat să vorbesc cu tine înainte de plecare și cred că trebuie să-ți aduc la cunoștință ceva despre Gabriel. Mi-am dat seama cât erai de supărată, așa că am amânat vestea până când mi-am făcut vreme să-ți scriu. Vineri v-am auzit pe amândoi țipând; îl acuzai în privința casei și cred că e cazul să-ți explic situația.

Când ți-am spus că i-am închiriat apartamentul lui Gabriel, am omis faptul că aveam nevoie disperată să primesc un chiriaș. N-am mai povestit nimănui, nici măcar mamei tale, dar după dispariția lui, am aflat că Arthur fusese un jucător înrăit – pe când trăia n-am avut habar." Fay își întrerupse lectura și rămase cu ochii pe focul din cămin, îngrijorată. Probabil că-i fusese foarte greu mătușii să aștearnă asemenea lucruri pe hârtie; îi venea să plângă. Sophie suferise teribil și nu vorbise cu nimeni despre asta. Privirea îi reveni la scrisoare.

"După ce s-a făcut socoteala și i-am verificat toate hârtiile, am constatat că ipotecase casa și avea datorii de câteva mii de lire. Am aflat că de fapt eu trebuia să plătesc datoriile, dar nu aveam niciun bănuț. Ideea chiriașului mi s-a părut atrăgătoare și, după venirea lui Gabriel, m-am descurcat de minune câteva luni, până când am primit o factură neobișnuit de mare și am priceput că singura posibilitate era să vând casa.

Cum îți imaginezi, dragă Fay, gândul era insuportabil. Iubesc acest cămin, toate amintirile mele se leagă de locul ăsta. Într-o dimineață, Gabe m-a găsit plângând în bucătărie – eram deznădăjduită și i-am destăinuit întreaga poveste. S-a oferit să-mi dea banii, așa este el, banii nu-s atât de importanți pentru Gabe. Nu puteam accepta, desigur, așa că a spus că va fi un împrumut. Nici asta nu intra în discuție, n-aveam nicio posibilitate de a-i returna banii. Eu i-am sugerat că ar putea să cumpere casa – oricum avea nevoie și mi-am spus că astfel aș fi putut măcar să mai vin în vizită din când în când; n-o dădeam unui străin. L-am convins și este important să știi asta, Fay. Lucrurile nu s-au

petrecut așa cum ai crezut, mi-a plătit un preț bun, mai mult decât făcea proprietatea și a achitat toate datoriile lăsate de Arthur – m-a scos la liman și nu văd cum i-aș putea răsplăti gestul.

I-am spus că am să plec cât de curând, dar nici n-a vrut să audă. A scornit o poveste, cum că nu dorea să trăiască aici permanent, că achiziționase casa ca investiție, pentru reducerea taxelor, ceva de genul ăsta, iar acum avea nevoie de mine să am grijă de ea. Sper că înțelegi, Fay, nu m-a înșelat cu nimic, ba chiar a plătit mai mult decât făcea, mai mult decât îndrăznisem să sper. Din această pricină îți scriu, fiindcă nu mărită vorbele pe care i le-ai aruncat. Este un om remarcabil. Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ți spun înainte de plecare, dar recunosc, m-am purtat cu lașitate…"

Fay lăsă hârtia să-i cadă din mână și rămase cu privirea pierdută, măcinată de gânduri, fără să simtă lacrimile care-i șiroiau pe obraji. Îl judecase greșit pe Gabriel, iar acum era prea târziu să-și mai ceară scuze; oricum nimic nu putea compensa nedreptatea făcută. Îl rănise, iar el n-avea cum să treacă peste asta. Gândindu-se cu oroare la cele spuse, își dădu seama că, dacă greșise în privința casei, s-ar fi putut să nu fi avut dreptate nici cu Danny și Cecilia. Dar nu, Cecilia lăsase de înțeles că Gabriel îi aparținea, fără niciun echivoc, iar asemănarea dintre Danny și Gabriel vorbea de la sine. Nu mai conta oricum; îl pierduse, probabil că n-avea să-l mai vadă vreodată.

Își aprinse o țigară, gândindu-se la iubirea ei neabătută. Până să-l cunoască, nici nu știuse ce însemna dragostea. Se simțise irezistibil atrasă, aproape împotriva voinței, de când îi căzuseră ochii pe el pentru prima oară, în micuța gară pustie. Își amintea perfect cum îl privise, cum îi observase mersul elastic, silueta înaltă. Încă din acea clipă începuse să se împotrivească instinctiv, pricepând că bărbatul acela era singurul capabil să-i topească bariera de gheață cu care își împrejmuise inima. Și o făcuse fără efort, obligând-o să-și recunoască sentimentele, generând neîncrederea și ura ei, cu toate că îl iubea în

același timp, fiindcă o punea în aceeași situație cu propria ei mamă.

Fusese conștientă de pericolele unei afecțiuni atât de puternice, așa că luptase cu sine aproape la fel de încăpățânat cum i se împotrivise și lui – dar fără succes. Se îndrăgostise de Gabriel și cu cât îl cunoscuse mai bine îi fusese foarte clar că n-avea de gând s-o facă să sufere; era cinstit, puternic, blând și n-o înșelase niciodată. Totuși, până în ultima clipă, se arătase dispusă să creadă tot ce putea fi mai rău despre el, profitase de fiecare ocazie pentru a și-l reprezenta ca pe un monstru lipsit de sentimente, pentru a înăbuși propria iubire, de care se temea atât.

Oare acum își schimbase punctul de vedere? Spera că da, aparent iubirea îi dăruise ceva. O eliberase de acea inhibiție, de anii în care îi învinovățise pe toți bărbații pentru ceea ce avusese de pătimit o singură femeie. Se bucura că se îndrăgostise de Gabriel, chiar dacă apoi îl pierduse. Singurul regret era că dragostea lor nu se materializase. Chiar o aventură trecătoare ar fi fost preferabilă, pentru extazul pe care era convinsă că i l-ar fi furnizat. Ar fi avut mai multe amintiri pentru serile ei de singurătate nefericită.

Își acoperi fața cu mâinile, uimită de propriile gânduri. Degeaba îl iubea dacă sentimentul nu era împărtășit și oricum, mai existau Danny și Cecilia. Îi revăzu în memorie figura întunecată, frumoasă și închise ochii, izbucnind din nou în lacrimi.

Sam o căută a doua zi, la încheierea programului de lucru, chiar înainte de ora cinci, intrând în birou cu un zâmbet fericit pe chip.

– Când termini? vru el să afle, sărutând-o ușor pe obraz.

– Chiar acum. De ce?

– Vrei să iei cina cu mine?

– Hm, da. Dă-mi doar câteva minute să fac ordine pe birou și te voi însoți, replică ea, atentă încă la ceea ce făcea.

– Te muncește până la epuizare, nu? întrebă el, privind pe fereastră spre râul mohorât.

– Îl cunoști pe Paul, răspunse ea cu o strâmbătură, adunând contractele de semnat și așezându-le pe biroul supraîncărcat al șefului.

Sam o urmări îngândurat, observând cearcănele negre de sub ochi și silueta ei împuținată, dar nu spuse nimic. Își dădea seama cât de greu îi era să-și continue viața ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Surprinzându-i căutătura preocupată, Fay spuse:

– Sam, sper că nu m-ai invitat din milă. Dacă așa stau lucrurile, să știi că…

– Am vrut s-o fac, așa că taci din gură și termină treaba, vorbi el teatral.

La masă, savurându-și aperitivele, Sam îi luă mâna și întrebă blând:

– Cum o duci?

Fay reuși să zâmbească. Începuse să se priceapă la surâsuri când de fapt îi venea să plângă.

– Mă țin bine, dar la limită, recunoscu ea cinstit. Iar Paul cu însărcinările lui fără sfârșit îmi este de folos. Nu-mi purta de grijă, Sam.

– Imposibil, știi bine. E un obicei prea vechi, glumi el. Apropo, ieri m-am întâlnit cu Angie. Încerca să pară degajat, dar Fay văzu în ochii lui că nu era.

– Parcă rămăsese că ieșiți vineri?

– Ne-am întâlnit întâmplător pe Oxford Street și am băut câte un păhărel. În mod clar, era stânjenit, roșise ușor.

Fay îi aruncă o privire aproape maternă.

– Îți cam place, șopti ea.

Sam aprobă din cap, continuând să nu fie în apele lui.

– Îmi aduce aminte de tine puțin și e foarte drăguță. Ne-am înțeles de minune din prima clipă, nu știu cum să-ți explic, există un fel de scânteie între noi, înțelegi?

Fay aprobă nefericită. Pricepea foarte bine, la fel stătuseră lucrurile între ea și Gabriel.

Ciuguli din mâncare, nereușind să înghită decât câțiva dumicați.

Dacă nu avea să mănânce curând pe săturate, era clar că se va îmbolnăvi.

Sam o conduse până în fața apartamentului, iar ea îl invită la o cafea. Când veni cu serviciul de cafea, îl găsi răsfoind cărțile lui Gabriel.

– Le-am luat de la bibliotecă, explică ea. În felul ăsta parcă îl aduc mai aproape. Spre disperarea ei, izbucni în plâns, iar Sam o cuprinse în brațe, încercând să-i aline suferința. Îi era rușine, iar el plecă repede, înțelegându-i stânjeneala.

Trecură câteva săptămâni, iar viața ei reveni la tiparele familiare, la siguranța monotonă. Amintirile despre perioada petrecută la Lambrigg House se estompară gradat, doar iubirea ei pentru Gabriel rămânând la fel de puternică și clară. Cu timpul, deveni chiar ceva mai sâcâitoare, dar nu-și destăinui nefericirea decât în fața lui Sam. Era simplu să poarte masca, să-și ascundă suferința din inimă; măcar scăpase de bariera aceea de gheață, cu care se protejase înainte. Încetul cu încetul, își reveni.

Sophie îi scria regulat, menționându-l uneori și pe Gabriel. Din când în când îl pomenea și pe Danny; dar nu spunea niciodată nimic clar. Era foarte posibil ca Gabriel să se fi însurat cu Cecilia. Deși îi răspundea de fiecare dată, cerându-i amănunte despre situație, mătușa rămânea enervant de vagă.

Încă mai plângea noaptea. Niciodată n-avea să-l uite.

Capitolul 10

La o lună după ce se întorsese la Londra, Fay ajunse acasă într-o seară și găsi o mașină sport verde, puternică și joasă, parcată în dreptul apartamentului ei. Privi curioasă bolidul – nu cunoștea pe nimeni care să aibă un asemenea bolid. Poate că Angie primise o vizită; Sam n-ar fi fost deloc încântat, își spuse ea. Cei doi începuseră să se întâlnească destul de des din seara când Sam îi ceruse cu împrumut o sticlă de lapte. Se înțelegeau bine, iar Fay se convinsese că Sam era pe cale să se îndrăgostească.

Ridicând din umeri, deschise ușa de la intrare, intră și lăsă servieta să-i cadă din mâini. Fusese o zi obositoare, o dureau toți mușchii și se hotărî să facă o baie fierbinte înainte de a-și prepara ceva de mâncare. Intră în dormitor cercetând superficial corespondența, cu gândurile încă la serviciu și la problema locației pentru filmări, pe care o discuta de câteva zile cu Paul. Una dintre cele mai grozave caracteristici ale muncii o constituia faptul că era atât de solicitantă încât nu o mai lăsa să se gândească la propriile probleme. Paul avea o energie nelimitată și o imaginație creativă, dar era complet lipsit de simț practic, precum majoritatea oamenilor de felul lui. Detaliile îl plictiseau, așa că toate problemele reale cădeau pe umeri lui Fay, lucru care le convenea amândurora.

Fay puse pe ea un halat de mătase galbenă cu floricele brodate și dădu drumul la apă în cadă. Tocmai se întindea după sărurile parfumate de baie, extravagant de scumpe, când auzi soneria.

Oftă iritată, ieși pe hol, sperând că nu era Paul cu alte idei și deschise ușa.

Nu era Paul… ci Gabriel. Inima ei începu să galopeze. Avea părul neîngrijit – fără îndoială i-ar fi prins bine o tunsoare, își zise ea fără nicio legătură – iar figura lui reflecta încordare.

– Bună, Fay, pot să intru? întrebă el, ușor amuzat de confuzia ei.

Fay strânse la gât halatul străveziu și inspiră profund.

– Cred că da, îngăimă ea, incapabilă să-și stăpânească emoțiile.

– Îți mulțumesc, spuse el.

Se retrase puțin ca să-l lase să intre, păstrând în același timp o distanță de siguranță. Închise ușa și, întorcându-se, îl găsi privind-o printre gene.

– În fața casei… mașina de afară îți aparține? întrebă ea politicos, pentru a-și masca tensiunea interioară. Silueta lui înaltă și întunecată îi provoca neliniște. El aprobă din cap.

– Prietena ta de alături mi-a oferit un pahar de băutură, cât te-am așteptat.

– Intră și ia loc, îi făcu ea semn spre camera de zi. Mă duc să mă îmbrac și pe urmă putem sta de vorbă.

Gabriel o opri, prinzând-o de încheietura mâinii.

– Te prefer așa, declară el, învăluind-o într-o privire apreciativă. Să vorbim acum.

Nedorind să provoace o scenă, Fay acceptă, eliberându-și mâna și încercând să ignore strălucirea din ochii lui.

Se așezară lângă focul din cămin, unul în fața celuilalt, iar ea îi aruncă o privire temătoare, întrebându-se ce-l adusese la ușa ei. El aprinse două țigări. Părea să fi slăbit, era palid și extraordinar de atrăgător. În ochii lui umbroși mocnea focul. Cămașa albastră se lipea

ca un strat suplimentar de piele pe trupul lui viguros, iar blugii vechi se mulau pe musculatura coapselor.

– Ce face Danny? întrebă ea cu nervozitate, acceptând țigara și sorbindu-l din priviri. Zâmbetul de pe buzele lui nu ajungea și în ochi.

– Foarte bine și cred că-i ceva mai fericit.

Fay acceptă răspunsul, dând din cap stânjenită. Se comportau ca niște străini.

– Vrei ceva de băut? Tonul degajat al propriei voci o făcu să se încovoieze în sine de durere.

Se ridică în picioare, strângându-și halatul pe trup.

– Da, îți mulțumesc, răspunse el brusc, perfect conștient de stânjeneala ei.

Se duse să pregătească băuturile, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât scăpă paharul. Gabriel veni lângă ea neauzit și-i spuse încet la ureche:

– Stai jos, mă ocup eu.

Fay se îndepărtă în grabă, cu mișcări sacadate, tremurând încă și își reluă locul ascultătoare, ochii ei ca de smarald reflectându-i spaima.

Gabriel îi întinse paharul și se întoarse cu mișcări sigure. Fay abia reușea să-și stăpânească impulsul de a se arunca în brațele lui și de a-și mărturisi iubirea. El privi împrejur cu interes, observând zugrăveala deschisă la culoare, parchetul lustruit și covorul oriental. Apoi descoperi vraful format din cărțile lui și se întoarse spre ea cu un zâmbet.

– Le-ai citit?

– Nu, recunoscu ea, blestemându-se pentru faptul că nu le ascunsese, cu toate că n-avea de unde să știe că va primi acea vizită.

– Sophie se simte bine? întrebă fără să-l privească, înghițindu-și cu greu nodul din gât, incapabilă să suporte tăcerea.

– La naiba, Fay, n-am venit să discutăm despre starea de sănătate a diverselor cunoștințe comune! explodă el.

Fay se ridică în picioare și se duse la fereastră, privind cerul clar al înserării, rănită de ieșirea lui mânioasă.

– Atunci de ce ai venit? șopti ea, cuprinzându-se cu brațele, într-un gest instinctiv de protecție. El nu răspunse, iar ea nu se mai putu stăpâni.

– Nu știu ce să-ți spun! strigă ea, simțind că ochii i se umplu de lacrimi.

În clipa următoare Gabriel ajunse lângă ea, cuprinzând-o în brațe.

– Ah, Fay, Fay, nu plânge, iubito, îi șopti la ureche.

Ea se întoarse, împinsă de nevoia de a se adăposti la pieptul lui larg. De atâtea ori plânsese de una singură.

– Strânge-mă în brațe, Gabriel, îl imploră ea.

Mâinile lui i se încurcară mângâietor în plete. Fay plângea fără zgomot, copleșită de lunga perioadă de singurătate. Îl iubea atât de mult încât avea dreptul la acele dezmierdări alinătoare. În sfârșit, lacrimile secară, iar el îi ridică bărbia, ștergându-i cu blândețe ochii și mângâindu-i ușor obrajii umezi. Se simțea atât de bine să fie din nou în brațele lui; stătuse departe prea mult.

Ochii lui erau în continuare insondabili, sub genele bogate.

– Nu trebuia să fi venit, spuse el. Te-am supărat – iartă-mă. Îi dădu drumul și să întoarse gata să plece.

Fay avu senzația că inima i se va opri și fu cuprinsă de nefericire și disperare.

– Încă nu mi-ai spus de ce ai venit, îngăimă ea, nedorind ca el s-o părăsească din nou.

Gabriel se opri.

– Trebuia să te văd, mormăi el aspru.

– Nu pleca, îl rugă ea, îndurerată de tonul brutal.

El se întoarse și o lăsă să-i vadă ochii cenușii, torturați. O privi o clipă, apoi reveni lângă ea cu un geamăt și o îmbrățișă din nou, sărutând-o cu pasiune dezlănțuită. Fay se agăță de gâtul lui. Buzele i

se întredeschiseră în semn de abandon. Se înfioră sub atingerea mâinilor lui înfometate. Gabriel respira gâfâit. O ridică în brațe fără pic de efort.

– Te doresc, Fay – oricât ar fi de greșit, te doresc, trebuie să fii a mea, spuse el, cu ochii plini de pasiune.

Greșit. Cuvântul se învârtea în mintea ei. Da, avea dreptate, era o greșeală, fiindcă el nu o iubea, pentru că urma să se însoare cu Cecilia, mama fiului lui.

– Lasă-mă jos, îi ceru cu răceală, mânia punând din nou stăpânire pe ea.

El o eliberă imediat.

– Te gândești la nuntă? spuse el în derâdere, stăpânindu-și pasiunea.

Fay se întoarse furioasă, uimită de felul degajat în care vorbea despre căsătoria lui viitoare, după ce abia o eliberase din îmbrățișare.

– Da, ai dreptate să consideri că asta este o eroare. Cecilia îți merită fidelitatea.

Gabriel se încruntă.

– Ce vrei să spui? întrebă el iritat.

– Cecilia! La ea mă refer! strigă ea înfuriată, convinsă că el o lua peste picior. Mă bucur că te însori cu ea, de dragul lui Danny!

Ochii lui se luminară a înțelegere și schiță un zâmbet. Apoi izbucni în râs. Fay rămase cu gura căscată.

– Ești de necrezut! se înecă ea de enervare. Vii aici și încerci să… câtă vreme ai alte responsabilități, pe care pari să le consideri amuzante, oh!

El continua să râdă și Fay tăcu. Figura ei ofensată îl făcu să se oprească din hohote, cu efort.

– Ai terminat? Ai o limbă tare ascuțită! declară el liniștit, amuzându-se în continuare. Danny nu este fiul meu, iar Cecilia nu-i este mamă. Și nici iubita mea nu este – n-a fost niciodată. N-am nicio

intenție să mă însor cu ea. Vorbeam despre căsătoria ta.

Fay îl privea fără să-i vină să creadă.

– A mea? repetă ea slab. Eu… nu mă mărit… nu înțeleg nimic. Ce vrei să spui… Danny… și Cecilia… ? Era zăpăcită, dar dorea să-l creadă.

Gabriel o luă de mână și o conduse până la canapea, așezându-se alături.

– Înainte de a mai spune ceva, te rog răspunde-mi, ești pe cale de a te mărita cu Sam?

– Ți-am mai spus, am rupt logodna înainte de a pleca la Sophie, declară ea răbdătoare, neînțelegând nimic.

– Dar continui să-l iubești, replică el sumbru. Te-am auzit spunându-i-o în bucătărie.

– Da, îl iubesc – îmi este ca un frate și în acest fel îl iubesc, replică Fay, încă nelămurită. Povestește-mi despre Danny, nu-și mai reținu ea curiozitatea. Gabriel părea să fi scăpat de greutatea ce-i apăsa pe umeri.

– Deci, nu-i iubitul tău, concluzionă el calm, vorbind ca pentru sine.

– Niciodată n-a fost, roși ea, și nici în viitor nu există vreo șansă.

– Am crezut că v-ați împăcat, mă gândeam că o să vă căsătoriți. Cuvintele ieșeau cu greutate din gura lui.

– Nu, nici vorbă. După ce am rupt logodna, ne-am certat teribil. Când a apărut la Sophie, am crezut că va încerca să mă convingă să mă răzgândesc… Se opri brusc. Iartă-mă, nu cred că te interesează toate astea.

– Ba da. Continuă, o îndemnă Gabriel privind-o atent. Ea ridică din umeri.

– Știam că nu va fi niciodată posibil, că aveam pentru el doar sentimente frățești și nu doream să-l văd acolo. Dar el venise să clarifice lucrurile, pricepuse și el că ar fi fost un dezastru. M-am

bucurat enorm că puteam fi din nou prieteni. Atâta tot… Acum îi face curte lui Angie, fata de alături și s-ar putea să fie ceva serios.

– Și nu te deranjează?

– Nu, răspunse ea, după o pauză scurtă, nu mă deranjează deloc. Vreau să fie fericit și cred că Angie este potrivită pentru el, așa că sunt bucuroasă. Apoi îi scutură mâneca. Dar vorbește-mi despre Danny, repetă ea rugămintea.

– Gabriel își aprinse o țigară, oferindu-i și ei una, iar Fay o acceptă.

– Chiar ai crezut că Danny este fiul meu? întrebă el cu un soi de mândrie.

Ea aprobă dând din cap.

– Nu este, deși într-un fel ar putea să fie. Alex i-a fost tată, iar mama, sora Ceciliei – vezi ce complicată este situația? – a murit dându-i viață. Fusese foarte grav bolnavă dinainte, iar nașterea a fost foarte dificilă. Alex s-a dus după doctor, dar pe atunci locuiau într-o zonă izolată, la munte și s-a întors prea târziu. Aproape că și-a pierdut mințile – se considera vinovat, deoarece cumpărase acea casă atât de inaccesibilă. Cred că moartea Mariei l-a făcut să nu-i mai pese nici de propria viață. Nu-l iubea pe Danny, considerându-l parțial răspunzător, neintenționat desigur; de fiecare dată când se uita la el își amintea de nenorocire. A iubit-o enorm pe Maria. Ochii lui Gabriel reflectau durerea provocată de pierderea fratelui iubit.

Fay simțea cum lacrimile i se scurgeau din nou pe obraji. Prin ce tragedie trecuseră, mai ales Danny, venit pe lume fără mamă, cu un tată care nu-l putea iubi. Nicio minune că era atât de trist.

– Familia Mariei l-a luat pe Danny imediat după naștere. Alex îl vizita, desigur, dar nu ar fi fost capabil să-l crească, așa că se limita să trimită bani și cadouri scumpe. După moartea lui, s-a aflat că-și risipise toată averea, că nu mai poseda nimic. Acesta este motivul apariției Ceciliei. Fără să primească bani, familia ei nu mai era dispusă să-l crească pe băiat. Cred că i-aș fi putut trimite eu, dar când l-am văzut

mi-am dat seama ce se întâmpla. Nu avusesem habar – probabil că nu l-au tratat rău, dar în mod sigur nu le păsa de el. Buzele i se strânseră, iar figura lui părea dăltuită în granit. L-ai văzut – are coșmaruri, este timid, nu poate fi lăsat singur. N-am putut să-l abandonez în condițiile astea. Nu vreau să fie un fel de bon de masă pentru alții! Figura lui deveni gânditoare. Ciudat – când a murit Alex, nu m-am gândit la Danny, copleșit cum eram de tristețe, de propria senzație de vinovăție… Mi-am închipuit că nu voi fi capabil să-l văd în ochi, că-mi va isca amintiri de nesuportat. Dar când Cecilia a apărut cu el, mi-a stârnit dorința de a-l proteja, m-am simțit responsabil pentru soarta lui… Este atât de ușor de îndrăgit, seamănă cu Alex. Simt că-l pot iubi ca și când ar fi copilul meu. Greu de explicat – mă înțelegi?

Ea dădu din cap.

– Dar cum rămâne cu Cecilia? Te iubește, afirmă ea blând, simțind nevoia de a afla.

Gabriel ridică din umeri nepăsător.

– Poate. Dar nu simt nimic pentru ea, așa a fost întotdeauna. Este o persoană rece și crudă. Între noi n-a fost nimic niciodată – sigur, ne vedeam destul de des, inevitabil din cauza lui Alex și a Mariei, iar ea și-a făcut clare aspirațiile, dar și eu am procedat la fel. Când a apărut la Sophie cu Danny, mi-a fost clar ce urmărea. Într-un fel, îi sunt recunoscător pentru că l-a adus pe Danny, fiindcă mi-a dat șansa de a pricepe cât de mult înseamnă el pentru mine. Oricum, a plecat înapoi în Sicilia, concluzionă el subiectul. Danny a rămas cu Sophie.

Fay ar fi vrut să râdă, fericirea o copleșea. Voia să-l cuprindă în brațe și să-i spună că-l iubește. Crezuse atâtea lucruri groaznice despre el, se îndoise mereu, se gândise doar la ce putea fi mai rău. Înțelegea acum că se agățase de orice ocazie pentru a i se împotrivi, pentru a ucide iubirea ce se născuse în ea. Dorise să-l creadă crud și imoral, astfel încât să-și justifice temerile. Acum, toate enigmele se rezolvaseră. Aflase de ce o refuzase Gabriel pe Cecilia în dimineața aceea, când ea

le auzise discuția, de ce își recunoscuse responsabilitatea pentru creșterea lui Danny. Pricepea acum și purtarea Ceciliei față de copil, precum și faptul că el nu i se adresase niciodată cu apelativul "mamă". Toate erau clare, de ce nu înțelesese mai repede? Cum putuse să fie atât de oarbă?

– Și ce se va întâmpla acum cu Danny?

Gabriel zâmbi, figura lui reflectând afecțiunea pe care o simțea față de copil.

– Sper să-l înfiez, dacă… Se opri brusc, stânjenit să continue.

Fay îl privea uimită, întrebându-se ce-i provocase ezitarea. Oftă cu amărăciune. Neînțelegerile dintre ei fuseseră lămurite, dar el nu o iubea. O dorea, dar între dorință și iubire era o mare diferență. În curând, el va părăsi apartamentul, va ieși pentru totdeauna din viața ei, iar ideea asta era de nesuportat. Nu-i putea permite să plece. Ochii lui o urmăreau cu încordare, întredeschiși. Își umezi buzele uscate de nervozitate, pregătindu-se pentru un gest de care nu se crezuse niciodată capabilă.

– Gabriel… începu ea poticnit, ai spus că mă dorești… ai spus… m-ai făcut să recunosc… să admit că te iubesc. El rămase nemișcat, parcă împietrit, privind-o concentrat. Urma s-o refuze? Mai bine ar fi fost să tacă din gură. Iubirea o făcuse nevolnică, oare chiar își închipuise că o aventură l-ar fi putut face să se îndrăgostească? Lăsă fruntea în pământ. N-am să te implor, continuă ea mai ferm. Dacă nu mă vrei…

Gabriel scăpă un suspin.

– Să nu te doresc? murmură el printre dinții încleștați. N-am putut dormi atâtea nopți, tânjind după tine. Am simțit că-mi pierd mințile de dorință, recunoscu el. Când mi-ai spus că erai logodită, când te-am găsit îmbrățișându-te cu Sam, admițând că-l iubești…

Fay ridică fruntea și văzu sclipirea violentă din ochii lui. Era gelos! Dar asta nu putea să însemne decât că ținea la ea. Gabriel își îngropă

figura în părul ei bogat și mătăsos. Tremura tot.

– Nu țintesc o simplă aventură. Nu vreau doar trupul, Fay, îmi trebuie inima ta, dragostea, tot. Spune-mi că mă iubești, Fay, gemu el. Ah, Doamne, spune-mi că mă iubești la fel!

Respirând întretăiat, îl împinse mai departe ca să-i poată cerceta ochii, abia putând crede ceea ce auzea.

– Te iubesc, Gabriel, atât de tare încât mă doare, declară ea cu ochi arzători.

Mâinile lui se ridicară să-i cuprindă obrajii.

– Te iubesc, spuse el răgușit. Cred că am simțit asta din prima clipă. Fay fu cuprinsă de amețeală când buzele lor se atinseră. Sărutul lui era pasional, iar ea îl primi cu dragoste descătușată, cu dăruire deplină. Simți cum degetele lui nerăbdătoare îi îndepărtează halatul, în căutarea trupului mătăsos. Mâinile ei se încurcară neîndemânatice în nasturii cămășii lui Gabriel, căutând pieptul larg, acoperit de peri negri.

– Te doresc de atâta vreme, murmură el printre sărutări. Doamne, Fay, ești minunată! Ești a mea, afirmă el posesiv, și n-am să te mai las să pleci niciodată. Mărită-te cu mine – chiar mâine dacă e posibil. Nu mai am răbdare.

– Ești de modă veche? îl tachină ea acuzator.

– Să nu pariezi? spuse el amenințător.

– Mâine sună bine, chicoti ea gâfâit. Strânge-mă-n brațe, Gabriel!

Parcă cele două trupuri fuseseră concepute special pentru contopire.

– Și eu te iubesc parcă dintotdeauna.

– Ți-am simțit lipsa după ce ai plecat, recunoscu el. Trebuia să te văd din nou, cu toate că eram convins că mă urăști, după istoria cumpărării casei Sophiei. Am venit să încerc să-ți împiedic măritișul cu Sam, să-ți spun că te iubesc, că am nevoie de tine, că nu te pot lăsa să dispari din viața mea.

– Sophie mi-a povestit cum stau lucrurile în privința casei. Dar mă luptam împotriva sentimentelor mele. Îmi pare atât de rău pentru acuzațiile pe care ți le-am aruncat.

Gabriel râse grav, făcând-o să se înfioare.

– Vei plăti, murmură el, strângând-o mai tare la piept.

– Te-am urât pentru onestitatea ta, își aminti ea. Încă de la început, m-ai obligat să recunosc ce simțeam pentru tine și m-am speriat din pricina intensității acelor sentimente. Te-am mințit de frică să nu mă dau de gol.

– Chiar și atunci te-am iubit, zise Gabriel. La gară, te-am observat imediat, atât de fragilă, de minunată și singură. Am știut imediat că trebuia să fii a mea. Glasul lui devenea tot mai răgușit.

– Sunt aici, șopti ea cu abandon.

– Nu deplin, replică el, dar în curând…

– Ne-am certat mereu – între noi a existat mereu mânie și pasiune. N-am fi putut niciodată să rămânem doar prieteni, suspină ea.

– Te doream atât de mult încât am fost gata-gata să-mi pierd mințile, recunoscu el. Eram furios fiindcă te credeam logodită. De fiecare dată când te vedeam, îmi aduceam aminte că aparții altuia; parcă îmi răsuceam un cuțit în rană. M-am purtat cu duritate, încercând instinctiv să-ți provoc suferință – iartă-mă. N-am vrut să fiu atât de crud, îți jur.

– Știu, spuse ea simplu, cuibărindu-se mai bine. Nici eu n-am vrut să mint, am făcut-o doar ca să mă protejez, când mă sărutai.

– Te-am sărutat de multe ori, atât fiindcă mi-era greu să mă abțin, dar și ca să-ți deschid ochii asupra atracției irezistibile dintre noi. Nu voiam să-ți distrug logodna, doream s-o rupi din proprie inițiativă.

Fay izbucni în râs.

– Mi-ai provocat gelozie, cu siguranță, îl acuză ea. Lucy Baxter năpustindu-se asupra ta, Cecilia vizibil îndrăgostită de tine. M-a avertizat să te las în pace, știai?

– N-am avut habar, răspunse el, încruntându-se. Ți-am spus ce-i cu Cecilia, iar Lucy – pufni scurt – e doar un copil. Poate că mă străduiam să te fac geloasă, dar eu aveam nevoie de o femeie adevărată, de tine. O sărută din nou înfierbântat, astfel încât să nu mai aibă nicio îndoială în privința adevăratelor lui sentimente.

– Dar cum rămâne cu toate celelalte femei despre care am aflat din reviste? vru ea să știe.

– În mare parte a fost vorba de publicitate – nu crede tot ce scrie în ziare. În viața mea au mai existat femei, nu pot să neg, dar ce simt pentru tine nu suferă comparație, o asigură el, promițându-i fidelitate eternă. În afară de asta, murmură apoi, și tu m-ai trecut prin chinurile iadului când Sam și-a făcut apariția și erați nedespărțiți. Îmi venea să-l strâng de gât.

– Știa că te iubesc. M-a încurajat când mă simțeam nefericită, considerând-o pe Cecilia mama copilului tău. Danny îți seamănă atât de mult, Gabriel. Pote că din pricina asta țin la el. Te rog să-l înfiezi ca să-l creștem împreună.

– Nu te-ar deranja? Gabriel îi urmări reacția cu seriozitate. Fay scutură violent din cap.

– Nu, vreau să stea cu noi și, poate…

Vocea ei se stinse și simți că roșise. Gabriel îi pricepu gândul și-i răspunse încântat:

– Vreau să avem și proprii noștri copii, declară el, iar ea fu zguduită de intensitatea acelor vorbe. O sărută apăsat, apoi se îndepărtă puțin ca s-o poată privi, să-i adăpostească imaginea în adâncul sufletului.

– Acum o să mergem la cină în oraș, declară el răgușit. Nu mai rezist mult la tratamentul ăsta – o să-mi pierd uzul rațiunii.

Fay zâmbi ademenitor, încolăcindu-și brațele după gâtul lui puternic.

– Mai târziu, pot să gătesc ceva. Vreau să stau aici, cu tine.

– Știi ce se va întâmpla? întrebă el, privind-o cu o dorință imposibil

de confundat.

– Da, replică ea scurt, cu abandon. Pasiune dezlănțuită, deplină.

El scăpă un geamăt, incapabil să mai reziste și multă vreme o liniște relativă domni în încăpere.

În sfârșit acum erau împreună.

Sfârșit